

TISDAGEN DEN 18 NOVEMBER 2008

ORDFÖRANDESKAP: MORGANTINI

Vice talman

1. Öppnande av sammanträdet

(Sammanträdet öppnades kl. 9.00.)

2. Debatter om fall av kränkningar av de mänskliga rättigheterna samt av demokratiska och rättsstatliga principer (tillkännagivande av ingivna resolutionsförslag): se protokollet

3. Beslut om brådskande förfarande

Förslag till rådets förordning om ändring av rådets förordning (EG) nr 332/2002 av den 18 februari 2002 om upprättandet av ett system för medelfristigt ekonomiskt stöd till medlemsstaters betalningsbalans (KOM(2008)0717 – C6-0389/2008 – 2008/0208(CNS))

Pervenche Berès, ordförande för utskottet för ekonomi och valutafrågor. – (FR) Fru talman! Den här diskussionen kommer att hållas i kväll om plenum röstar för ett brådskande förfarande om denna fråga. Det rör sig om en ändring av EU-lagstiftningen för att ge oss möjlighet att bevilja stöd till betalningsbalans för länder utanför euroområdet.

Som vi alla känner till är det Ungern som berörs närmast, men jag tror tyvärr att det kommer att uppstå fler fall och vi måste se framåt, och därför bör vi förstärka detta EU-system för att stödja medlemsstater, även dem utanför euroområdet.

Jag vill därför be plenum att rösta för detta brådskande förfarande.

(Parlamentet godkände begäran om brådskande förfarande.)⁽¹⁾

4. System för direktstöd för jordbrukare inom den gemensamma jordbrukspolitiken – Ändring av den gemensamma jordbrukspolitiken – Ändring av förordning (EG) nr 1698/2005 om stöd för landsbygdsutveckling från Europeiska jordbruksfonden för landsbygdsutveckling (EJFLU) – Gemenskapens strategiska riktlinjer för landsbygdsutvecklingen (2007–2013) (debatt)

Talmannen. – Nästa punkt är en gemensam debatt om

- betänkandet av Luis Manuel Capoulas Santos, för utskottet för jordbruk och landsbygds utveckling, om förslaget till rådets förordning om upprättande av gemensamma bestämmelser för system för direktstöd för jordbrukare inom den gemensamma jordbrukspolitiken och om upprättande av vissa stödsystem för jordbrukare (KOM(2008)0306 – C6-0240/2008 – 2008/0103(CNS)) (A6-0402/2008),

- betänkandet av Luis Manuel Capoulas Santos, för utskottet för jordbruk och landsbygds utveckling, om förslaget till rådets förordning om ändring av den gemensamma jordbrukspolitiken genom ändring av förordningarna (EG) nr 320/2006, (EG) nr 1234/2007, (EG) nr 3/2008 och (EG) nr .../2008 (KOM(2008)0306 – C6-0241/2008 – 2008/0104(CNS)) (A6-0401/2008),

- betänkandet av Luis Manuel Capoulas Santos, för utskottet för jordbruk och landsbygds utveckling, om förslaget till rådets förordning om ändring av förordning (EG) nr 1698/2005 om stöd för landsbygdsutveckling från Europeiska jordbruksfonden för landsbygdsutveckling (EJFLU) (KOM(2008)0306 – C6-0242/2008 – 2008/0105(CNS)) (A6-0390/2008), och

⁽¹⁾ För ytterligare information: se protokollet.

-betänkandet av Luis Manuel Capoulas Santos, för utskottet för jordbruk och landsbygdsens utveckling, om förslaget till rådets förordning om ändring av beslut 2006/144/EG om gemenskapens strategiska riktlinjer för landsbygdsutvecklingen (programperiod 2007–2013) (KOM(2008)0306 – C6-0239/2008 – 2008/0106(CNS)) (A6-0377/2008).

Luis Manuel Capoulas Santos, föredragande. – (PT) Fru talman, fru kommissionsledamot, herr rådsordförande, mina damer och herrar! Det är ett stort nöje för mig att välkomna er alla till inledningen av den här debatten. Detta är slutakten i en lång process med ett brett deltagande i diskussioner och funderingar om nutiden och framtiden för den gemensamma jordbrukspolitiken (GJP).

Arbetet har varit mycket ansträngande och parlamentet, rådet, kommissionen och hela jordbruks- och landsbygdssektorn i EU har samarbetat i många månader, i själva verket i över ett år. Under den här tiden har jag haft tillfälle att ta del av många olika synpunkter från organisationer som företräder jordbrukssektorn och landsbygdsområdena i de olika medlemsstaterna och föra en dialog med parlamentsledamöter och företrädare för institutioner från nästan alla medlemsstater och EU-institutioner, inte minst här i Europaparlamentet naturligtvis.

Jag har deltagit i ett antal seminarier och konferenser och har noga lyssnat till alla parter, även genom medierna, i mitt sökande efter bästa möjliga synsätt. Jag måste därför tacka alla mina kolleger som entusiastiskt har deltagit i denna debatt, och även alla samordnare för de politiska grupperna. Jag vill särskilt lyfta fram den roll som Lutz Goepel har spelat, inte bara som samordnare för PPE-DE-gruppen, utan även som föredragande för det initiativbetänkande som föregick de betänkanden som vi ska diskutera här i dag.

Jag måste likaså tacka ordföranden Neil Parish för hans arbete i vårt utskott och för det utmärkta samarbetet från sekretariatet för utskottet för jordbruk och landsbygdsens utveckling, med tanke på att det ansvarade för den svåraste och mest tekniskt krävande delen av arbetet.

Avslutningsvis vill jag också tacka kommissionen, som företräds av kommissionsledamoten, för dess samarbetsvilja, vilket även kommissionens avdelningar har gett prov på, och Michel Barnier, som fortlöpande har stått i kontakt med parlamentet, till och med före den formella inledningen av det franska ordförandeskapet.

Denna övning i förstärkt samarbete har visat sig vara ett bra tidigt exempel på fördelarna med medbeslutandeförfarandet, som jag hoppas kan träda i kraft när Lissabonfördraget ratificeras fullständigt, förhoppningsvis så snart som möjligt.

Denna debatt, där en del naturligtvis har varit eniga och andra har varit oeniga, visar tydligt på komplexiteten i EU:s jordbruk, i alla dess varianter. Debatten visar även på ett exemplariskt sätt den vikt som EU, EU:s institutioner och i synnerhet parlamentet fäster vid denna fråga. De 1 170 ändringsförslag som lagts fram till kommissionens förslag visar, särskilt med tanke på att den tid som vi hade till vårt förfogande avbröts av sommaruppehållet, på ledamöternas breda deltagande i debatten.

De kompromisser som nåtts mellan fyra av de största politiska grupperna här i parlamentet, med nästan 400 ändringsförslag om de viktigaste frågorna som i sin tur koncentrerats till sex kompromisser, visar likaså på ledamöternas ansvarskänsla, kompromissanda och vilja att nå resultat.

När det gäller betänkandets innehåll, som jag anser vara relativt välavvägt och som ger oss möjlighet att möta de nuvarande utmaningarna och ge bra riktlinjer inför framtiden, anser parlamentet att det är positivt och godtar många av kommissionens förslag.

Jag vill lyfta fram några aspekter. För det första bekräftar vi behovet av en gemensam politik som en nödvändig förutsättning för ett konkurrenskraftigt och miljömässigt hållbart jordbruk i EU. Jag vill även lyfta fram kommissionens bidrag för att se till att den gemensamma jordbrukspolitiken blir mer rättvis och acceptabel för samhället, betoningen på förenkling och minskning av byråkratin, bekräftelsen av förslaget om att ge jordbrukarna mer valfrihet när de beslutar om sina produktionsalternativ, finansiell förstärkning av landsbygdsutvecklingen och utökningen av tillämpningsområdet för att möta de nya utmaningarna (energi, klimat, vatten, biologisk mångfald), införande av principen om gradvis modulering, ytterligare flexibilitet för medlemsstaterna i förvaltningen av GJP (här avser jag artikel 68), inrättande av ett risk- och krishanteringssystem med medfinansiering från gemenskapen, och den positiva allmänna inriktningen i diskussionerna om modellen efter 2013 och i EU:s svar på Världshandelsorganisationens (WTO) förhandlingar, vars syfte är ett rättvist och ömsesidigt avtal om reglerad internationell handel med jordbruksprodukter.

Det finns emellertid vissa aspekter i kommissionens förslag som parlamentet, och jag som föredragande, ser som mindre positiva. Som jag redan har nämnt vid tidigare tillfällen har kommissionens förslag i vissa avseenden, till exempel när det gäller marknadsinstrumenten och mejerisektorn, en alltför liberal ton som kan visa sig vara farlig vid en tidpunkt när det råder en enorm instabilitet och volatilitet på marknaderna. Det saknas också en lyhördhet för de sociala frågorna, vilket tydligt framgår av förslaget om att undanta små jordbruksföretag.

Jag anser även att kommissionens förslag om social och territoriell sammanhållning är ur kurs, med tanke på att detta innebär att systemet för omfördelning av stöd ska avskaffas i den nya moduleringen. Jag anser även att kommissionen inte tar vederbörlig hänsyn till vissa sektorer som är särskilt sårbara för den rådande krisen på marknaden och där det finns en allvarlig risk för att jordbrukarna upphör med verksamheten med tanke på den föreslagna tidsplanen och takten i frikopplingen fram till 2013. Så är fallet med färsektorn och det är därför vi har enats om att inordna dessa småjordbrukare i en gemensam organisation av marknaderna eftersom de, även om de är små, är ytterst viktiga, och politiskt, ekonomiskt och socialt betydelsefulla för vissa regioner i EU där det är svårt att finna andra alternativ.

Syftet med betänkandet och omröstningen i jordbruksutskottet, med stor majoritet, är att rätta till några av dessa mindre positiva aspekter.

De fem kompromisser som antogs om de centrala inslagen i moduleringen är viktiga förslag från parlamentet. Det rör sig om följande förslag: procentsatser och gradvist stöd till små jordbruksföretag, där man ger medlemsstaterna större frihet att fastställa minimigränserna, bevarande av procentsatsen enligt artikel 68 och breddning av tillämpningsområdet, utvidgande av räckvidden för försäkringssystemet som utökas till att omfatta fiskeindustrin, frågan om medfinansiering av landsbygdsutvecklingen, och utökningen till att omfatta nya utmaningar. Många andra förslag från parlamentet utgör också positiva bidrag. Jag kan till exempel lyfta fram värderingen av sysselsättningsfaktorn i beräkningen av stödfördelningen, och respekt för arbetsmiljökrav i villkoren för stödmottagande.

Jordbruksutskottet intog också en mycket tydlig ståndpunkt om den svåraste aspekten av den här frågan, nämligen mejerisektorn. Den här frågan är mycket viktig och måste hanteras försiktigt, med tanke på den rådande situationen på marknaden.

Jag hyser djup respekt för alla synpunkter, varav vissa är fullständigt motsatta mina egna åsikter på vissa områden men ändå förtjänar att respekteras, och anser att den ståndpunkt som antogs i jordbruksutskottet är vettig. Jag skulle vilja se att den antas här i plenum och bekräftas av rådet, med kommissionens stöd. En välavvägd ökning av produktionen om två år, utöver de 2 procent som vi har beslutat för 2008, och ett slutligt beslut tidigt 2010 om framtiden för sektorn baserat på marknadsutvecklingen med en ökning på 4 procent om tre år, anser jag vara en vettig ståndpunkt som kanske skulle kunna utgöra den slutliga kompromissen.

Avslutningsvis hoppas jag att denna debatt kommer att bidra till att klargöra de olika ståndpunkterna och att vi kommer att nå det samförstånd som förväntas av oss för jordbrukets skull och som jordbrukarna förväntar sig av oss. Jag hoppas att vi alla – parlamentet, rådet och kommissionen – kommer att leva upp till den utmaningen.

Michel Barnier, rådets ordförande. – (FR) Fru talman, mina damer och herrar! Jag är mycket glad över att komma till parlamentet igen, vid en så avgörande tidpunkt, eftersom både parlamentet och rådet vill nå en definitiv ståndpunkt om hälsokontrollen av den gemensamma jordbrukspolitik.

Vi är väl medvetna om att hälsokontrollen inte utgör en grundläggande förändring av synsättet, som reformen 2003 var, utan är en betydande justering av den reformen till den ytterst föränderliga situationen.

Hälsokontrollen ger oss möjlighet att bemöta en situation som faktiskt var otänkbar bara för några år sedan. Vem skulle kunna ha tänkt sig marknadstendenserna sedan 2008, som har lett till en drastisk höjning av jordbrukspriserna och har orsakat, vilket vi väl känner till, upplopp för mat över nästan hela världen?

Denna situation har visat att jordbruket fortfarande i stor utsträckning är en strategisk tillgång för vår europeiska kontinent, och visar även hur relevant konceptet livsmedelssuveränitet är i denna situation av ökad volatilitet i priserna på jordbruksprodukter.

Hälsokontrollen berör emellertid endast ändringar, men ändringarna är många och komplexa, och de utgör ett paket som är svårt att slutföra för oss alla.

Rådet har redan arbetat mycket med den här frågan på alla nivåer i syfte att lösa ett antal olika punkter. I detta sammanhang vill jag uppriktigt tacka det slovenska ordförandeskapet för dess värdefulla arbete. Tack vare deras insatser har det varit möjligt att inleda arbetet på ett mycket konstruktivt sätt, särskilt när det gäller kommissionens meddelande. Dessutom är det era föredragande, Lutz Goepel och Luis Manuel Capoulas Santos, som för parlamentets räkning har arbetat med meddelandets lagstiftningsfrågor. Jag vill uppriktigt tacka er båda för kvaliteten på era respektive betänkanden, som är mycket genomgripande och innehåller en rad olika förslag.

Som ni vet har det ända från början varit viktigt för mig att samarbeta med parlamentet. Jag hade även erfarenhet av att arbeta med den här frågan tidigare när jag i fem år hade äran att vara kommissionsledamot med ansvar för regionalpolitik och institutioner, och, som jag sa till er, ville jag arbeta med den här frågan i en anda av ett framtida medbeslutandeförfarande.

Jag har intresserat mig mycket starkt för parlamentets fortsatta arbete som det har genomfört parallellt med rådets arbete, och vi har alla fört vad vi skulle kunna kalla en förstärkt dialog mellan oss.

I detta avseende har jag haft mycket givande och regelbundna diskussioner om läget i förhandlingarna med ledamöterna av utskottet för jordbruk och landsbygds utveckling och inom parlamentet – nästan 50 timmar av möten med Europaparlamentet eller bland kolleger. Vid varje avgörande skede i förhandlingarna sammanträffade vi med rådet, den 27 september och den 22 oktober, efter omröstningen i jordbruksutskottet, och den 4 november för att diskutera den avslutande fasen av förhandlingarna och förfarandet vid rådets oktobermöte.

I det här sammanhanget vill jag särskilt tacka ordföranden för ert utskott, Neil Parish, för hans aktiva samarbete under processens gång. Jag vill också tacka era gruppordförande, Lutz Goepel, Luis Manuel Capoulas Santos, Niels Busk, Friedrich-Wilhelm Graefe zu Baringdorf, Vincenzo Aita och Sergio Berlato.

Eftersom vi nu innehar ordförandeskapet har vi regelbundet hållit rådet informerat, på ministernivå och på teknisk nivå, om läget i parlamentets arbete. Vid ministerrådets senaste möte i Luxemburg informerade jag till exempel varje minister personligen och skriftligen om parlamentets ståndpunkt i var och en av de frågor som vi diskuterade med rådet.

I morgon, efter det att ni har avgett ert yttrande kommer vi, tillsammans med Mariann Fischer Boel, att arbeta för att nå en politisk överenskommelse i rådet. Innan vi börjar, och jag menar innan vi inleder den sista fasen i förhandlingarna, kommer jag att informera ministrarna om resultatet av er omröstning om hälsokontrollen.

Som alltid är det inte lätt att nå en kompromiss, eftersom många viktiga punkter återstår att lösa. Det råder delade meningar om dessa punkter, men vi är fast beslutna – ordförandeskapet är fast beslutet – att tillsammans med kommissionen och mot bakgrund av er omröstning – finna bästa möjliga dynamiska kompromiss.

Arbetet inom rådet har visat att vi som ministrar hyser liknande farhågor som parlamentet i många frågor. Jag kan nämna två exempel: för det första sökandet efter ökad flexibilitet för artikel 68 och för det andra bevarandet av exceptionella marknadsåtgärder i händelse av hälsokriser, artikel 44 i "enda förordningen om de gemensamma organisationerna av marknaden", som kommer att arbetas in i den slutliga kompromissen.

Jag kan försäkra er om att det bland de känsligaste frågorna finns minst två som är ytterst känsliga, dvs. mjölkfrågan och moduleringsfrågan. I rådet har vi haft minst lika djupgående, hetsiga och livliga debatter som de debatter jag har lyssnat till eller följt här i parlamentet. Samma farhågor har uttryckts i båda våra forum.

Debatten nu under morgonen och morgondagens omröstning om hälsokontrollen är därför mycket viktiga steg som återigen visar på parlamentets centrala roll, som det måste fortsätta att spela. I alla händelser är det i denna anda, dvs. genom denna förstärkta dialog i en anda av medbeslutande, som jag velat arbeta under flera månaders tid på ordförandeskapets vägnar.

Det är skälet till att jag är mycket glad, vilket kommissionsledamoten helt säkert också är, över att kunna lyssna till er denna morgon, besvara era frågor och ha denna slutliga diskussion med er.

Mariann Fischer Boel, *ledamot av kommissionen*. – (EN) Fru talman! Först och främst vill jag, innan jag går in mer i detalj på innehållet i diskussionen, tacka Luis Manuel Capoulas Santos för hans arbete med betänkandet. Jag underskattar verkligen inte det hårda arbete som ligger bakom och, som Luis Manuel Capoulas Santos själv nämnde, gjorde inte antalet ändringsförslag uppgiften att finna en medelväg lättare.

Vi har nu diskuterat hälsokontrollen tillsammans i över ett år, ibland mycket detaljerat, först med betänkandet av Lutz Goepel som underlag och nu slutligen på grundval av betänkandet av Luis Manuel Capoulas Santos. Jag behöver förstås inte förklara hur tacksam jag är för det konstruktiva samarbete som jag alltid har haft med parlamentet, och att vi alltid har försökt att lyssna och finna en kompromiss som inte låg alltför långt bort från våra respektive synpunkter.

Eftersom jag har begränsad tid på mig är det fullständigt omöjligt för mig att gå in på alla detaljer, så jag kommer att koncentrera mig på de viktigaste frågorna, och jag börjar med mejerisektorn.

År 2007 har kanske varit ett konstigt år, men det har sannerligen varit lärorikt. En sak som vi lärde oss under 2007 var att vi med vårt kvotsystem inte kunde låta tillgången tillgodose efterfrågan. Till följd av detta gick priserna på mejeriprodukter helt enkelt i taket. Många jordbrukare sa till mig att det var trevligt så länge det varade, men att resultatet blev att vi till följd av den ökade produktionen, som helt klart var en reaktion på de höjda priserna, därefter fick en mycket snabb sänkning av priserna.

I dag tror jag att vi alla kan hålla med om att sektorn verkligen kämpar för att få tillbaka några av de kunder som lämnat mjölk- eller mejerisektorn för att de ansåg att priserna var för höga. Jag ser att parlamentet därför föreslår en ökning på 1 procent, men bara i två år, så att en ökning med 2 procent skjuts fram till 2010.

Det är viktigt att vi analyserar konsekvenserna av det beslut som vi kommer att fatta om mejerisektorn, men 2010 kommer att vara för tidigt och jag anser att vi bör hålla fast vid 2011, samtidigt som vi tydligt förklarar att vi kommer att vara öppna för att diskutera allt 2011. Faktum är dock att kvotsystemet löper ut 2015.

Jag har även förstått av alla diskussioner som vi har haft att det finns en stark press för att inrätta mjölkfonden. Jag håller med om att vissa kompletterande åtgärder bör anpassas eller antas, och jag är övertygad om att mycket kan göras med den nya artikel 68.

Jag inser att den befintliga artikel 69 är alldeles för snäv och restriktiv för att tillämpas på ett förutseende sätt, så vi öppnar för nya möjligheter i den nya artikel 68. Om vi lyckas finna en bra kombination mellan artikel 68 och de nya möjligheterna till landsbygdsutveckling är jag säker på att vi kommer att finna lösningar på de särskilda problem vi ser i vissa regioner.

När det gäller systemet med samlat gårdsstöd, frikoppling, föreslår kommissionen att vi behåller möjligheten att koppla stöden på två eller tre områden – amkor och dikor, får och getter – eftersom vi inser att det verkligen finns särskilda problem inom dessa tre områden. Ni vill även behålla kopplade stöd för handjur av nötkreatur, proteingrödor och torkat foder. Min grundläggande syn på saken är att det är viktigt att frikoppla systemet – det har faktiskt varit en grundläggande faktor i alla reformer som har genomförts – och vi måste överväga saken på nytt för att ta varje möjlighet till att förenkla vårt system. Jag är emellertid öppen för att finna en mindre komplicerad lösning än den vi har föreslagit.

Vi har föreslagit ett tillvägagångssätt med frikoppling i två steg och jag kan vara öppen för att, tillsammans med ordförandeskapet, göra detta i ett steg, men skjuta upp det till 2012 – det sista tillämpningsåret – så att effekten märks av under budgetåret 2013. Ni hade rätt när ni undrade varför vi ska göra det mer komplicerat än nödvändigt. Som jag sa är det meningen att artikel 68 ska användas som ett mer flexibelt instrument men med vissa begränsningar, eftersom ni vill ha en situation där ni kan koppla 10 procent. Jag anser att vi bör vara försiktiga så att vi inte hamnar i en situation där man frikopplar bakvägen via artikel 68.

Sist men inte minst och när det gäller modulerings, landsbygdsutveckling och de nya utmaningarna, kan man nog säga att vi alla är överens om att vi behöver mer pengar för att klara av dessa nya utmaningar. Klimatförändringen står högst upp på vår lista. Vi måste även finna nya sätt för att förvalta vårt vatten. Vatten är en knapp resurs, som dock är ytterst viktig för jordbruket, särskilt i några av våra sydliga regioner, så vi måste tillämpa nya tekniker för att använda vatten så intelligent som möjligt för att undvika att slösa vatten. Det kan göras, men det krävs naturligtvis pengar.

Det är skälet till att jag har föreslagit denna överföring från första till andra pelaren: 8 procent som fasas in under åren. Jag vet att vi kanske kan komma tillbaka till den här frågan i morgon för att nå en kompromiss, men jag vill betona att dessa pengar verkligen kommer att behövas, och det kommer även att behövas pengar för den biologiska mångfalden och de mjölknedskärningar som vi har infogat i systemet.

Jag kommer inte att gå in i detalj på gradvis modulerings. Jag vet vad ni anser om detta och jag vet att ni nu säger "1, 2, 3". Jag är säker på att vi även kommer att lyckas nå en vettig kompromiss i den här frågan.

Jag har bara nämnt några av de viktigaste frågorna, och jag är säker på att jag kommer att ha möjlighet att besvara era frågor efter debatten, men jag vill upprepa att jag, tillsammans med ordförandeskapet, är fast besluten att finna en vettig kompromiss. Vi vet alla att man aldrig får allt man vill, så jag tror att vi alla helt enkelt måste acceptera att vi måste göra vissa eftergifter för att kunna finna en kompromiss som kommer att vara till fördel för EU:s jordbrukssektor i en mer globaliserad värld.

Kathalijne Maria Buitenweg, *föredragande för yttrandet från utskottet för miljö, folkhälsa och livsmedelssäkerhet*. – (NL) Fru talman! Utskottet för miljö, folkhälsa och livsmedelssäkerhet sätter en stor ära i att vara en tillförlitlig institution. Det innebär dock inte att man inte kan göra förändringar, men däremot måste man meddela dem i god tid i förväg och se till att de som berörs även erbjuds alternativ.

Förra året lade kommissionen fram ett meddelande om hälsokontrollen av den gemensamma jordbrukspolitiken, som är i behov av en radikal reform. Syftet var att göra drastiska nedskärningar av direktstödet och förbättra miljöskyddet och sysselsättningen. Vi blev ändå besvikna över hur förslagen urvattnades eftersom de innehåller ett antal obetydliga nedskärningar av direktstöden. Jordbrukarna bör inte beviljas stöd enligt tidigare avkastning eller markägande. Miljöutskottet skulle vilja se att detta görs för de allmännyttiga tjänster som jordbruksföretagen tillhandahåller, t.ex. för att utöka den biologiska mångfalden och vattenförvaltningen, och för deras verksamheter som gynnar miljön, djurskyddet och livsmedelssäkerheten, som går utöver de obligatoriska kraven. Vi skulle vilja att detta infördes från 2020.

I kväll kommer vi att diskutera de minskade bibestånden. För att förbättra denna situation kommer det att bli nödvändigt att minska användningen av sprayer, och den biologiska mångfalden måste främjas genom att man inför buffertzoner. Gentekniken och det intensiva ensidiga jordbruket är ett problem i detta sammanhang. Jag hoppas att vi i kväll precis som vi gör nu under morgonen, kommer att göra ett åtagande för en typ av jordbruk där bruket av jorden och naturen förstärker varandra.

Markus Pieper, *föredragande för yttrandet från utskottet för regional utveckling*. – (DE) Fru talman, fru kommissionsledamot, mina damer och herrar! Vi har gjort vissa framsteg mot fria jordbruksmarknader, både genom att avskaffa marknadsregleringar och stödja EU-politiken ekonomiskt.

Jag välkomnar uttryckligen att kommissionen redan har intagit en positiv inställning till flera förslag från parlamentet. Jag vill tacka föredraganden, som har tagit med många förslag från utskottet för regional utveckling om modulering och landsbygdsutveckling. Vi är emellertid fortfarande bekymrade över en sak: vi vill undanta fler småjordbrukare från de ytterligare nedskärningarna av medlen. Utskottet för regional utveckling och många andra kolleger anser att gränsen för undantaget bör ökas till högst 10 000 euro.

Fru kommissionsledamot, i motsats till de åsikter som har uttryckts av andra och som vi alla väl känner till, är detta inte ett löjligt förslag. Tvärtom, vårt förslag är mycket allvarligt menat eftersom det syftar till att låta jordbruken planera med säkerhet när de går in i marknadsekonomin, och till att vi även håller de löften som gavs i jordbruksreformerna från 2003. De mindre jordbruksföretagen har drabbats särskilt hårt av de senaste månadernas turbulens på marknaden. Därför bör vi ge dem politiskt stöd. Detta program skulle naturligtvis kunna begränsas till speciella program i särskilda sektorer. Trots detta måste vi vara medvetna om bristerna i systemet. Vi kan inte minska stödet till mjölkbönderna å ena sidan, samtidigt som vi vill att mjölkfonden ska finansieras på detta sätt som ett räddningsalternativ å andra sidan.

Om det behövs pengar till dessa strukturförändringar måste de tas från outnyttjade jordbruks- och strukturfonder. Jordbrukspolitiken kommer att förbli motstridig och ouppskattbar så länge den fortsätter att fösas fram och tillbaka på det här sättet. Därför kräver vi i utskottet för regional utveckling planeringstrygghet för landsbygdsutvecklingsprogrammen och för jordbrukarnas inkomster. Detta kommer endast att vara möjligt om vi strikt skiljer mellan den operativa strategin med kompensationsbetalningar och regionalprogrammen i framtiden. Vi skulle vilja se förslag i den här riktningen från kommissionen.

Lutz Goepel, *för PPE-DE-gruppen*. – (DE) Fru talman! Gud ska veta att två minuter är väldigt kort tid för att tala om ett års samvetsgrant arbete med denna hälsokontroll. Jag vill bara ta upp ett par saker. För att påminna er: i november 2007 föreslog kommissionen en modulering på 8 procent plus en gradvis sänkning på 45 procent. I Goepel-betänkandet angavs en siffra på 4 procent i gradvis modulering, dvs. modulering som beror på jordbrukens storlek. Vi hörde sedan 8 procent grundläggande modulering och 9 procent gradvis modulering för sammanlagt 17 procent som ett erbjudande från kommissionen och nyligen nådde vi en siffra på 5 procent under omröstningen i utskottet. Det var viktigt för oss att alla modereringsmedel skulle stanna kvar i regionerna och att de skulle kunna användas, oavsett jordbruksföretagens storlek eller juridiska form.

Fru kommissionsledamot, ni efterlyste mer flexibilitet för medlemsstaterna under omställningen av systemet. Detta skulle innebära fler möjligheter att införa ytterligare frikoppling och att vi går ifrån de historiska referensvärdena. Jag instämmer i princip i detta. Av debatterna i utskottet har det framgått att detta inte är tillrådligt på alla områden, vilket man särskilt bör komma ihåg när det gäller grödor eftersom vi går ifrån mindre marknadsorganisationer. De nya utmaningarna och den ökade rörligheten på marknaderna kräver nya flexibla mekanismer. Inom mejerisektorn har vi också lyckats omdefiniera artikel 68 för att stödja missgynnade regioner.

Slutligen kommer vi till mjölk, den mest komplicerade frågan i denna översyn. Eftersom frågan är så komplicerad skulle jag ha föredragit att vi behandlade dessa sammansatta mejerirelaterade frågor med alternativ och kompletterande åtgärder som ett komplext betänkande när kvoterna avskaffas 2010 eller 2011. Mjölkfonden är emellertid ansevärd och kommer att tillhandahålla ytterligare stöd till mjölkbönderna, särskilt i missgynnade områden. Främjande av investeringar av mjölkbönder utan en bunden kvot inom EU är inget man bör fnysa åt eftersom detta skulle bidra till att minska den köppress som sektorn upplever.

Jag har en sista personlig kommentar. Jag vill tacka mitt team för deras framgångsrika arbete för att slutföra detta paket under det franska ordförandeskapet och till slutet på min aktiva tid som parlamentsledamot.

(Applåder)

Stéphane Le Foll, för PSE-gruppen. – (FR) Fru kommissionsledamot, herr minister, herr Capoulas Santos! Jag vill gärna yttra mig men som Lutz Goepel sa, två minuter för ett så viktigt betänkande är inte lång tid.

Det jag vill säga är enkelt. Jag vill först försvara balansen i det betänkande som läggs fram i dag av Luis Manuel Capoulas Santos. Det var nödvändigt att aktualisera den gemensamma jordbrukspolitiken, vilket är syftet med denna hälsokontroll, men samtidigt var det lika viktigt att bevara harmonin i denna politik på EU-nivå, samtidigt som man låter den fortsätta vara en politik för att fastställa jordbruksmålen i EU. Det är den balansen som jag nu vill försvara genom att ta upp fyra exempel.

Det första exemplet är mjölkkvoterna, som har utlöst diskussioner, och jag tycker uppriktigt sagt att den ståndpunkt som man enades om är den rätta. Vi måste fortsätta att vara försiktiga i denna fråga. Alla som vill agera snabbt för att öka de producerade kvantiteterna och göra sig av med marknadsbaserade mekanismer löper en stor risk för att se mjölkpriset falla och tvingas genomföra ett mycket besvärligt omstruktureringsarbete.

När det gäller frikopplingen av stöden har vi även här funnit en välavvägd ståndpunkt enligt min åsikt. Fullständig frikoppling äventyrar många produktionstyper. Vi måste skydda de olika produktionstyperna i EU: får, nötkreatur, getter och småskalig grönsaksproduktion.

När det gäller regleringsmekanismerna kan vi visserligen välja försäkringar som alternativ, men vi måste även behålla de offentliga system som möjliggör förebyggande och reglering, det är vad som finns i betänkandet och det är mycket viktigt enligt min åsikt.

Avslutningsvis och med avseende på den allmänna utvecklingen av stödet och hur vi kommer att agera i den frågan vill jag säga att viktiga steg har tagits genom att anpassa och begränsa artikel 68. Detta är ett steg i rätt riktning för att skapa de rätta förutsättningarna för att se till att vår globala jordbruksproduktionsmodell är hållbar. Vi måste tänka på att det är viktigt att vi upprätthåller en operativ modell som bygger på individer eller grupper och där vi beaktar tre mål, nämligen ekonomiska, ekologiska och sociala mål.

Niels Busk, för ALDE-gruppen. – (DA) Fru talman! Hälsokontrollen utmålades som ett sätt att förenkla och undanröja byråkrati. Detta var huvudlinjen när vi inledde vår debatt. Man förklarade även att vi skulle göra EU:s jordbruk redo för den ökade frihandeln – och särskilt inför den nya perioden efter 2013 när den nuvarande avtalsperioden löper ut. Samtidigt var det mycket viktigt att vi i EU tog på oss vår del av ansvaret för att producera livsmedel av god kvalitet – inte bara för EU-konsumenterna utan för hela världen, särskilt den ökande del av världens befolkning som kräver livsmedel.

Mejerisektorn var den sektor där vi verkligen skulle prova om vi i EU är redo för att leva upp till kraven på ökad produktion. I detta sammanhang anser jag att det är en besvikelse att vi nu diskuterar om vi ska inleda den så kallade mjuklandningen och ge de mjölkproducenter som vill ha möjligheten att öka sin mjölkproduktion. För mig är det en signal om att vi i EU inte är särskilt redo för de förändringar som kommer att krävas för morgondagen och särskilt under perioden efter 2013.

När det gäller förenkling och minskning av byråkratin – för att göra det lättare att vara jordbrukare – måste vi säga att det inte är särskilt lätt att finna några tydliga exempel på hur vi har förenklat situationen eller minskat byråkratin. Hela problemet med tvärvillkoren, där det för närvarande finns stora skillnader mellan medlemsstaterna, är ett område som vi enligt min uppfattning helt klart måste förbättra. Den viktigaste punkten enligt min mening är att vi i översynen av jordbrukspolitiken mycket tydligare måste ange den riktning som vi vill att jordbruket ska ta när avtalsperioden löper ut 2013.

Ett positivt inlag är politiken för landsbygdsområden, och här är det självklart viktigt att de modulerade medlen stannar kvar i landsbygdsområdena så att de verkligen kommer till nytta. Avslutningsvis skulle jag ha välkomnat – och jag anser även att det skulle ha gynnat EU:s jordbruk – att vi i parlamentet hade hållit oss närmare de förslag som lades fram av kommissionen redan för länge sedan.

Janusz Wojciechowski, för UEN-gruppen. – (PL) Fru talman! Två bröder fick en påse med godsaker från sina föräldrar. "Vi delar rättvist på dem", sa den äldre brodern, varpå den yngre brodern svarade, "jag skulle hellre vilja dela dem lika". Den historien beskriver relationerna mellan de gamla och de nya medlemsstaterna på jordbruksområdet. De gamla staterna får mer, och de nya flera gånger mindre.

Vi förstår att det här är en övergångsperiod, men varför ska situationen kvarstå efter 2013? Varför ska de nya medlemsstaterna fortsätta att motta proportionellt två eller tre gånger mindre än de gamla staterna? Vi får höra att det är rättvist, och att det finns historiska skäl till det. Men vi vill inte ha rättvisa, vi vill ha jämlikhet. Ojämligheten var motiverad till viss del inom ramen för produktionsstödsystemet, som gynnade jordbrukare som producerade mer. Nu när vi har gått över till arealstöd är denna diskriminering inte längre motiverad. Den måste upphöra 2013 och det får inte finnas någon uppdelning mellan gamla och nya medlemsstater. Vi, de nya medlemsstaterna, vill också vara gamla!

(Applåder)

Friedrich-Wilhelm Graefe zu Baringdorf, för Verts/ALE-gruppen. – (DE) Fru talman, fru kommissionsledamot! Dessa diskussioner sker under ogynnsamma omständigheter. Om irländarna hade röstat förnuftigt skulle vi ha haft något att säga till om i jordbruksfrågorna och om jordbruksfinanserna från och med den 1 januari 2009.

För närvarande sker våra diskussioner fortfarande enligt det gamla systemet även om rådsordföranden Michel Barnier har samtyckt till vårt deltagande. Det är ett vänligt erbjudande, men det förblir bara en from önskan eftersom situationen är som den är. Detta framgår också tydligt av dokumenten från kommissionen. Det första förslaget som Lutz Goepel bättrade på som föredragande – han gav oss siffrorna för några minuter sedan – medförde en större gradvis sänkning: 10, 25, 45. Vi i parlamentet tänkte över dessa siffror och lade till de arbetskostnader som är föremål för särskilda försäkringsinbetalningar. Detta borde ha omfattat en omfördelning som skulle kunna tjäna som exempel för 2013.

Det vi nu fruktar är att vi 2013 kommer att ställas inför en linjär minskning. När det gäller de siffror som kommissionen har nämnt måste det sägas att berget födde en rätta. Det här förslaget är som bäst halvhjärtat och har ingenting att göra med den diagnos som ni så korrekt gjorde och som jag instämmer i. Tidigare upprepade ni huvudpunkterna: vatten, klimat, genetisk mångfald, förnybar energi och mejeriproduktion. Alla dessa områden måste övervägas, men den åtgärd ni föreslår är helt enkelt löjlig.

Jag vill kort nämna mejerisektorn. Ni känner till situationen inom mejeriindustrin. Det finns ett överskott på mjölk och priserna har fallit till katastrofala nivåer. Ert förslag är att påskynda saker och ting och öka produktionsmöjligheterna. En marknadsekonomi innebär att man producerar i linje med efterfrågan. Det ni föreslår skulle vara ungefär som att bilindustrin kortar av eller avskaffar julledigheten och inför ett extra skift för att öka reservlagret av bilar. Denna strategi är felriktad och jag instämmer i det som Lutz Goepel sa tidigare, nämligen att det skulle vara vettigt att inte reglera mejeriproduktionen nu i samband med hälsokontrollen utan i stället göra det när vi äntligen har de marknadsanalyser som vi har blivit lovade så länge men som fortfarande inte har tagits fram, och att vi därefter enas om en vettig lösning för mejerisektorn som passar marknaden och jordbrukarnas behov.

Vincenzo Aita, för GUE/NGL-gruppen. – (IT) Fru talman, mina damer och herrar! Dagens debatt och den omröstning som kommer att följa utgör ett viktigt skede i gemenskapens jordbrukspolitik.

Till följd av de senaste årens utveckling, särskilt de två senaste åren, anser jag att vi behöver en ännu starkare jordbrukspolitik i EU. I stället har vi, genom detta långvariga arbete och det arbete som Luis Manuel Capoulas Santos har lagt ned, behandlat vissa frågor, men vi har gjort det inom ramen för ett gammalt system. Jag vill

lyfta fram de två frågor som har blivit centrala för EU under dessa senaste två år. Vi började med hälsokontrollen av den gemensamma jordbrukspolitiken, som genomfördes 2003.

Vissa uppgifter bör få oss att stanna upp och fundera över om vi verkligen är inne på rätt väg i vårt arbete, även om ett utmärkt arbete har genomförts under de senaste 1,5 åren. Vi förlorar ett stort antal arbetstillfällen enligt Eurostatuppgifter fram till 2005, så vi vet inte vad som har hänt under 2007 och 2008 – uppskattningsvis två miljoner arbetstagare, som vi har förlorat inom denna sektor med stabila, säsongsbetonade arbetstillfällen och familjeföretag. Det antal jordbruk som vi förlorade mellan 2003 och 2005 – återigen enligt uppgifter från Eurostat – är 611 000. I dessa ekonomiska kristider ingriper medlemsstaterna beslutsamt när det gäller bankerna och industrin, men läget för jordbruket diskuteras inte i något land eftersom man förväntar sig att allt ska åstadkommas genom gemenskapspolitiken och den gemensamma jordbrukspolitiken.

Genom vårt agerande anser jag att vi går emot jordbrukarnas verkliga behov och de åtgärder som de i själva verket behöver, nämligen att hjälpa dessa företag att ta sig ur en situation där de är underordnade beredning och saluföring, eftersom det andra faktumet – och jag avslutar nu – är att jordbruksföretagen har förlorat i marknadsandelar under de senaste två eller tre åren, till fördel för omställningen av saluföringsindustrin.

Vi borde ha löst dessa frågor, och på den här punkten är utvärderingen mycket negativ när det gäller vad vi kommer att rösta om här i kammaren i övermorgon.

Witold Tomczak, för IND/DEM-gruppen. – (PL) Fru talman! Den finansiella diskrimineringen av familj jordbruk och nya medlemsstater är två grundläggande mekanismer i den gemensamma jordbrukspolitiken som leder till att EU försvagas och som strider mot EU:s främsta mål. Vi blir inte av med dessa mekanismer genom de föreslagna ändringarna. Hur kan vi reformera EU-jordbruket på ett rättvist sätt om vi struntar i 95 procent av alla jordbruk? Dessa 95 procent är familj jordbruk som inte är större än 50 hektar. De får dock bara de överblivna resterna från EU:s jordbruksstöd. De rikaste jordbrukarna, som endast utgör 1 procent, tar emot över 9 miljarder euro, med andra ord över 90 procent mer än alla andra jordbruk. Denna politik slår mot familj jordbruken som är ryggraden i EU:s jordbruk. Resultatet av den nuvarande och föreslagna jordbrukspolitiken kommer att bli fortsatt avfolkning av landsbygden, miljöförsämringar och förlorad livsmedelssäkerhet för regioner, stater och hela EU.

Peter Baco (NI). – (SK) Kommissionens förslag om hälsokontrollen av den gemensamma jordbrukspolitiken (GJP) formulerades under förhållanden som skiljer sig betydligt från dagens situation. I dag måste vi särskilt ägna större uppmärksamhet åt att stabilisera volatiliteten på jordbruksmarknaderna, påskynda insatserna för anpassning till världspriserna, betona jordbrukets oersättliga roll i samhället, stärka systemen i GJP och framför allt utnyttja potentialen hos det diskriminerade jordbruket i de nya medlemsstaterna på ett bättre sätt.

De ändringsförslag som lagts fram av utskottet för jordbruk och landsbygdens utveckling har tyvärr bara lett till att kommissionens olämpliga lösningar för att tillgodose de akuta behov som vi har i dag endast delvis har korrigerats. Kommissionen har till exempel drivit igenom tillämpningen av gradvis modulering i ett försök att visa EU-medborgarna att den visst är kapabel till att avskaffa de stora jordbruksstöden.

Detta strider mot det ökade behovet av högre intensitet av produktionsfaktorernas koncentration. Det är dock fullständigt absurt att man inte är villig att godta förslag om att behandla jordbruken inte som en markägares egendom, utan som rationella och livskraftiga sammanslutningar av små markägare som inte skulle kunna konkurrera med varandra. Följaktligen måste varje enskild intressent godtas som en enda jordbrukare.

Jag uppmanar därför rådets ordförande Michel Barnier att se till att det finns lite utrymme i rådets debatter för en föreslagen lösning av detta problem.

Neil Parish (PPE-DE). – (EN) Fru talman! Jag vill börja med att tacka kommissionsledamot Mariann Fischer Boel, rådets ordförande Michel Barnier, föredraganden Luis Manuel Capoulas Santos och även Lutz Goepel för det samarbete som vi har haft, och även alla utskottsledamöter för deras hårda arbete eftersom vi är 27 medlemsstater, och även om vi inte har 27 olika ståndpunkter om betänkandet, har vi ändå relativt många. I utskottet enades vi om det jag anser vara en förnuftig kompromiss. Jag vill även tacka kommissionsledamoten för hennes samarbete och särskilt Michel Barnier, eftersom vi hade förstärkt samarbete, om än inte medbeslutande.

Nu måste vi gå framåt och anta betänkandet och nå en kompromiss och en stånpunkt för att jordbrukarna i EU ska veta exakt vart de är på väg.

Det finns behov av livsmedelsproduktion – vi såg det tydligt förra året – och vi måste befria jordbrukarna från byråkratin, vi behöver helt enkelt förenkling. Jordbrukarna måste även kunna fatta affärsbeslut själva. Så vi måste gå vidare. Ja, vi behöver krishantering, men vi får inte gå tillbaka till interventioner – balansen måste vara rätt.

Många av oss flyger runt i EU och när vi landar vill vi helst att det ska vara en mjuklandning, och mjölkkvoterna behöver också en mjuklandning. Vi måste göra marknaden fri. Kommissionen sa förra året att det fanns en efterfrågan på mejeriprodukter, i år är den inte så stor – men nästa år kan efterfrågan öka igen och vi behöver flexibilitet för att tillgodose den.

Jordbruket och landsbygds miljön är ett och samma och vi måste agera för att se till att vi hanterar klimatförändringarna och vattenförvaltningen, att vi ser på biobränslen och biogas och att vi verkligen ser till att EU har en bra position. Vi får inte gå tillbaka, eftersom vi befinner oss i en bra position när det gäller WTO. Låt oss gå framåt och verkligen reformera jordbrukspolitiken.

Brian Simpson (PSE). - (EN) Fru talman! Jag vill först och främst tacka vår föredragande för hans hårda arbete med denna känsliga fråga.

Trots föredragandens stora insatser är jag dock rädd för att jag och min nationella delegation inte kan stödja betänkandet. Jag anser att den gemensamma jordbrukspolitiken är i behov av en radikal reform. Vi måste gå ifrån det gamla systemet med direktstöd till ett system som är marknadsorienterat och där man värdesätter hållbarhet på landsbygden och i miljön och stöder effektivt jordbruk i stället för att stödja ineffektivt jordbruk. Betänkandet i sig är inte något större reformdokument, men man anger dock tonen för framtida reformer efter 2013. Det är skälet till att jag är besviken över resultatet av omröstningen i jordbruksutskottet, som återigen – tycker jag i alla fall – har lett till att utskottet avvisar en grundläggande reform av det misskrediterade systemet.

Jag vill särskilt lyfta fram den obligatoriska moduleringen. Jag kan inte stödja en inställning där mindre pengar går till landsbygdsutveckling och där man dessutom befriar medlemsstaterna från kravet på att medfinansiera de nya moduleringspengarna. Jag kan inte stödja utskottets åsikt att vi bör gå ifrån fullständig frikoppling, men jag är mest rädd för kommissionens skull. Fru kommissionsledamot, er stånpunkt om obligatorisk modulering är riktig. Er stånpunkt om frikoppling är riktig. För en gångs skull har vi en kommission som allvarligt vill reformera den gemensamma jordbrukspolitiken, men den ställs inför parlamentet som alltid misslyckas med att nå resultat i den här frågan och som anser att de utmaningar vi står inför kan lösas genom att hålla fast vid det gamla misskrediterade systemet. Håll ut, fru kommissionsledamot, ni har rätt och jag misstänker tyvärr att parlamentet kommer att ha fel.

Jan Mulder (ALDE). - (NL) Fru talman! Som ni vet är jag allt annat än entusiastisk över förslagen i hälsokontrollen. Om jag var jordbrukare och hade beräknat 2005 vad jag kunde förvänta mig fram till 2013, skulle jag kunna förvänta mig – om ni har tålamod med mig – en minskning på 8 procent på grund av modulering, en nedskärning på 10 procent till följd av den nationella reserven och eventuellt en minskning på 9 procent på grund av taket för höga bonusar, det vill säga en sammanlagd minskning på 27 procent. Hur kan en genomsnittlig jordbrukare lita på att EU-regeringarna håller sina löften i framtiden? Kathalijne Maria Buitenweg sa att 27 procent var inkonsekvent, men jag anser att det är en rättvis andel av det som utlovades. Jag motsätter mig också denna modulering och skulle därför föredra att taket för dessa sammanlagda bonusar var mycket mer begränsat.

När det gäller den nationella reserven anser jag att vi måste gripa det enda tillfälle vi har, nämligen att ta fram ett försäkringssystem för skydd mot djur- och växtsjukdomar så snart som möjligt i hela EU. Förr eller senare kommer EU till följd av att folk reser så mycket att ställas inför ännu en smittsam djursjukdom, och våra budgetar är inte förberedda för detta. Om det skulle inträffa igen vet jag inte var kommissionen skulle få pengarna från. Det är här försäkringssystemet skulle komma in i bilden.

Med avseende på mjölkkvoterna kan vi endast konstatera att ett ökande antal marknader utvecklas internationellt. Det är inte bra för EU. Det skulle till exempel inte vara bra att vi sa till amerikanerna eller brasilianerna att marknaderna är deras om de vill det. Även vi bör delta, och det är därför en mjuklandning för mjölkkvoterna är nödvändig.

Vi kan vidta tre åtgärder: minska överskottet, gradvis öka kvoterna och varje år utjämna det som inte nått fullständig mjölkproduktionskapacitet bland de jordbrukare som har producerat till full kapacitet och till och med har överskridit kapaciteten.

Gintaras Didžiokas (UEN). - (LT) Först och främst vill jag tacka alla dem som har arbetat så hårt med denna komplicerade och viktiga fråga som enligt min mening är årets viktigaste lagstiftningsprojekt, särskilt föredraganden Luis Manuel Capoulas Santos. Jag har inte så mycket tid på mig, så jag hinner bara ta upp de viktigaste frågor som berör jordbrukarna i mitt land.

För det första har direktstödet bringats i jämvikt efter 13 år. Detta är mycket viktigt, och om vi talar om solidaritet, ärlig konkurrens och den inre marknaden, måste vi agera därefter. Vi måste försäkra oss om att stödet anslås på ett korrekt sätt.

Den andra mycket viktiga punkten är behovet av att avskaffa begränsningarna av markarealer enligt villkoret från den 30 juni 2003. Om vi talar om livsmedelsbrist, världssvält och slutligen biobränslen, måste vi också låta jordbrukarna utnyttja de befintliga resurserna.

Viktigast av allt är att vi måste skydda finansieringen av EU:s gemensamma jordbrukspolitik och inte tillåta att jordbruksbudgeten splittras så att alla möjliga tvivelaktiga idéer får livsrum.

Alyn Smith (Verts/ALE). - (EN) Fru talman! Jag gratulerar och tackar alla kolleger för deras insatser för att vi ska kunna avsluta arbetet på ett framgångsrikt sätt i dag. Jag instämmer dock i två kollegers besvikelse över att vi kunde ha gått lite längre och varit lite mer ambitiösa, men vi måste även komma ihåg att hälsokontrollen inte är något mer än just en hälsokontroll. Den genomgripande reformen kommer senare, och det är det vi måste koncentrera oss på i dag.

När vi ser framåt mot 2013 finns det sannerligen mycket att göra eftersom vi har en gemensam jordbrukspolitik som, precis som alla bra kompromisser, ingen är särskilt nöjd med. Så jag instämmer i Neil Parishs och även Markus Piepers kommentarer om att vi måste se mot framtiden och de mål som den gemensamma jordbrukspolitiken är avsedd att nå. Vi måste särskilt ta upp reformen av strukturfonderna i den här diskussionen, eftersom den gemensamma jordbrukspolitiken i sin nuvarande utformning är alltför komplicerad och invecklad och svår att få allmänhetens stöd för, medan strukturfonderna skulle vara ett mycket billigare och effektivare sätt att leverera offentliga miljövaror. Vi måste komma ihåg att den gemensamma jordbrukspolitiken syftar till att tillhandahålla direktstöd till producenter av lokala kvalitetslivsmedel. Om vi har detta i åtanke bör vi inte göra alltför många misstag. Det är den stora belöningen och i dag tar vi ett stort steg på vägen mot att nå det målet.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL). - (PT) Det är med viss oro som vi deltar i denna debatt om ytterligare ändringar av den gemensamma jordbrukspolitiken eftersom syftet med förändringarna i grund och botten är att garantera ökad avreglering och underordnande till de internationella marknaderna, utan att ta hänsyn till att jordbruket är en strategisk sektor och att livsmedelssäkerhet och livsmedelssuveränitet är centrala faktorer för att garantera kvalitetslivsmedel för våra länders befolkningar.

Bristen på social lyhördhet under genomförandet av reformen är också oacceptabel eftersom man inte har tagit hänsyn till den rådande allvarliga sysselsättningssituationen. Detta hotar att radera det som finns kvar av familj jordbruken, där minskade stöd för småjordbrukare, meddelandet om att mjölkkvotssystemet ska upphöra, åternationaliseringen av den gemensamma jordbrukspolitiken och de fortsatta orättvisorna i fördelningen av stöden är särskilt allvarliga frågor.

Vi insisterar därför på de förslag som vi har lagt fram för att garantera stöd för producerande jordbrukare, motverka instabiliteten i de produktiva sektorerna till följd av prisvariationerna och förhindra avfolkningen av landsbygden och ökenspridningen i många regioner.

Georgios Georgiou (IND/DEM). - (EL) Fru talman! För det första står vi i tacksamhetsskuld till vår kollega Luis Manuel Capoulas Santos och alla andra som deltagit i arbetet med detta lovvärda betänkande.

De grekiska landsbygdsområden där befolkningen lever av tobaksodling är de fattigaste i Grekland. Jag är rädd för att de även är de fattigaste i EU i absoluta termer. De människor som lever där har inget annat arbete än tobaksodlingen och de begär inget mer än att tobaksordningen ska förlängas till minst 2013. De ber också, om det över huvud taget är möjligt, om att orättvisan från 2004 ska rättas till och att tobaksstödet på 50 procent ska fortsätta under första pelaren, men endast från 2010, som inkomststöd för dem. Det är ett humanitärt snarare än ett tekniskt krav.

Jim Allister (NI). - (EN) Fru talman! Under den tid som jag har på mig kommer jag att koncentrera mig på mejerisektorn eftersom – vilket kommissionsledamoten känner till från vårt sammanträde i förra veckan – den har problem i min valkrets till följd av prisrasen. Prisrasen har stärkt mig i min uppfattning om att det är förhastat och oförsiktigt att avskaffa mjölkkvoterna och att det inte kommer att bidra till att stabilisera marknaden på något sätt.

Att minska antalet tillgängliga marknadsstyrningsåtgärder är dessutom både onödigt och dumt mot bakgrund av den instabilitet som nu råder på marknaden. Vi behöver meningsfulla marknadsstyrningsmöjligheter om vi ska kunna bevara grunden för marknaden och behålla den. Utom detta är vi på väg mot allt annat än en mjuklandning för mjölk.

Jag beklagar därför att kommissionen vid en tidpunkt när vissa medlemsstater visar en flexibel inställning – där Frankrike omdirigerar oanvända medel till färsektorn och Tyskland talar om en mjölkfond – vill binda sig genom att minska sitt handlingsutrymme när den avskaffar marknadsstyrningsåtgärder i onödan.

ORDFÖRANDESKAP: DOS SANTOS

Vice talman

Agnes Schierhuber (PPE-DE). – (DE) Herr talman, fru kommissionsledamot, herr rådsordförande! Låt mig först tacka föredraganden för lagstiftningsförslaget och föredraganden för initiativbetänkandet. Reformerna 2003 och 2004 var viktiga skeden i reformen av den gemensamma jordbrukspolitiken (GJP). Den genomgripande genomgången av GJP är inte en grundläggande reform i sig, utan ska snarare betraktas som ännu ett viktigt steg för att säkra en modern, mångfunktionell och konkurrenskraftig gemensam jordbrukspolitik. Ingenting har förändrats när det gäller prioriteringarna. Den främsta prioriteringen är livsmedelsproduktion, följt av foder och energiförsörjning.

Betydelsen av mjölkproduktion, särskilt i bergsområden där gräsmarksjordbruk ofta är det enda alternativet, har redan diskuterats. I detta fall bevarar vi arbetstillfällena, inte bara miljön, vilket är minst lika viktigt enligt min uppfattning. Jag anser även att det är viktigt att vi förbereder oss för mjuklandningen efter 2015. För närvarande motsätter jag mig en allmän ökning av mjölkkvoterna. Jag anser att vi bör vara försiktiga just nu när vi har detta höga överskott av mjölk. Alla som hänvisar till livsmedelspriserna som ett skäl till att öka kvoterna inser inte att en mjölkbonde får mindre än 30 procent av försäljningspriset, medan försäljningspriset i butik – även i min egen medlemsstat – för närvarande är detsamma som för 25 år sedan.

Det är viktigt att andra pelaren stabiliseras utan att vi urholkar den första. Vi välkomnar omvärderingen av artikel 68 tack vare medlemsstaternas fria beslutsrätt. Jag är också glad över att en överenskommelse har nåtts om mjölkfonden, däribland produktionen i bergsområden och missgynnade regioner.

Avslutningsvis vill jag säga att jag verkligen hoppas att rådet och kommissionen kommer att enas om en kompromiss under de kommande dagarna. Jag är säker på att den gemensamma jordbrukspolitiken kommer att utvecklas så att vi kan se till att vi har en mångfunktionell och hållbar jordbruksproduktion i alla EU:s regioner i framtiden.

Rosa Miguélez Ramos (PSE). – (ES) Herr talman, fru kommissionsledamot! Vi instämmer i målen för denna "hälsokontroll", men håller inte med om alla de föreslagna åtgärderna.

De hot som de nya riskerna på klimatområdet, de finansiella riskerna, hälsoriskerna och andra risker utgör visar att den gemensamma jordbrukspolitiken är långtifrån föråldrad och att den spelar en central roll för den globala livsmedelssäkerheten och bevarandet av våra landsbygdssamhällen.

Under MacSharry-reformen 1992 trodde vi naivt nog att självförsörjningen av livsmedel var definitivt säkrad och att marknaden skulle befästa allas plats. Vi har emellertid insett att den alltmer globala marknaden inte svarar mot drömmen om en konstant jordbruksproduktion med säkra livsmedel till rimliga priser inom EU.

Ökningen av priset på råmaterial – som nu faller igen – var en nyttig läxa för oss, eftersom den följdes av en ökning av produktionskostnaderna för foder och gödningsmedel, vilket har försatt ett antal sektorer, t.ex. får- och nötköttsektorerna, i djup kris.

Fru kommissionsledamot, denna "pendeleffekt" ser ut att fortsätta. Jag vill särskilt nämna får- och mjölksektorerna. Färsektorn är på nedgång. Den behöver stöd från gemenskapen, vilket parlamentet efterlyste i juni, och artikel 68 kommer inte att vara tillräcklig.

När det gäller mjölksektorn krävs det en övergångsperiod för mjuklandningen så att sektorn kan anpassa och ställa om sig utan den stelbenthet som för närvarande orsakas av bristen på kvoter. Dessutom är situationen inte liknande eller densamma i alla medlemsstater.

Donato Tommaso Veraldi (ALDE). – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! Jag vill tacka föredraganden för det utmärkta, positiva och intelligenta arbete han har utfört. Hälsoillståndet för den gemensamma jordbrukspolitiken är faktiskt en mycket viktig fråga eftersom syftet är att förbättra konkurrenskraften hos EU:s jordbruksindustri.

Jag vill bara betona två frågor: ökningen av mjölkkvoter, som möjliggör ökad tillväxt för länder med underskott och för de länder där den nationella kvoten överskrids, och förlängningen till 2012 av det kopplade stödet för tobaksodling.

När det gäller den sista frågan vill jag påpeka att produktionen av råtabak i EU, trots det starka motståndet mot att se över avtalet från 2004 med tanke på att en stor grupp länder anser att det är moraliskt oacceptabelt att stödja tobaksodling på grund av dess effekter på folkhälsan, inte utgör mer än 4 procent av världsproduktionen och att EU är den ledande världsimporthären av råtabak från tredjeländer, för att täcka 70 procent av sina egna behov.

Därför anser jag att vi har en skyldighet att finna en rättvis lösning för att undvika ytterligare återverkningar på ekonomin och sysselsättningen, för att undvika att orsaka ett massövergivande av tobaksodling.

Andrzej Tomasz Zapalowski (UEN). – (PL) Herr talman! En av de viktigaste uppgifter som den gemensamma jordbrukspolitiken har stått inför och fortfarande står inför är att se till att EU:s medlemsstater är självförsörjande på jordbruksområdet. När jag läser slutsatserna från översynen ser jag att de ändringar som föreslås innehåller de flesta av de mekanismer som är avsedda att förbättra situationen med produktion på individuella marknader. Detta är bra. Jag är emellertid oroad över att det saknas en överenskommelse om en övergripande ändring av strategin för att justera stödet till alla EU-stater till samma nivå, vilket skulle främja en sund konkurrens inom och utanför gemenskapen.

Översynen har faktiskt bekräftat att de så kallade gamla medlemsstaternas protektionistiska attityd till det nationella jordbruket gentemot de stater som nyligen anslutit sig fortfarande lever kvar i EU. Det faktum att jag också tar upp den frågan i mitt inlägg visar hur allvarligt problemet är och att kommissionen fortsätter att ignorera det. Det är mycket viktigt att parlamentet även har pekat på orättvisan i den inledande fördelningen av mjölkkvoterna. Det är dock bra att vi, om än blygsamt, försöker ta itu med problemet.

Marie-Hélène Aubert (Verts/ALE). – (FR) Herr talman, fru kommissionsledamot, herr Barnier! Under de senaste tre dagarna har evenemanget Europeiska utvecklingsdagarna genomförts, och livsmedelskrisen var ett återkommande tema under evenemanget eftersom den allvarligt påverkar de fattigaste länderna. Alla talare betonade det allmänna behovet av att utvecklingsländerna utvecklar sitt eget jordbruk genom att optimalt utnyttja sina jordar och naturresurser.

För övrigt tycks de lyriska drömmerna hos dem som i går och i dag igen efterlyste en minskning av statliga interventioner och offentliga utgifter, total avreglering, privatisering och förvisningen av jordbruket till att bli en nästan förhistorisk verksamhet, de som nu vill ha en helomvändning till fördel för enorma offentliga investeringar i jordbruksproduktion och livsmedelssuveränitet, samtidigt vara skrattretande och skandalösa.

Framtiden för jordbruket i utvecklingsländerna är direkt kopplad till vår debatt i dag. Tyvärr känner jag inte att man i denna hälsokontroll av den gemensamma jordbrukspolitiken, som inleddes före upploppen för mat och innan det ödesdigra sönderfallet av marknaderna nådde sin höjdpunkt, tar hänsyn till situationen för jordbrukarna i syd eller drar alla slutsatser från de allvarliga kriser som vi nu står inför i ekologiska, sociala, ekonomiska och finansiella termer.

Jag är därför väldigt ledsen över att det stabila förhållandet mellan det nordliga och sydliga jordbruket uppmärksammas så lite, både i kommissionens förslag och i parlamentets betänkande, och det faktum att det utlovade beloppet på 1 miljard euro nu äventyras visar att vi fortfarande har lång väg kvar att gå.

Sylwester Chruszcz (NI). – (PL) Herr talman! Polska jordbrukare och jordbrukare från de länder i Central- och Östeuropa som nyligen anslutit sig till EU har behandlats som andra klassens medborgare, bland annat när det gäller stöd och mjölkkvoter. Vi ser nu en ökande tendens till att denna diskriminering och ojämlika behandling kommer att fortsätta även efter 2013. Man måste betänka att en stor andel av jordbruket i den östra delen av EU är familj jordbruk. Det är dessa familjer som påverkas av de beslut som fattas i Bryssel och

Strasbourg. Det är de jordbrukarna som röstade för att ansluta sig till EU, eftersom de hade utlovats lika behandling från 2013. Ska vi nu tala om för dem att de har blivit lurade?

Jag vädjar till mina ledamotskolleger om att vi ser till att vår gemensamma jordbrukspolitik inte bara är gemensam till namnet. De lovvärda ambitionerna åtföljs av åtgärder som kan skada det polska jordbruket och EU-jordbruket i allmänhet, och det kan vi inte gå med på.

Jordbrukarna från fackföreningen Solidaritet demonstrerar i Bryssel i dag. De vill fästa EU-myndigheternas uppmärksamhet på den svåra situationen för mjölk- och spannmålsproducenter. Jag stöder dem och anser att protesterna i Bryssel är det bästa beviset på att allt inte är som det ska med jordbruket. Det måste äntligen bli ett slut på den ojämlika behandlingen mellan de gamla och de nya medlemsstaterna.

Esther Herranz García (PPE-DE). – (ES) Herr talman! Det stora flertalet av jordbrukarna och kreatursuppfödarna väntar på de beslut och överenskommelser om hälsokontrollen av den gemensamma jordbrukspolitik som rådet (jordbruk och fiske) kommer att anta från och med i dag och fram till torsdag. De väntar eftersom detta inte bara är en översyn, utan kommer att leda till djupgående förändringar. Många jordbruksföretag kommer att försvinna om de nedskärningar av direktstödet som föreslås av kommissionen går igenom.

Modulering är det centrala temat i detta betänkande från parlamentet och kan vara ett av de få inslagen i parlamentets yttrande som i någon mån kan påverka de förhandlingar som förs av EU:s jordbruksministrar.

Vi har i åratal motsatt oss en ökning av det som vi eufemistiskt kallar modulering. Om landsbygdsutvecklingspolitiken saknar tillräckliga medel beror detta nämligen inte på att det saknas medel i GJP-budgeten, utan snarare på den fullständiga bristen på politisk vilja att anslå en tillräcklig gemenskapsbudget för denna centrala pelare.

Vill vi avreglera marknaderna? Naturligtvis vill vi det, men enligt samma krav och villkor för alla producenter, både inom och utanför unionen.

För närvarande riskerar EU framtiden för många jordbrukare och boskapsuppfödare. Jag vill särskilt nämna känsliga sektorer som får-, nötkötts- och tobakssektorerna, vars överlevnad i många producentområden kommer att bero på denna hälsokontroll.

En del producenter, t.ex. fårproducenterna, ber inte om stöd. De vill bara kunna dra sig tillbaka från marknaden med värdigheten i behåll eftersom de har gjort sina beräkningar och det enda sättet att överleva är att minska de producerade volymerna. Upphörande med produktionen är därför den enda utväg som finns kvar för många producenter, vars produkter otvivelaktigt kommer att ersättas av import från tredjeländer, eftersom konsumenterna inte kommer att sluta att konsumera och det snabbt ökande antalet konsumenter i världen inte kommer att upphöra.

Parlamentet bör avge ett försiktigt yttrande som rådet måste ta hänsyn till. Jag vill tacka Neil Parish, ordföranden för utskottet för jordbruk och landsbygds utveckling, för de åtgärder som han har vidtagit för att se till att parlamentets röst blir hörd och inte ignoreras, vilket rådet och kommissionen har gjort på ett så påfallande sätt hittills.

Csaba Sándor Tabajdi (PSE). – (FR) Herr Barnier, fru Fischer Boel! Jag hoppas att Luis Manuel Capoulas Santos utmärkta betänkande kan utgöra en stabil grund för en kompromiss i rådet under det franska ordförandeskapet och jag hoppas att parlamentet och rådet tillsammans kommer att lyckas tämja kommissionen.

Detta innebär, som jag redan har citerat från Antoine de Saint-Exupéry, att Lille prinsen tämjer räven. Jag hoppas att vi kommer att lyckas göra detta i morgon. Att fullständigt skrota interventionsmekanismen är ytterst farligt för EU och för EU:s livsmedel.

Att straffa storskaliga jordbrukare kommer att vara ytterst skadligt för EU:s konkurrenskraft, och när det gäller boskapshållning är det viktigt att hjälpa jordbrukare som inte äger mark.

Anne Laperrouze (ALDE). – (FR) Herr talman! I början av 2000-talet fastställde vi den finansiella ramen för den gemensamma jordbrukspolitik fram till 2013. Jordbrukarna har gjort investeringar baserat på dessa siffror. Ska vi nu, halvvägs genom programperioden, besluta att minska det stöd de har rätt att förvänta sig? Det är orättvist.

Jag är mot den modulering som rekommenderas av kommissionen eller i betänkandet av Luis Manuel Capoulas Santos. Syftet med den gemensamma jordbrukspolitik är att stödja och ge struktur åt jordbruket.

Till exempel ser vi ett allmänt ras i boskaphållningen till fördel för import av fårprodukter från tredjeländer. Boskapsuppfödarna behöver en gemensam jordbrukspolitik som stöder dem. Därför behövs lammprämier och miljöbonusar för att behålla betesmarker samt nationella reserver för att hantera den förödelse som orsakas av sjukdomsutbrott, särskilt blåtunga.

Jordbrukarna räknar med oss!

Liam Aylward (UEN). - (EN) Herr talman! Jag är säker på att kommissionsledamoten och rådsordföranden förväntar sig att jag ska kräva att de centrala rekommendationerna i betänkandet om får genomförs, som antogs med överväldigande majoritet här i parlamentet.

När det gäller modulering är jag mot siffran 13 procent till 2012, och jag anser att det inte bör vara obligatoriskt och att varje medlemsstat ska ha flexibilitet för att besluta. I fråga om mjölkkvoter skulle jag vilja se en ökning på 2 procent i stället för den föreslagna siffran på 1 procent, och länder som har kapacitet för att producera mjölk bör få göra det, vilket sedan leder till en mjuklandning 2015.

Men det viktigaste av allt är att vi vid den senaste reformen av den gemensamma jordbrukspolitikens utlovades förenkling, och om det är något som driver jordbrukarna till vansinne, så är det byråkrati och pedanteri. Det finns nu fler tjänstemän som företräder kommissionen, medlemsstaternas jordbruksministerier och lokala myndigheter som kontrollerar jordbrukarna än det finns poliser ute på gatan för att bekämpa brott. Detta är löjligt, jordbrukarna borde få fortsätta med sitt jordbruk och producera de livsmedel som behövs för den ständigt ökande befolkningen.

Min personliga åsikt är att i mitt land kommer det inte att bli något Lissabon II om vi inte löser den här frågan.

Véronique Mathieu (PPE-DE). - (FR) Herr talman! Det betänkande som vi kommer att rösta om i morgon utgör slutsatserna av ett års arbete och förhandlingar om framtiden för den gemensamma jordbrukspolitikens och våra jordbrukare. Det var faktiskt den 20 november förra året som Mariann Fischer Boel kom hit och presenterade sina förslag om hälsokontrollen för oss.

Efter Lutz Goepels betänkande om framstegsrapporten har vi nu betänkandet av Luis Manuel Capoulas Santos om kommissionens förslag. Båda våra kolleger är värda att gratuleras för sitt utmärkta arbete. Europaparlamentets utskott för jordbruk och landsbygds utveckling har lyckats stå emot kommissionens inledande förslag, som vi ansåg vara alldeles för liberala.

Jag kommer att fortsätta att vara vaksam när det gäller mejerisektorn, och särskilt åtgärderna inför avskaffandet av kvoterna. Jag tänker särskilt på mjölkproducenter i bergsregioner, som inte får bli de fattiga kusinerna i den här reformen, och vi måste se till att de inte lämnas utanför eftersom de behöver mer stöd än de andra.

Jag vill inte spela rollen av domedagsprofet för dem, men skulle vi kunna tänka oss att den franska mejeriindustrin konsolideras till en enda region? Jag välkomnar därför helhjärtat förslaget om att inrätta en "mjölkfond" och förslaget om att från 2010 utvärdera ökningen av mjölkkvoter enligt marknadstendenserna.

Jordbruksutskottets beräkning av gradvis modulering är rättvis enligt min mening, och skulle ge oss möjlighet att stärka den regionala utvecklingen och livet på landsbygden och bevara den biologiska mångfalden på ett hållbart sätt.

Jag välkomnar likaså klargörandet av tvärvillkoren, vars genomförande hittills har varit en verklig huvudvärk för jordbrukarna.

Jag hoppas även att vi behåller "tobaksfonden", som ger oss möjlighet att behålla våra småjordbruk i EU samt ett avsevärt antal arbetstillfällen i regioner där det inte går att odla något annat, vilket i sin tur gör att vi kan undvika importerade produkter.

Avslutningsvis, herr Barnier, har vi verkligen uppskattat ert deltagande under dessa förhandlingar. Ni har gett prov på stort tålamod och en fast beslutsamhet och ni har inte påskyndat saker och ting, tvärtom. Det har varit ett verkligt nöje att arbeta med er. Ert arbete med oss har varit ovärderligt. Jag vet att vi kommer att kunna räkna med er.

Lily Jacobs (PSE). - (NL) Herr talman! På 1960-talet skapade Sicco Mansholt, en framstående medlem av mitt parti i Nederländerna, EU:s jordbrukspolitik och det är vi stolta över. Hans vision var att se till att det fanns tillräckligt med säkra livsmedel för alla européer och garantera anständiga inkomster för jordbrukarna. Detta är ideal som jag stöder här igen av hela mitt hjärta. Mycket har dock förändrats de senaste 50 åren.

Världens befolkning ökar snabbt, vi har klimatförändringen, globaliseringen, orättvis handel och spekulationer i livsmedelspriserna, som livsmedelskrisen nyligen är ett typiskt exempel på.

Diskussionen om hälsokontrollen handlar främst om resurser, instrument och smarta undantag. Jag beklagar att den bredare bilden förpassas till bakgrunden i upptakten inför 2013. Det är dags för en intelligent uppdatering av vår jordbrukspolitik, där vi håller fast vid Sicco Mansholts ideal, men gör oss av med de omoderna bitarna, som t.ex. export- och produktstöd. Det är hög tid för rättvis handel och vi måste öka uppmärksamheten på hållbarhet, hälsa och innovativa lösningar på de utmaningar som vi för närvarande står inför. Det är vi skyldiga omvärlden, våra framtida generationer och EU:s skattebetalare.

Kyösti Virrankoski (ALDE). - (FI) Herr talman! De jordbrukspolitiska målen enligt fördraget är att utveckla jordbruket, trygga jordbrukarnas inkomster och rimliga konsumentpriser, stabilisera marknaderna och garantera försörjningen.

Hälsokontrollen av jordbruket strider, förutom allt annat, mot det första målet och därför skulle den faktiskt innebära att vi ändrar fördraget. Stödet till jordbrukarna skulle skäras ned, vilket innebär att vi bryter de loften vi gett tidigare. Konsumentpriserna kan stiga. Begränsningarna av interventionsköpen och avskaffandet av mjölkkvoterna skulle leda till att marknadsfluktuationerna ökar. Förra året spenderade vi mer än 500 miljoner euro på mjölkexportstöd. Att frikoppla stödet från produktionen skulle leda till att produktionen minskar, och det är osäkert om detta skulle accepteras.

Hälsokontrollen saknar solidaritet mer än något annat. Kommissionens förslag avspeglar inte alls principen om att människor måste kunna bedriva hållbart jordbruk i de områden som påverkas mest av naturförhållanden, trots att Europeiska rådet har bekräftat det tre gånger. Familj jordbruken blir en för svag förhandlingspartner när de ställs mot multinationella livsmedelsjättar och globala marknadskrafter. Det är därför vi behöver en jordbrukspolitik.

Sergio Berlato (UEN). - (IT) Herr talman, fru kommissionsledamot, mina damer och herrar! Vårt främsta mål är att se till att EU har en gemensam jordbrukspolitik efter 2013. Vi anser att detta är en central punkt, inte bara för att skydda jordbrukssektorn och den socioekonomiska strukturen i våra medlemsstater, utan även för att det i början av det tredje millenniet är mer strategiskt viktigt än någonsin att garantera EU:s livsmedelssäkerhet.

Fru kommissionsledamot, vi vill betona att vi vid behov måste fortsätta att genomföra stödpolitik för varje enskild gemensam organisation av jordbruksmarknaderna. Vi vill särskilt lyfta fram följande punkter:

a) Frikopplingen inom tobakssektorn måste omfatta ett alternativ för att behålla delvis kopplat stöd fram till 2013 för att undvika ett fullständigt upphörande av produktionen, eftersom detta skulle äventyra hela sektorer, leda till arbetslöshet och även en rad olika ekonomiska och miljömässiga problem i särskilt missgynnade områden. Jag vill påminna kommissionsledamoten och rådsordföranden om att Europaparlamentet redan med stor majoritet har uttryckt sitt stöd i den frågan.

b) Inom mejerisektorn skulle det, för att återbalansera marknaden på kort sikt och möjliggöra ett upphörande av kvotsystemet med hjälp av en mjuklandning på lång sikt, vara tillrådligt att öka kvoterna med 2 procent under varje marknadsår under perioderna 2009–2010 och 2014–2015.

Sebastiano Sanzarello (PPE-DE). - (IT) Herr talman, mina damer och herrar! Jag vill också gratulera föredraganden Luis Manuel Capoulas Santos samt Lutz Goepel för deras utmärkta arbete.

Vi diskuterar en allmän jordbrukspolitik som utformades under det sena 1990-talet och som ledde till en reform 2003 i en globaliserad värld där det fanns ett produktionsöverskott och där vi lovsjöng det överdrivna stödet till jordbruket. Vi skapade frikoppling, modulering, villkorlighet och alltför mycket byråkrati i systemet för beviljande av stöd, och inom några år nådde vi den utveckling som vi hade tänkt oss, som Michel Barnier sa. Den utveckling som vi hade tänkt oss visade sig bli att vi fick produktionsunderskott, vi hade försörjningsproblem, särskilt med spannmål, vi fick underskott i köttproduktionen i EU och vi ser nu ett ofattbart stort antal arbetstillfällen gå förlorade.

Jag anser därför att den strategi som kommissionen antog om att ändra ståndpunkten från 2003 bör försvinna under de närmaste dagarna tillsammans med det franska ordförandeskapet och att vi bör se över den ståndpunkt som antas om dessa frågor och om moduleringen, som verkar vara överdriven. Genom att ta resurser från producenterna och sedan överföra dem till andra pelaren tar vi resurser från dem som dagligen investerar och producerar i jordbruket, från dem som vi kräver att de ska respektera marknaden och hälsosamma livsmedelsprodukter, från dem som vi begär att de ska tillämpa arbetsmiljönormer, djurskydd,

höga näringsvärden och säkerhet i våra livsmedel, vi tar stödet från dem i en alltmer konkurrensutsatt och globaliserad värld.

Vi måste därför överväga den här frågan ännu en gång, särskilt mjölkkvoterna i länder som Italien som i 20 års tid redan har lidit av följderna av strategin för produktionsunderskott, trots att det har en avsevärd potential. Det kopplade stödet bör behållas. I detta avseende stöder jag det som mina ledamotskolleger har sagt om tobak, eftersom det finns 500 000 familjer i EU som lever av den sektorn och om det kopplade stödet avskaffas skulle de utan tvivel hamna i fattigdom, utan att detta bidrar till, om det nu är det som är frågan, att antalet rökare minskar.

Vincenzo Lavarra (PSE). - (IT) Herr talman, fru kommissionsledamot, mina damer och herrar! Jag är mycket glad över att se resultatet av en mycket positiv medbeslutandeprocess inom jordbruket, vilket möjliggjordes genom det förstärkta samarbetet mellan rådet, kommissionen och Europaparlamentet. Detta är ett gott omen och ni tillåter mig säkert att gratulera Luis Manuel Capoulas Santos till hans välavvägda betänkande om modulering, om unga jordbrukare och om säkerhet på arbetsplatsen, samt nya utmaningar.

Vi genomlever en svår övergång, vi känner till mjuklandning och frikoppling och andra innovativa åtgärder. När vi nu genomför den här övergången måste vi skydda de jordbrukare som berörs av avskaffandet av mjölkkvoterna och även missgynnade områden som de som är verksamma inom tobakssektorn, och vi bör utnyttja denna övergång för att allvarligt överväga frågan på nytt efter 2013 med målsättningen att aktualisera målen och de nya uppdragen för den gemensamma jordbrukspolitiken och inleda en debatt om hur vi ska överbrygga klyftan mellan första och andra pelaren.

Mairead McGuinness (PPE-DE). - (EN) Herr talman! Jag tackar rådet, kommissionen och föredraganden för deras hårda arbete med dessa frågor. Det enda som är "enkelt" med den gemensamma jordbrukspolitiken, vilket man har bortsett från i denna debatt, är att budgeten är fast och minskar, och ändå ställer vi högre krav på politiken, till exempel när det gäller klimatförändringar, mångfald och vattenförvaltning. Intelligent vattenförvaltning är en mycket god idé och det är de lokala myndigheterna som måste laga läckorna. Hur intelligent är det!

Jag går över till frågan om mjölk. Vad är det för fel med att införa en ökning på 2 procent av kvoterna och låta de jordbrukare som kan producera för marknaden göra det? Det är inte obligatoriskt. Låt jordbrukarna bestämma. När det gäller får har Aylwardbetänkandet lett till stora förväntningar som vi här i parlamentet stöder. De får inte svikas när rådet fattar sina slutliga beslut.

När det gäller modulering och artikel 68 talar vi om att återvinna medel från jordbruket för dessa nya utmaningar. Det är omöjligt och om det görs kan det endast ske med färre och inte fler regler, vilket brukar vara fallet.

Det största hotet mot den gemensamma jordbrukspolitiken och EU:s jordbrukare är översynen av budgeten, arvet från Tony Blair till hans institution, där finansieringen av jordbruket hotas. Som svar på min kollega Liam Aylwards kommentar om Lissabonfördraget kan jag säga att ja, inspektionerna orsakade problem. Jag tror att jordbrukarna på Irland nu kommer att stödja Lissabonfördraget mer eftersom de är rädda för att medlemsstaterna kommer att ha mer kontroll över jordbrukspolitiken och de känner till riskerna med det från vår budget för 2009 där den irländska regeringen kraftigt skar ned stödet till jordbruket. De litar på EU mer än på sin egen medlemsstat. Det måste vi komma ihåg.

Det största problemet för jordbrukarna i EU är de instabila inkomsterna och priserna. Vi behöver marknadsstödsåtgärder. De måste bli mer flexibla och intelligenta och användas när vi behöver dem, annars överger vi familj jordbruken och vi kommer att förstöra det vi har skapat i EU, nämligen försörjningen av säkra livsmedel av hög kvalitet. Jag önskar er lycka till i era överläggningar.

Bogdan Golik (PSE). - (PL) Herr talman, fru kommissionsledamot! Jag vill särskilt tacka föredraganden Luis Manuel Capoulas Santos för det enorma arbete han har lagt ned under de senaste månaderna och för hans stora förmåga att nå en kompromisslösning.

Gemenskapskaraktären måste bevaras i den gemensamma jordbrukspolitiken genom att man ser till att hela det utvidgade EU kan konkurrera på jämlika villkor. En nödvändig förutsättning för att nå detta mål är enhetliga stöd inom hela EU. Jag anser att vi kommer att nå det målet 2013 och hoppas att ingen kommer att försöka hitta på sätt att skjuta upp det ytterligare.

Eftersom jag har kort tid på mig kommer jag endast att ta upp en fråga. De nya medlemsstaterna kommer successivt att behöva uppfylla kraven för miljöskydd, livsmedelssäkerhet och djurhälsa. Att uppfylla dessa

krav innebär höga utgifter som uppstår på kort tid, och för dessa stater kommer detta att innebära en avsevärd minskning av lönsamheten i jordbruksproduktionen. Av detta skäl måste synkroniseringen av det fullständiga införandet av dessa principer skjutas upp tills alla betalningar och stöd har utjämnats.

Ioannis Gklavakis (PPE-DE). - (EL) Herr talman, fru kommissionsledamot! Jag vill tacka Luis Manuel Capoulas Santos för hans utmärkta betänkande och jag vill även tacka samordnaren och skuggföredraganden Lutz Goepel.

Jag vill kort kommentera tre punkter. För det första anser vi att det befintliga tobaksstödsystemet bör behållas till 2013 och finansieringen på 50 procent bör finnas kvar under första pelaren och inte överföras till andra pelaren. Jag anser att detta skulle vara både orättvist och obefogat. Varför anser jag det? Därför att ni endast vill tillämpa det på tobak. För det andra anser jag att det skulle innebära en katastrof för en halv miljon familjer, särskilt i mitt land, där de flesta är fattiga småskaliga tobaksodlare, som kommer att överge sina jordbruk och flytta till storstäderna, vilket är ytterst farligt för miljön och landsbygden.

Jag vill klargöra en sak i det här sammanhanget. Vi är alla emot rökning, men vi får inte blanda ihop två olika saker. Så länge som människor i EU röker cigaretter och EU-industrin behöver tobak är det vettigare att vi producerar tobaken själva än att importera den.

För det andra är det vettigt att behålla det befintliga systemet med särskilda stödrättigheter, särskilt för foder.

För det tredje är jag mot de minimitrösklar för att bevilja direktstöd som föreslagits av kommissionen, där den säger att alla som tar emot mindre än 250 euro under ett år eller odlar mindre än en hektar på ett år inte ska finansieras. För guds skull, EU vill stödja både stora och små producenter. Vi behöver dem alla, men mest av allt behöver vi småjordbrukarna. Eftersom det förhåller sig på det viset vill jag att man tittar på detta igen och att stödet garanteras jordbrukarna, hur små deras jordbruk än är.

Katerina Batzeli (PSE). - (EL) Herr talman! Först och främst vill jag gratulera Luis Manuel Capoulas Santos till hans betänkande. Herr Barnier, fru Fischer Boel, oavsett de olika skolorna, vilka illustrerar att ni båda har en annorlunda syn på den gemensamma jordbrukspolitiken och dess roll i EU:s utveckling, har vi åstadkommit det omöjliga, det vill säga ni skapar bristande förtroende och besvikelse bland både stora och små producenter. Med andra ord, med denna generella nedskärning, med förslaget om ytterligare minskningar av värdet på stödrättigheterna vid en tidpunkt där produktionskostnaderna har ökat, har vi gjort både storskaliga mejerijordbruk och småskaliga producenter i bergsområden besvikna.

Kommissionens skandalösa förslag om en sänkning på 50 procent, som är helt omotiverat enligt fördraget och de övergripande riktlinjerna för den gemensamma jordbrukspolitiken, inger inte förtroende. En annan distinktion är att små jordbruk på 10 hektar undantas, vilket i det särskilda fallet med Grekland innebär att områdena kommer att undantas.

Fru kommissionsledamot! Jag känner till er kommunikationspolitik och jag hyser den största respekt för er. Ni talar om en mjuklandning. Var försiktig med vilken flygplats vi kommer att landa på. Det finns även en flygplats på Guantanamo.

Esther de Lange (PPE-DE). - (NL) Herr talman! Vi har redan hört mycket under den långa debatten här under morgonen. Som tur var lyckades jag ge kommissionsledamoten en portion skolfukt innan vi började, så med detta tilltugg kommer vi förhoppningsvis att kunna fortsätta att diskutera denna fråga lite längre.

Jag kommer dock att lämna skolfukten därhän och i stället koncentrera mig på mjölkfrågan. Helt bortsett från diskussionen om alla möjliga tekniska instrument är det enligt min åsikt omöjligt att förklara för EU-medborgarna att vi har betalat 340 miljoner euro i överskott, medan vi ligger kvar på nära 1 procent under EU-kvoten. Denna bristande logik måste hur som helst lösas i rådet.

Som jag har påpekat tidigare är kommissionens förslag om en årlig kvotökning med 1 procent mycket "skummat" enligt min mening, och detta kan lätt ökas till "halvskummat" i ministerrådet senare. Med 1 procent lämnar vi faktiskt möjligheter outnyttjade inom EU och på världsmarknaden. Det argument jag har hört tidigare under debatten, dvs. att vårt kvotsystem automatiskt skulle ge oss ett bra pris, är alldeles för kortsiktigt. Detta framgår även tydligt av prisutvecklingen sedan 1984. Självfallet är megalager som i Förenta staterna otänkbara i vår region. Vi måste sätta in säkerhetsnät för mycket magra år och för oförutsedda omständigheter, som djursjukdomar.

Dessutom, och det anser jag vara mycket viktigt, uppmanar jag kommissionen att titta på hur omsättningen delas upp i livsmedelsproduktionskedjan. Livsmedelsbutikerna arbetar för närvarande med ekonomiska

marginaler på cirka 20 procent och distributionshandeln med marginaler på nära 10 procent, medan många primärproducenter – jordbrukarna – utan vilka livsmedlet inte skulle finnas – för närvarande arbetar med negativa marginaler.

Tillbaka till huvudtemat. Som jag sa talar vi om vårt dagliga bröd här. Livsmedelssäkerhet måste därför vara den viktigaste punkten i denna debatt, men även i debatten om jordbrukspolitiken efter 2013, eftersom jag anser att det sista vi behöver är att vi i sinom tid blir tvungna att erkänna att vi är lika beroende av avlägsna länder för vårt dagliga bröd som vi är av energi.

Giovanna Corda (PSE). – (FR) Herr talman, fru kommissionsledamot, herr Barnier, mina damer och herrar! Jag är djupt tacksam mot vår kollega Luis Manuel Capoulas Santos för det enorma arbete han har genomfört och med gott humör, det ska sägas.

Den gemensamma jordbrukspolitikens uppgift har alltid varit att garantera livsmedelsförsörjning för alla. Detta mål är till och med ännu mer berättigat i dag, eftersom den kris vi upplever leder till att både konsumenterna och jordbrukarna blir sårbara. Det är mycket viktigt att garantera konsumenternas tillgång till livsmedelsprodukter, men det är lika viktigt att garantera jordbrukarna en anständig inkomst. Vi måste därför uppmuntra och hjälpa unga jordbrukare att etablera sig och utveckla sina verksamheter eftersom det är de som kommer att hjälpa till att livnära vår jord i framtiden.

Jag vill lyfta fram de svårigheter som får- och getsektorn genomlever, en fråga där Luis Manuel Capoulas Santos har visat stor lyhördhet. Det är ytterst viktigt att vi stöder dem, inte bara när det gäller kött, utan även mjölk, en sektor som jag väl känner till från Sardinien.

Jean-Paul Denanot (PSE). – (FR) Herr talman! Tack för det arbete som ni har genomfört och för de slutsatser och riktlinjer som hälsokontrollen av den gemensamma jordbrukspolitiken och betänkandet av Luis Manuel Capoulas Santos har resulterat i.

Jordbruket är verkligen en ekonomisk sektor som inte bara kan svara på marknadssignaler. Jordbruksverksamheten påverkar självförsörjningen av livsmedel men även, vilket vi ser alltför ofta, regioner och sysselsättning.

Avskaffandet av marknadsinstrument skulle slå hårt mot vårt jordbruk. Frikoppling innebär till exempel verkliga problem för vissa områden inom djuruppfödningen, dvs. amkor och dikor samt får, och jag blev mycket glad över att Mariann Fischer Boel nämnde den frågan.

Att strikt hålla sig till historiska referensvärden skulle helt klart utgöra ett stort hinder för en eventuell reform. Jag anser emellertid fortfarande att frågan om den gemensamma jordbrukspolitiken andra pelare är grundläggande eftersom landsbygdsområdena måste kunna lita till jordbruksverksamheter för att skapa arbetstillfällen i landsbygdsområdena. Vi måste därför diskutera frågan om andra pelaren, men naturligtvis utan att utelämna den första.

María Isabel Salinas García (PSE). – (ES) Herr talman! För det första vill även jag gratulera föredraganden Luis Manuel Capoulas Santos till hans strålande arbete. Jag anser att han har åstadkommit ett välavvägt och sansat betänkande.

I det här skedet av debatten anser jag att det är viktigt att sända ett budskap om stabilitet till våra jordbrukare. EU:s jordbrukare behöver nu stabilitet och lösningar mer än någonsin. De behöver tillräckligt långa övergångsperioder och att de särskilda åtgärderna för sektorer i svårigheter fortsätter.

Fru kommissionsledamot! Samma lösningar kan inte tillämpas på alla sektorer. Ni måste komma ihåg att vi har sektorer som upplever verkliga svårigheter. Den gemensamma jordbrukspolitiken får inte vara problemet, utan måste vara lösningen och för det behöver vi en stark första pelare.

Vi tror och litar på landsbygdsutvecklingen men vi anser inte att den modulering som föreslås av kommissionen är lösningen. Landsbygdsutvecklingen får inte stärkas till nackdel för första pelaren. Vi håller med om att det samlade gårdsstödet måste förenklas genom att man ser över marknadsinstrumenten. Detta innebär emellertid inte att det ska avvecklas.

Om vi lyckas kommer vi att lägga grunden för en gemensam jordbrukspolitik långt efter 2013. Om vi misslyckas kommer många av EU-jordbrukarna att bli tvungna att lägga ned.

Alessandro Battilocchio (PSE). – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! Jag välkomnar vår föredragande Luis Manuel Capoulas Santos stora insatser för att se till att den gemensamma jordbrukspolitiken står närmare

jordbrukarna och EU-medborgarna i stället för marknadens behov, och att förena de olika prioriteringar som uppstår när så många utmaningar är med i spelet.

Det är därför mycket viktigt att de 27 medlemsstaterna intar en gemensam syn på sektorn, men det är viktigt att ha kvar marknadsstödet och förvaltningsinstrumenten för nyckelprodukter. Jag tänker till exempel på mejerisektorn eller stödet till tobak. Att avskaffa tobaksstödet skulle sannerligen inte bidra till att minska antalet rökare, utan skulle i stället leda till att en viktig EU-produkt och den sociala struktur som är kopplad till den försvinner.

När det gäller sådana instrument måste man emellertid alltid ta hänsyn till den ytterst stora variationen i jordbruksförhållandena i EU. Det mjölkkvotssystem som för närvarande är i kraft bygger till exempel på föråldrade kriterier. Kompromissens förslag om en ökning på 1 procent är inte tillräckligt för att tillgodose den inhemska efterfrågan i de flesta medlemsstaterna. Vi behöver därför ett mer flexibelt system där vi ger varje enskild medlemsstat möjlighet att tillgodose sina egna behov, och detta skulle även bidra till att främja EU:s konkurrenskraft i sektorn och på den internationella marknaden.

Avril Doyle (PPE-DE). - (EN) Herr talman! Jag håller verkligen med minister Michel Barnier när han talar om livsmedelssuveränitet och hur viktig den är, och jag instämmer även med kommissionsledamot Mariann Fischer Boel när hon säger att klimatförändringen är en mycket viktig punkt på dagens jordbruksagenda. Kan vi inte förena dessa två koncept?

Det förväntas att den ökande efterfrågan på mejeriprodukter i världen – som kommer att öka till 35 procent 2020 – kommer att leda till en viss intensifiering av den irländska mejeriproduktionen, vilket säkerligen kommer att påverka vår besättning av amkor och dikor om en minskning av vår besättning måste övervägas för att nå EU:s klimatomål enligt förslaget om delade ansträngningar. Irlands livsmedelsproduktionssystem betraktas allmänt som ett av världens mest effektiva när det gäller utsläpp per enhet producerat livsmedel. Alla underskott på världens livsmedelsmarknader – om Irland skulle minska sin kreatursbesättning – skulle säkerligen fyllas av länder med mindre hållbara jordbrukssystem och system som ger upphov till långt större utsläpp på grund av att deras hantering av boskapen är mindre effektiv eller åldersprofilen på deras hjordar samt avskogning.

Paulo Casaca (PSE). - (PT) Herr talman, kommissionsledamot Fischer Boel, herr Barnier! Syftet med en hälsokontroll bör vara att korrigera aspekter som inte är helt lämpliga. I jordbrukslagstiftningen för de yttersta randregionerna finns det en aspekt som är felaktig. Det handlar om regleringen av socker i den autonoma regionen Azorerna.

Jag vill uppmana både kommissionsledamoten och ministern och även alla ledamöter att titta på de ändringsförslag som jag har lagt fram så att de kan överväga vad som står på spel, eftersom det är lätt att lösa det här problemet. Om man inte löser det kommer det emellertid att leda till arbetslöshet och en krasch för sektorn med ytterst allvarliga följder för den autonoma regionen Azorerna.

Jag insisterar än en gång på att ni ägnar den här frågan ytterst stor uppmärksamhet.

Francesco Ferrari (ALDE). - (IT) Herr talman, mina damer och herrar! Med tanke på den situation som uppstått nyligen anser jag att vi bör tacka både kommissionsledamoten och föredraganden. Jag vill tacka föredraganden för hans arbete, eftersom vi diskuterar livsmedel när vi talar om jordbruk, vilket är en ytterst känslig fråga.

Jag vill ta upp två centrala punkter. Den första frågan är mjölkkvoterna. Jag välkomnar det samförstånd som har nåtts om nivån 1 procent – som även kan ökas till 2 procent – men de största problemen kommer att uppstå efter 2014. Om landningen inte blir så mjuk kommer det nämligen att ge upphov till enorma problem för dem som har gjort investeringar under de senaste åren och jordbruksföretagen i sektorn kommer att drabbas av enorma förluster. Den andra aspekten eller frågan rör kontroll av jordbrukspriserna. För ett år sedan hade vi ett livsmedelsproblem med spannmål, och nu har priserna på majs och vete halverats jämfört med förra året, medan konsumentpriserna för pasta, bröd och för foder fortfarande är höga. Kanske är det ett misstag i planeringen eller så saknas det kontroll...

Zbigniew Krzysztof Kuźmiuk (UEN). - (PL) Herr talman! Kommissionen har föreslagit gränser för utgifterna för den gemensamma jordbrukspolitikens fram till 2013 och därefter. Om vi räknar om dessa belopp till belopp per hektar åkerjord ser man ytterst stora skillnader i hektarstödet mellan de olika medlemsstaterna. I Belgien uppgår det till omkring 490 euro, i Danmark 390 euro, i Tyskland 340 euro och

i Frankrike till 260 euro, medan det är mycket lägre i de nya medlemsstaterna: 210 euro i Tjeckien, 200 euro i Slovakien och endast 190 euro i Polen.

I en situation där produktionskostnaderna för de gamla och de nya medlemsstaterna snabbt konvergerat, och kommissionen föreslår att det finansiella stödet ska frikopplas från produktionen, är det inte bara omotiverat att behålla dessa skillnader, utan det leder även till att jordbrukare i de nya medlemsstaterna diskrimineras. Om kommissionen och rådet inte ändrar sin ståndpunkt i den här frågan kommer vi för alltid att ha två grenar av den gemensamma jordbrukspolitiken, en rikare som riktas till de gamla medlemsstaterna och en fattigare, där många av de nya medlemsstaterna kommer att hamna.

Elisabeth Jeggle (PPE-DE). - (DE) Herr talman, fru kommissionsledamot, herr minister! Jag vill hålla mitt inlägg kort och vill betona att vi först och främst är ansvariga för 500 miljoner konsumenter i EU och därefter för jordbrukarna i EU, som producerar livsmedel för dessa konsumenter. Vi är lika ansvariga för både stora och små jordbruk. Vi är ansvariga för jordbruk i missgynnade områden, i gräsmarksregioner, och särskilt i alla områden där man sysslar med mejeri- och köttproduktion.

Fru kommissionsledamot, jag vill tacka er för ert positiva övervägande av mjölkfonden, något som jag har krävt i två år, ända sedan debatten om minimimjölkpaketet och upphävandet av stödåtgärderna på det här området. Jag är övertygad om att vi kommer att kunna hjälpa till genom denna mekanism om vi inte först tar tillbaka pengar från andra jordbrukare, utan i stället utnyttjar de resurser som har frigjorts genom avskaffandet av marknadsstödåtgärderna.

Marian Harkin (ALDE). - (EN) Herr talman! I denna debatt måste vi tala om livsmedelstrygghet, spårbarhet för livsmedel och framför allt om säkra livsmedel. Vi kan inte frikoppla dessa frågor från våra diskussioner här i dag, och vi kan inte heller bortse från det faktum att antalet jordbrukare fortsätter att minska stort år efter år.

En ökning av den obligatoriska moduleringen är helt enkelt att sticka in handen i fickan på EU:s jordbrukare. Värdet av det samlade gårdsstödet har fallit med omkring 15 procent sedan 2005 på grund av inflation och andra faktorer och ändå föreslår man nu att det ska minskas ytterligare.

Förenkling verkar vara modeordet. Åtminstone i Irland har antalet tjänstemän som kontrollerar jordbrukarna ökat. Under de senaste veckorna hade vi ett antal helikoptrar, som flankerades av 61 markinspektörer, som räknade får på Connemarakullarna, ett litet område där priset på får inte ens räcker för att jordbrukarnas investeringar ska betala sig. En del tyckte att det mer liknade invasionen av Irak än EU:s välvilliga hand. Detta är slöseri och förmedlar en bild av ett överbyråkratiskt EU, som agerar på ett fullständigt oproportionerligt sätt.

Astrid Lulling (PPE-DE). - (DE) Herr talman! Jag är inte nöjd med kompromissen men kan leva med den, eftersom det kan vara möjligt att förhindra den största skadan för våra jordbrukare om vi inte minskar direktstöden enligt kommissionens katastrofala förslag.

Om dessa pengar går till mjölkfonden kommer minskningen att svida ännu mindre. Tyvärr läste jag i morse att kommissionsledamoten hade gått ut på barrikaderna igen och motsätter sig mjölkfonden. Det spelar ingen roll för Luxemburgs medborgare om vi inte minskar direktstöden upp till 10 000 euro eftersom alla heltidsjordbrukare befinner sig över den gränsen. Prioriteringen måste därför vara att undvika nedskärningar eller att se till att de blir så små som möjligt. Annars kommer det inte att finnas någon framtid för heltidsjordbrukarna i Luxemburg.

Giovanni Robusti (UEN). - (IT) Herr talman, fru kommissionsledamot, mina damer och herrar! Jag anser att det varken är rätt tid eller plats att gå in på en faktisk debatt – Europaparlamentet har bara rätt att avge ett yttrande om den enda fråga där EU har makten över liv och död, och som halva budgeten används till.

Min åsikt är att hälsokontrollen är konservativ. Globaliseringen, som är ett annat av EU:s mål, betalas av jordbruket, som är offret för en ändlös strävan efter en omöjlig medlingsroll. Min roll som parlamentsledamot visar emellertid på den bristande insynen i tillämpningen av den gemensamma jordbrukspolitiken. Kommissionen undertecknade förordning (EG) nr 250/2008 men medlemsstaterna nonchalerar den, och så kommer det att fortsätta även efter den 30 juni 2009.

Jag hävdar att den enda utväg vi har kvar är att genomföra de utsedda tillsynsorganen, men vi måste komma ihåg att debatten om jordbrukspolitiken måste föras närmare medborgarna, som måste få information om vi vill ta in på rätt väg. Om vi inte gör det kommer vi att fortsätta att äventyra jordbruket, som är offer för en fortsatt isolering.

James Nicholson (PPE-DE). - (EN) Herr talman! Jag kommer först att tala om mjölk. Jag är inte för en ökning till 2 procent. Jag skulle stödja en ökning på 1 procent eftersom det visserligen har talats mycket om mjuklandningar, men jag tror inte på dem. Jag anser att världen förändras medan vi sitter här. Under de senaste månaderna har utvecklingen lett till att mejeriindustrin, som för 12 månader sedan verkligen var en framgångsrik sektor i vår produktion, inte längre är det på grund av de föränderliga världsmarknaderna.

Jag vill säga till kommissionsledamoten att jag är lite oroad över artiklarna 68 och 69. Jag anser att ni kan ta ordet "gemensam" och stryka det för alltid från den gemensamma jordbrukspolitiken. Jag skulle vara mycket försiktig i detta sammanhang för att se till att vi inte ger bort för mycket ansvar så att pengarna helt enkelt kan gå tillbaka och medlemsstaterna kan skapa ojämlika villkor.

När det gäller modulering anser jag att vi bör hålla oss till enskilda siffror, men allt med moduleringen bör vara obligatoriskt. Låt alla i EU betala samma nivå för moduleringen från andra pelaren.

Katerina Batzeli (PSE). - (EL) Herr talman! Jag vill lägga till ett antal punkter. För det första behöver vi en förstärkt första pelare i den gemensamma jordbrukspolitiken så att producenterna kan tillgodose marknadens nuvarande behov och lösa problemen. För det andra kommer all ytterligare differentiering att skapa osäkerhet i inkomsterna bland producenterna. För det tredje kan inte rekommendationerna om nya stödmekanismer, såsom den gemensamma fonden och försäkringsfonden för produktion, finansieras med ytterligare utgifter, och för det fjärde öppnar samfinansiering från den gemensamma jordbrukspolitikens första pelare dörren för framtida samfinansiering av den gemensamma jordbrukspolitiken.

Colm Burke (PPE-DE). - (EN) Herr talman! Jag vill gratulera föredragandena till deras arbete med hälsokontrollen av den gemensamma jordbrukspolitiken eftersom det är viktigt att lyfta fram parlamentets ökade deltagande i denna process. Jag välkomnar också rådets och kommissionens inställning i dessa förhandlingar. Jag anser att det bådär gott för framtida förhandlingar när parlamentet får full medbeslutanderätt tillsammans med rådet i jordbruksfrågor.

Jag kommer från ett jordbruksområde i Irland och tycker att det är sorgligt att se att jordbrukarna på senare tid har motsatt sig EU-projekt av flera olika skäl, bland annat den uppfattade bristen på insyn i rådets förhandlingar. Om och när Lissabonfördraget antas kommer parlamentet emellertid att vara centralt involverat och det kommer därför att finnas ett ökat utrymme för en öppen och insynsvänlig debatt om GJP-relaterade frågor, vilket leder till ökad acceptans bland jordbrukarna.

Vägen framåt i EU är att parlamentet är fullständigt involverat i beslutsprocessen och detta kan endast åstadkommas genom medbeslutande.

Czesław Adam Siekierski (PPE-DE). - (PL) Betänkandet är bra. Vad saknas, vad behöver ändras? I översynen av den gemensamma jordbrukspolitiken tar man inte tillräcklig hänsyn till den nya situation som har uppstått världen över och inom EU till följd av livsmedelskrisen. Det har hänt för mycket för att det inte ska beaktas på ett meningsfullt sätt.

Många av de punkter som finns med i kommissionens förslag motsvarar inte de nya medlemsstaternas förväntningar, som kräver ett mer rättvist system för direktstöden. Jag är övertygad om att åtgärder för att skapa jämvikt i stödnivåerna mellan medlemsstater är oundvikliga. Fru kommissionsledamot, ministerrådets möte kommer att åtföljas av ett 8 000 personer starkt demonstrationståg med tobaksodlare. Jag hoppas att deras krav kommer att tillgodoses.

När det gäller andra frågor måste vi för det första inta en försiktig inställning när det gäller att gå ifrån mjölkkvotssystemet 2015. Vi måste fundera över hur vi ska handskas med situationen. Mjölkmarknaden är instabil och måste därför övervakas. För det andra bör vi behålla marknadsinterventionsinstrumenten, t.ex. lagring...

(Talmannen avbröt talaren.)

Michel Barnier, tjänstgörande rådsordförande. - (FR) Herr talman, mina damer och herrar! Tack så mycket för er uppmärksamhet och de frågor ni har ställt till oss. Jag skulle vilja ta upp flera punkter, en i taget.

För det första vill jag tala om modulering, vilket Lutz Goepel, Peter Baco, Sebastiano Sanzarello och Astrid Lulling tog upp för en stund sedan. Jag kan försäkra er om att frågan om moduleringssats kommer att bli en huvudfråga vid en kompromiss. Jag har noterat att parlamentet önskar finna en kompromisslösning. Jag vill tillägga att alltför hård progressiv modulering säkert orsakar problem för flera medlemsstater, men vi måste vara väl medvetna om att själva principen om progressiv modulering uppfyller ett socialt behov

som påvisas starkt i offentliga sammanhang. Vi måste därför tillsammans med Mariann Fischer Boel komma fram till en kompromiss och i det hänseendet anser jag att föredragandens ståndpunkt kommer att belysa kompromissen. Beträffande moduleringsfrågan är frågan om graden av samfinansiering för ytterligare moduleringsinslag som måste tas med i paketet. Ni har föreslagit 100 procent, vilket är detsamma som ingen nationell samfinansiering. Det är mycket ambitiöst, men jag tror att det är rätt väg att gå.

Sedan vill jag ta upp frågan om nya utmaningar. Jag förstod till fullo den ståndpunkt som utskottet för jordbruk och landsbygdsutveckling intar beträffande faktiskt stöd till mejerisektorn som en av de nya utmaningar som finansieras genom moduleringsinslag. Jag tror att det är en av de inriktningar som vi kommer att arbeta med tillsammans med Mariann Fischer Boel.

En annan viktig fråga, mina damer och herrar, som har stor spännvidd och som är mycket problematisk, är den fråga som Luis Manuel Capoulas Santos ställde. Han vill ha en försiktig och måttlig strategi, en känsla som även Lutz Goepel, Véronique Mathieu och Stéphane Le Foll har just nu. Jag har endast nämnt ett fåtal namn, men många av er kan tala om denna fråga, frågan om mjölkkvoter. Det är två problem som måste lösas: ökande kvoter och ökningen av stödet, samt stödåtgärder.

Beträffande ökande kvoter har jag observerat att debatten i parlamentet har visat att åsikterna skiljer sig mycket åt. I ärlighetens namn är situationen likadan i ministerrådet. Den lösning som ni rekommenderar, – 1 procent per år mellan 2009 och 2010, och att sedan fatta ett beslut med utgångspunkt från en rapport om fortsatt ökning är en försiktig strategi som överensstämmer med föredraganden Luis Manuel Capoulas Santos önskemål. Samtidigt finns frågan om synlighet på medellång sikt för jordbruksföretag och för företag i allmänhet. För det krävs en handlingsplan från nu fram till 2015, och till sist har jag en känsla av att kommissionens förslag är ganska välavvägt. Vi ska arbeta på förslaget och särskilt för att stödåtgärder införs, eftersom alla är överens om stöd till känsliga regioner. Den rekommenderade lösningen att använda artikel 68 för att genomföra fler strukturella åtgärder skulle som jag ser det ge oss flera användbara verktyg för att stödja denna sektor. Beträffande frågan om hur det finansiella instrumentet ska genomföras kommer att fungera, anser jag att det krävs en diskussion för att hitta en lösning som alla kan godta. Jag tänker naturligtvis på "mjölkfonden".

Herr talman! Jag vill säga några ord om instrumentet för marknadsreglering. Jag har noterat att det finns förfrågningar om att behålla instrumentet för marknadsreglering och effektiva instrument. Jag anser liksom ni att man i detta nya globala sammanhang för jordbruk och livsmedel, vilket många av oss har hänvisat till, behöver denna nya produktionssektor, denna verkliga ekonomi som påverkar människors livsmedelsförsörjning, nya instrument för interventioner i händelse av allvarlig instabilitet på marknaden, och från denna synpunkt är intervention en viktig förhandlingsaspekt.

Många medlemsstater och många parlamentsledamöter vill se över kommissionens ursprungliga förslag och diskutera dem igen. Vi ska också försöka nå en kompromiss som gör det möjligt för oss att behålla ett verkligt och effektivt säkerhetsnät.

Till sist vill jag ta upp artikel 68. Många debatter har hållits här i parlamentet och i rådet och man har starkt efterfrågat att möjligheterna ska öppnas för att tillämpa denna artikel, som väcker stort intresse, samtidigt som den förblir enhetlig. Att öppna möjligheten för att tillämpa denna artikel skulle kanske – eller säkert, som jag ser det – göra det möjligt att steg tas till att stödja all typ av produktion som exempelvis produktion inom fiskeindustrin, vilken har nämnts och som behöver stöd.

Också här arbetar vi med kommissionsledamoten i denna riktning, på samma sätt som vi ska försöka hitta lösningar för att förbättra finansieringsvillkoren. Jag tänker särskilt på de utmaningar som kommit från många företrädare för de nya medlemsstaterna om mer rättvisa och jämställdhet.

Herr talman, mina damer och herrar! Jag har noggrant uppmärksammat och med stort intresse lyssnat till de många detaljerade anföranden som har hållits. På grundval av det yttrande som ni ska avge, och jag vill återigen tacka talmannen, Neil Parish, hela utskottet och föredraganden, för det arbete som har utförts, kommer min uppgift att vara att säkerställa en dynamisk politisk kompromiss som gör det möjligt för oss att anpassa den gemensamma jordbrukspolitiken samtidigt som den skyddas i det nya globala sammanhanget vi befinner oss i. Det är den uppgiften vi ska genomföra tillsammans med Mariann Fischer Boel och alla hennes kolleger som jag vill tacka för den goda anda som har utvecklats mellan oss de senaste månaderna.

Jag vill också säga några sista ord angående en kommentar som Marie-Hélène Aubert nyss gjorde då hon talade om situationen med den osäkra livsmedelsförsörjningen. Ordförandeskapet är fullt medvetet om att vi inte kan diskutera den gemensamma jordbrukspolitiken som om vi satt i en fästning där vi stänger in oss

i Europa. Det var just i denna anda som vi den 3 juli här i Europaparlamentet anordnade en konferens med generaldirektören för Världshandelsorganisationen, generaldirektören för Världsbanken, generaldirektören för FN:s livsmedels- och jordbruksorganisation, många parlamentsledamöter och kommissionsledamoten Louis Michel om denna fråga. Vem ska ge världen mat? I samma anda ska vi den 28 november anordna ett arbetsmöte, återigen med Louis Michel, om sambandet mellan jordbruk och utveckling.

Jag, liksom ordförandeskapet, följer därför noggrant vad som sägs om jordbruket för att bevara Europeiska unionens modell för jordbruk och regional utveckling, vilken har stött den gemensamma jordbrukspolitikerna i 50 år, med vi har ett tydligt och empatiskt perspektiv till vad som händer i andra delar av världen.

Mariann Fischer Boel, kommissionsledamot. – (EN) Herr talman! Jag har lyssnat noggrant och med tanke på hur många som har fått ordet är det tydligt att det finns ett stort intresse här i parlamentet för jordbrukssektorn och konsekvenserna av de beslut som ska fattas.

Jag vill ta upp några av de frågor som har nämnts. För det första vill jag betona att jag tror att ni antingen har missförstått eller har missat något när ni försökte övertyga mig om att modulering innebär att pengar tas ifrån jordbrukarna, vilket absolut inte är fallet. Vi behöver modulering, eftersom vi står inför nya utmaningar och vi behöver öka jordbrukarnas möjligheter att investera för att möta dessa nya utmaningar. Jag tror därför tvärtom att man kan säga att vi genom modulering faktiskt ökar de tillgängliga finansiella medlen till jordbrukssektorn genom att det blir samfinansiering. Det är det hela handlar om. Om ni fortsätter att säga att vi tar pengar ifrån jordbrukarna råder det ett visst missförstånd bland er som väljer detta argument.

Mjölk förefaller ha varit den stora frågan i dag. Neil Parish sa i sitt första anförande att ni har 27 medlemsstater – 27 kunder – i ert utskott, men efter att ha lyssnat till debatten i dag, skulle jag ha trott att ni hade många fler, för när man lyssnar här hör man att ni kan ta och välja vad som helst mellan en ökning på 0 procent och en ökning på 10 procent. Ordförandeskapet och kommissionen är tvungna att försöka hitta den rätta balansen.

Till dem som talar om en mjölkfond: Det är märkligt, för jag kommer fortfarande ihåg förhandlingarna från 2003 när vi kompenserade mjölkproducenterna i hela EU. Låt mig ta Tyskland som exempel. De tyska mjölkbönderna kompenserades med 1 miljard euro varje år – pengar som överfördes från deras mjölkbetalningar till deras system för samlat gårdsstöd. Vid den tidpunkten hörde jag dock ingen tala om någon mjölkfond, och det är skälet till varför vi, eftersom vi vet att mjölksektorn har svårigheter, nu har lagt en mjölklinje till de nya utmaningarna. Jag är säker på att vi kommer att kunna utarbeta ett mycket bra paket för mjölkproducenterna i de områden som har svårigheter.

Jag måste säga att jag är förvånad över att det finns så mycket motstånd mot att öka mjölkkvoterna med tanke på att vi förra året samlade in 338 miljoner euro i tilläggsavgifter från europeiska mjölkproducenter. Jag anser att detta definitivt inte är rätt väg att gå vidare. Jag vill ge jordbrukarna möjlighet att möta marknadens behov. Ökade kvoter innebär inte en skyldighet att producera. Det är endast en möjlighet för dem som har en stark ställning på de interna eller externa marknaderna. Man måste komma ihåg att en del av dem som är konkurrenskraftiga betalar 338 miljoner euro varje år för att kunna fortsätta sin verksamhet.

Angående omfördelning är det tydligt att det rådde stor enighet om att hälsokontrollen inte skulle bli en ny reform och att vi därför byggde på 2003 års reform. Jag tror att både ordförandeskapet och kommissionen kan medge att det finns stora påtryckningar från de nya medlemsstaterna för att få ett mer rättvist stöd och jag vet att det kommer att vara en diskussion som kommer att försvaras starkt i 2013 års reform. Vi kan eventuellt finna lösningar redan nu för de nya medlemsstaterna i kompromissen, och jag hoppas att ni kommer att bli positivt överraskade.

Slutligen kan jag i tobaksfrågan, som togs upp, att jag är mycket imponerad av Ioannis Gklavakis som alltid försöker övertyga oss om att tobak är viktigt, och vi tror att det är så i hans egen region. Men tobak finns inte med i hälsokontrollen. Tobaksreformen genomfördes 2004 och stöddes av alla länder, däribland tobaksproducerande medlemsstater. Som jag har sagt många gånger kommer jag verkligen inte att på nytt revidera tobaksreformen. Jag är dock öppen för att hjälpa alla de medlemsstater, alla de regioner, som har problem, eftersom det finns många möjligheter inom politiken för landsbygdsutveckling. Jag är säker på att vi kan få till stånd lösningar som underlättar konsekvenserna av de beslut som redan har fattats för tobaksproducenterna.

Jag måste vara kortfattad i mina kommentarer, men min slutsats av diskussionen i dag är att det är tydligt att vi i dag mer än någonsin tidigare behöver en gemensam jordbrukspolitik. Jag håller med

Mairead McGuinness om att en situation där åternationalisering skulle vara det enda svaret definitivt skulle äventyra den europeiska jordbrukssektorn.

Låt oss behålla vår gemensamma jordbrukspolitik med samma flexibilitet som vi har infört i våra olika val inom politiken för landsbygdsutveckling. Vi behöver dock en gemensam europeisk jordbrukspolitik. Det är mina slutsatser från debatten i dag. Jag vill tacka er alla för det engagemang ni har visat.

ORDFÖRANDESKAP: BIELAN

Vice talman

Luis Manuel Capoulas Santos, föredragande. – (PT) Den långa talarlistan och det beslutsamma och passionerade sätt som talarna har uttryckt sina idéer på bekräftar på nytt hur betydelsefullt detta ämne är för Europaparlamentet och den vikt som bör fästas vid jordbruket, bönderna och landsbygden i EU.

Det har inte funnits några överraskningar i denna debatt, eftersom den i huvudsak åter har bekräftat de ståndpunkter som har upprepats under de olika debatterna i denna långa diskussionsprocess som har pågått i över ett år och i min politiska grupps särskilda fall i ytterligare sex månader dessförinnan.

Jag anser dock att det också tydligt har framkommit att det inte finns några alternativ till de ståndpunkter som utgör en medelväg och möjliggör en ansvarsfull kompromiss som majoriteten kan godta.

Kommissionen och rådet har också på nytt bekräftat sina ståndpunkter, men det gläder mig att se att de visat tecken på flexibilitet och öppenhet.

Jag förlitar mig därför på er politiska realism, kära Mariann och Michel, och på er kompromissvilja att finna en slutlig lösning som ligger mycket nära den som parlamentet föreslagit er i dessa avgörande frågor.

Jag vill upprepa att denna strategi har symbolisk betydelse nu när Europaparlamentet ska få befogenhet att tillämpa medbeslutande, för jag hoppas att problemet med ratificeringen av Lissabonfördraget snart ska vara löst eftersom Europa behöver Lissabonfördraget.

Minister Barnier! Som jag har sagt flera gånger tillämpar vi ännu inte medbeslutande, men vi har redan gått in i en anda av detta. Jag hoppas därför att de svåra förhandlingar som väntas i dag och i morgon ska bli mycket framgångsrika. Jag är säker på att vi ska kunna finna en samförståndslösning i vilken det som oroar de europeiska jordbrukarna beaktas, för de bevakar oss noggrant. Den bästa slutsatsen av debatten är att vi alla är övertygade om att en gemensam jordbrukspolitik behövs i EU, så att det europeiska jordbruket kan vara konkurrenskraftigt och hållbart från miljösynpunkt.

Talmannen. – Debatten är avslutad.

Omröstningen äger rum onsdagen den 19 november 2008.

Skriftliga förklaringar (artikel 142)

Gerard Batten (IND/DEM), skriftlig. – (EN) Den gemensamma jordbrukspolitikens tvingar de brittiska konsumenterna att köpa livsmedel till inflationspriser från bönder på kontinenten i stället för till lägre priser på världsmarknaden. Bedömningen görs att den gemensamma jordbrukspolitikens leder till priser som är åtminstone 23 procent högre än priserna på världsmarknaden.

Ekonomer bedömer också att kostnaden för den gemensamma jordbrukspolitikens för konsumenterna i Förenade kungariket är minst 1,2 procent av bruttonationalinkomsten – vilket för närvarande motsvarar den häpnadsväckande summan 16,8 miljarder brittiska pund per år.

Jag företräder många människor i London som kämpar för att betala sina räkningar. De ställs inför ständigt stigande skatter och ständigt stigande priser. De är inte skyldiga att betala levebrödet för kontinentens bönder. Om länder vill subventionera sina egna jordbruksindustrier är det deras egen sak, men de egna skattebetalarna ska stå för kostnaderna.

Den gemensamma jordbrukspolitikens betalas av dem som har minst pengar. Pensionärerna och de med de lägsta inkomsterna är de som betalar den högsta andelen av sin disponibla inkomst på livsmedel. Den gemensamma jordbrukspolitikens är bara ett av många skäl till varför Förenade kungariket bör lämna Europeiska unionen.

Constantin Dumitriu (PPE-DE), skriftlig. – (RO) Det gläder mig att konstatera att ett år efter det att Europeiska kommissionen införde samrådsförfarandet för att anpassa den gemensamma jordbrukspolitiken till jordbrukarnas och jordbruksproducenternas aktuella behov har vi uppnått samförstånd i vissa specifika förslag.

Jag anser att den kompromiss som har uppnåtts om artikel 68 är rimlig, särskilt ökningen från 10 procent till 15 procent för taket för att skapa de medel som krävs för nya strategiska åtgärder för den offentliga politiken i medlemsstaterna och införandet av ett tydligt tak som ska användas för olika former av särskilt stöd.

Jag skulle vilja återkomma till frågan om tidsfrist för fullständig ansökan om paketet med tvärvillkor för Rumänien och Bulgarien. Båda dessa länder kommer att nå 100-procentstaket för direktbetalningar senast den 1 januari 2016. Följaktligen är det rättvist att tidsfristen för den fullständiga ansökan om paketet med tvärvillkor ska fastställas till denna tidpunkt för båda länderna. Jag konstaterar med bestörtning att det ändringsförslag som vi stödde i detta syfte inte har antagits. Med tanke på den betydelse denna fråga har för de nya medlemsstaterna uppmanar jag parlamentsledamöterna att beakta detta i de efterföljande diskussionerna, så att vi kan finna en lösning som gynnar båda staterna och som godkänns av företrädarna för alla EU:s medlemsstater.

Béla Glattfelder (PPE-DE), skriftlig. – (HU) Att utvärdera situationen innebär inte bara att göra en översyn av den gemensamma jordbrukspolitiken (GJP). I verkligheten talar vi om reformen av den gemensamma jordbrukspolitiken och en betydande minskning av stödet till jordbruket. Det är oacceptabelt för Ungern och de ungerska jordbrukarna.

De reformer som hittills har genomförts har endast skadat det ungerska jordbruket.

I Ungern skulle modulering även påverka jordbruk som är mindre än 20 hektar. Det vi behöver för dessa mindre jordbruk är inte en minskning utan snarare en ökning av det direkta stödet. Att tillämpa modulering i de nya medlemsstaterna före 2013 skulle dessutom strida mot anslutningsavtalet.

För livsmedelstrygghetens skull behöver vi fortsatt stöd till produktion och marknadsarrangemang, däribland spannmålsintervention. Vi anser att det är oacceptabelt att interventionspriset ska vara kopplat till priset vid hamnen i Rouen, eftersom transportkostnaderna innebär att priserna är lägre i de mer avlägsna medlemsstaterna, särskilt de nya medlemsstaterna och att detta innebär fortsatt diskriminering.

Vi motsätter oss en ökning av mjölkkvoterna. Ökningen av mjölkkvoterna under våren visade sig vara ett felaktigt beslut som ledde till ett prisfall på mjölk i flera medlemsstater. Att öka mjölkkvoterna ligger inte alls i Ungerns intresse, eftersom vi har en hög nivå av outnyttjade mjölkkvoter. En sådan åtgärd skulle hindra ungerska producenter att öka sin produktion.

Vi är överens om att behålla stödet till tobaksproducenterna. Flera tusentals familjer förtjänar sitt levebröd på tobaksproduktion, särskilt i landets minst gynnade regioner i nordost.

Roselyne Lefrançois (PSE), skriftlig. – (FR) Jag vill lovorda det utmärkta arbete som föredraganden, Luis Manuel Capoulas Santos har utfört. Han har kontinuerligt försökt få till stånd en stabil kompromiss, så att Europaparlamentet kan tala med en röst gentemot det delade och osäkra rådet.

Hälsokontrollen som vi ska rösta om i dag är en utomordentlig möjlighet att på ett hållbart sätt visa hur vi kan befria den gemensamma jordbrukspolitiken (GJP) från det missnöje som underminerar den och se fram emot det stora arbetet med att reformera jordbrukspolitiken, vilket planeras ske efter 2013.

Den gemensamma jordbrukspolitiken behöver onekligen frisk luft, särskilt i socialt och miljömässigt hänseende. Det gläder mig därför att vi har lyckats ändra Europeiska kommissionens text i riktning mot ökad social känslighet, särskilt genom att föreslå en ökning av stödet till små jordbrukare och införande av "arbets-" och "sysselsättningsfaktorer" i bestämmelserna om tilldelning av stöd. Jag beklagar dock, och det är den enda reservation jag vill nämna, att de ekonomiska och sociala kriterierna inte åtföljs mer av ekologiska överväganden, eftersom "hållbarhet" måste bli det som kännetecknar vår jordbrukspolitik.

Lasse Lehtinen (PSE), skriftlig. – (FI) Herr talman! Mer bör göras för att se till att jordbruksstöd tilldelas på ett sätt som styr jordbruket mot hållbar utveckling. De nuvarande subventionerna anses i allmänhet som endast ett sätt att toppa jordbrukarnas inkomster.

Jordbruket i länderna vid Östersjön är den största förorenaren av havet i den regionen. Om vi betalar jordbruksstöd ökar det faktiskt utsläppen i grundvattnet och därmed i havet.

All företagsverksamhet, däribland jordbruket, måste delta i frivilligt miljöarbete och miljöprojekt. Det är det enda sättet som jordbruket kan hävda rätten till sin egen existens i framtiden. Varför ska skattebetalarna fortsätta att stödja en verksamhet som skadar de omgivande områdena när miljöförstöring kan läggas ut på entreprenad genom att köpa importerade livsmedel?

Rent vatten är nu en bristvara. Det som är rimligt är därför att människor måste betala för att smutsa ned och det ska inte ske genom offentliga medel.

Jordbruket måste på ett lämpligt sätt använda de oräkneliga miljöåtgärder som finns. Återvinning av fosfor och kväve är tekniskt möjligt och kommer också att snart vara ekonomiskt lönsamt. De värdefulla naturresurserna och råvarorna måste återvinnas på samma sätt som krävs för andra naturtillgångar.

Janusz Lewandowski (PPE-DE), skriftlig. – (PL) Som väntat har hälsokontrollen lett till en möjlighet att gräva djupare i principerna för den gemensamma jordbrukspolitiken (GJP) än vad som är möjligt på andra områden inom Europeiska unionens politik och budget.

Jordbrukspolitiken, som en gång omfattade den största delen av budgetens utgifter och som kommer att motsvara en tredjedel av budgeten i slutet av 2013 har kritiserats starkt. Huvudargumentet har varit det bristfälliga förhållandet mellan jordbrukets roll i ekonomin och sysselsättningen och dess andel av EU-budgeten. Det är ett missförstånd.

Den gemensamma jordbrukspolitiken är i sin helhet en del av gemenskapspolitiken och dess andel av EU:s samlade offentliga utgifter, både nationella och gemensamma, överskrider inte 0,3 procent av bruttonationalinkomsten. Den internationella verkligheten har dessutom ändrats, och katastrofen med hungersnöd i utvecklingsländerna måste få oss att återigen tänka över principerna för stödet till jordbruket i EU.

Europaparlamentet har diskuterat problemet ingående, vilket de många ändringsförslagen visar. Från de staters synpunkt där jordbruket ger ett relativt stort bidrag till sysselsättningen, som i Polens fall, skulle det vara rättmätigt att öka mjölkkvoterna och ge nationellt stöd till de minst gynnade sektorerna. Beträffande moduler, som har visat sig vara den mest kontroversiella frågan, bör man komma ihåg att de "nya" medlemsstaterna kommer att nå nivån på 100 procents direktstöd först 2013, och att moduler kan uppfattas som att det förebådar en åternationalisering av jordbrukspolitiken, något som skulle vara en nackdel.

Cătălin-Ioan Nechifor (PSE), skriftlig. – (RO) Som företrädare för en region med en betydande jordbrukssektor i Rumänien, en av de nya medlemsstaterna, anser jag att skillnaderna i behandlingen mellan jordbrukarna från dessa stater och de gamla medlemsstaterna i Europeiska unionen minskar till följd av de bedömningar som gjordes i samband med hälsokontrollen i den gemensamma jordbrukspolitiken. Det är dock till hjälp att de nationella mjölkkvoterna för Rumänien inte har ändrats, samt att medlemsstaterna har haft möjlighet att öka sina mjölkkvoter under en viss tidsperiod om dessa kvoter underutnyttjas av andra medlemsstater. Med tanke på den pågående krisen som drabbat även denna sektor är det viktigt att föreslå inrättande av en mjölkfond med syfte att stödja sektorns omstrukturering.

Jag anser dessutom att producenterna innan de tillämpar de nya förordningarna om mjölkkvoter med början från 2015 måste få tillfälle att anpassa marknadsförändringarna och att göra investeringar i förhållande till marknadens behov, samtidigt som man särskilt bör komma ihåg att tidsfristerna för ansökningar om investeringsstöd sträcker sig långt fram i tiden. För att göra det möjligt för producenterna att investera i enlighet med marknadens behov måste begränsningarna för fastställandet av kvoter tas bort.

Maria Petre (PPE-DE), skriftlig. – (RO) Jag hörde en av ledamöterna tala om hur två barn delar godis mellan sig. Jag fortsätter med analogin och skulle vilja göra er uppmärksamma på att om samma barn i framtiden skulle vara en rumänsk eller bulgarisk jordbrukare så skulle jag säga att han skulle få det han förtjänade efter åtta år. Min fråga är om han fortfarande är ett barn om åtta år.

När jag som rumänsk parlamentsledamot blev ledamot i utskottet för jordbruk och landsbygds utveckling riktade jag uppmärksamheten mot frasen "mjuk landning" som ofta används vid exempelvis hänvisning till mjölkkvoterna. Jag undrade då och frågar återigen i dag: Hur kan de rumänska och bulgariska jordbrukarna förena "start"-förfarandet med "mjuk landning"-förfarandet? När Rumänien knappt hade inlett anslutningsförfarandet sa en dansk förhandlingspart till mig att det svåraste kapitlet under processen skulle

vara jordbruket. Jag hoppas att det rumänska jordbruket två år efter anslutningen kommer att vara en möjlighet till ett enat Europa.

Dushana Zdravkova (PPE-DE), skriftlig. – (BG) Att fortsätta att reformera den gemensamma jordbrukspolitiken (GJP) är viktigt för att ge Europa möjlighet att få en ledande roll inom denna sektor. Det får dock inte ske på bekostnad av producenterna eller slutkonsumenterna. Det är ett välkänt faktum att Europeiska unionen har gått från att vara exportör till att vara importör av jordbruksprodukter. Det visar att resultatet av dagens debatt måste vara balanserat, så att vi kan vara säkra på att alla medborgares intressen skyddas.

Jag anser att en stor del av kommissionens förslag är till fördel för jordbrukarna i Bulgarien, särskilt med tanke på att oegentligheter från den bulgariska regeringen i denna sektor och det missbruk som har begåtts har lett till att man inte har kunnat nå de planerade resultaten i mekanismerna inför anslutningen. Av detta skäl har vi de senaste månaderna bevittnat protester från jordbruksproducenter, framför allt från mjölk- och spannmålsbönder. Det är därför viktigt, utan att äventyra fullständig avreglering av marknaden för mejeriprodukter, att ge trygghet till de regioner som för sin försörjning är starkt beroende av mjölkproduktion.

I Bulgarien finns ett stort antal mjölkbönder i bergsområden och andra områden vilka har särskilda svårigheter. Av det skälet stöder jag tanken att mer finansiella medel bör anslås till deras utveckling och att en särskild fond för mjölkproducenter ska inrättas.

5. Program för frukt i skolan (debatt)

Talmannen. – Nästa punkt är betänkandet (A6-0391/2008) av Niels Busk, för utskottet för jordbruk och landsbygdens utveckling om förslaget till rådets förordning om ändring av förordningarna (EG) nr 1290/2005 om finansieringen av den gemensamma jordbrukspolitiken och (EG) nr 1234/2007 om upprättande av en gemensam organisation av jordbruksmarknaderna och om särskilda bestämmelser för vissa jordbruksprodukter ("enda förordningen om de gemensamma organisationerna av marknaden") i syfte att upprätta ett program för frukt i skolan (KOM(2008)0442 – C6-0315/2008 – 2008/0146(COD)).

Niels Busk, föredragande. – (DA) Herr talman, kommissionsledamot Fischer-Boel, minister Barnier, mina damer och herrar! Kommissionen har lagt fram ett mycket konstruktivt förslag om att upprätta ett program för frukt i skolan för att vända den olyckliga trenden mot ökad fetma bland europeiska skolbarn. Det är ett förslag som jag välkomnar varmt. Världshälsoorganisationen (WHO) rekommenderar att barn ska äta 400 g frukt och grönsaker per dag. Tyvärr är det mycket få barn som gör det. I EU är 22 miljoner barn överviktiga och ungefär 5 miljoner barn är kraftigt överviktiga. Det värsta är att antalet stiger med 400 000 barn varje år. Ett ökat intag av frukt och grönsaker minskar risken för ett stort antal sjukdomar och förhindrar övervikt och kraftig övervikt. Matvanorna grundläggs i barndomen och det finns indikationer på att barn som lär sig att äta mycket frukt och grönsaker fortsätter att göra det som vuxna. Det är därför nödvändigt att vi ingriper på ett tidigt stadium om vi ska lyckas påverka våra barns matvanor.

Övervikt medför en ökad risk att drabbas av hjärt- och kärlsjukdomar, diabetes, högt blodtryck och vissa former av cancer. Dessa sjukdomar utgör ett växande hot mot folkhälsan i EU och behandlingskostnaderna är en tung börda för medlemsstaternas sjukvårdsbudgetar. Kommissionen hänvisar till sin konsekvensbedömning i vilken två undersökningar genomfördes vilka belyste sambandet mellan sjukvårdsutgifterna och för lågt intag av frukt och grönsaker. Utgifter för ett program för frukt i skolan bör ses mot bakgrund av detta, och programmet kommer därför att vara en verklig besparing i medlemsstaternas sjukvårdsbudgetar. Det kommer alltså att generellt sett ha en positiv effekt först och främst på folkhälsan, men också på den europeiska ekonomin. Tills vi har nått målet att alla barn ska äta 400 g frukt per dag kommer det att vara så att ju mer frukt barn äter desto större blir besparingarna. Att förebygga är alltså billigare än att bota.

Som föredragande har jag föreslagit att vi ska fyrdubbla det belopp som ska anslås i gemenskapsbudgeten. Kommissionens ursprungliga förslag på 90 miljoner euro skulle tyvärr bara räcka till en enda frukt per vecka i 30 veckor för barn mellan sex och tio år. Det är långt ifrån tillräckligt om programmet ska ha någon märkbar effekt på barns matvanor. En frukt en dag i veckan är inte tillräckligt för att förändra matvanorna eller för att ge några effekter på folkhälsan. Den optimala lösningen skulle vara att alla barn får en frukt varje skoldag. Det är därför nödvändigt att mobilisera mer medel i gemenskapsbudgeten.

En majoritet i utskottet för jordbruk och landsbygdens utveckling kom överens om att mobilisera 500 miljoner euro och att vara utan den nationella samfinansieringen. Jag instämmer inte i detta. Jag hoppas

därför att vi kan reda ut detta vid omröstningen i dag, eftersom jag åter har lagt fram ett förslag från min grupp vilket syftar till att vi ska mobilisera 360 miljoner euro. Till detta ska läggas medlemsstaternas bidrag och det kommer därför att innebära att beloppet i sin helhet blir större än 500 miljoner euro.

En majoritet av utskottet för jordbruk och landsbygdens utveckling har också kommit överens om att endast frukt och grönsaker från EU-länder ska distribueras inom ramen för programmet. Jag anser att det är en alldeles för protektionistisk hållning och att programmet därmed blir mycket byråkratiskt. Det bör därför vara medlemsstaterna som bestämmer – utifrån den lista som kommissionen upprättar – vilka frukter som kan distribueras och vilka frukter som ska tas med i programmet.

Michel Barnier, *tjänstgörande rådsordförande*. – (FR) Herr talman! Vi i ordförandeskapet är mycket glada över att få diskutera detta program med Europaparlamentet, vilket har föreslagits av kommissionen och lagts fram personligen av Mariann Fischer Boel – något jag vill lovorda henne för. Det är ett viktigt program för näringstillförseln till de yngsta medborgarna, och det är en praktisk och effektiv åtgärd för att bekämpa den ökade fetman bland ungdomar.

Niels Busk har nyss uppgett siffrorna, och jag kan bekräfta dem. Ett barn av fem i Europa är överviktigt eller riskerar att drabbas av fetma. Fetma bland barn i Europa ökar med 2 procent per år. Vi måste därför uppmuntra de unga att variera sin kost och äta mer frukt och grönsaker.

Mina damer och herrar! Jag anser att genomförandet av detta program, vilket alla är positivt inställda till, visar den viktiga roll som den gemensamma jordbrukspolitiken kan spela och spelar för att uppmuntra konsumtion och produktion av hälsosamma produkter av hög kvalitet. Det är naturligtvis lämpligt att jordbruket möter denna dubbla utmaning, som innebär en utmaning rörande kvalitet – vilket också var dess första utmaning med det första avtalet som upprättades under 1960-talet – men också en utmaning rörande kvalitet, vilket är kopplat till produkternas kvalitet och säkerhet.

Det visar, mina damer och herrar, att Europa kan bemöta och bemöter medborgarnas särskilda oro och att jordbruket tydligt står i centrum för de stora utmaningar som vårt samhälle ställs inför. När vi talar om detta "frukt- och grönsaksprogram" talar vi om ett verkligt människovänligt Europa som är inriktat på medborgarna, vilket Europas medborgare förväntar sig.

Mina damer och herrar! Detta program har tagits emot mycket väl i ministerrådet och i de debatter vi har haft, en debatt som kommer att fortsätta i dag och i morgon och som visar att vi alla generellt sett gör framsteg i denna fråga. Min avsikt är att nå en politisk överenskommelse med rådet den här veckan. Jag fäster därför stor uppmärksamhet vid parlamentets ståndpunkt i denna fråga, så att jag kan ta med er ståndpunkt och ert stöd till debatten med rådet.

Herr talman! Slutligen vill jag uppriktigt tacka föredraganden, Niels Busk, för det noggranna arbete han har utfört med stort engagemang i denna fråga, och nu ser jag med glädje fram emot att få lyssna till er och kommissionsledamoten.

Mariann Fischer Boel, *kommissionsledamot*. – (EN) Herr talman! För det första känns det bra att jag har parlamentet bakom mig beträffande förslaget om program för frukt i skolan. Jag vill som vanligt tacka utskottet och föredraganden, Niels Busk, för det arbete som har genomförts.

Innan jag kommenterar de frågor som har väckts här – och även i parlamentet – vill jag bara säga något om ett ämne som nyligen har diskuterats under lång tid i rådet. Ett antal medlemsstater har begärt att i vissa fall få be föräldrar om bidrag till programmet. Argumenten för och emot är inte enkla. Slutligen har kommissionen gått med på att medlemsstaterna ska ha friheten att begära samfinansiering från föräldrar i vissa fall.

Å andra sidan anser jag inte att det finns skäl att påtvinga alla medlemsstater detta. Jag vill därför göra det möjligt för medlemsstaterna att välja om de vill ha denna möjlighet. När vi sedan ser över programmet 2012 kommer vi verkligen att koncentrera oss på slutvärdet av föräldrarnas bidrag.

Jag har från början sagt att det vi nu lägger fram inte kommer att lösa problemen med fetma bland unga människor i Europa, men jag tror att det kan vara en hjälp och ge en tydlig signal från kommissionen om att det är viktigt att ge våra ungdomar goda matvanor.

När det gäller budgeten som helhet har vi anslagit 90 miljoner euro. Jag har sett några olika siffror, som Niels Busk helt korrekt sa – från 500 miljoner euro ner till 360 miljoner euro – men de 90 miljoner euro som vi har föreslagit är säkert inte skrivna i sten inför framtiden. Jag anser att vi också i vår översyn av hela programmet som ska göras 2012 bör beakta om vi måste öka anslaget. Jag anser att det har varit viktigt att

vi har angett att vi är beredda att omfördela pengarna. Om det finns ett överskott på medel i en medlemsstat kan dessa omfördelas. Det kommer förhoppningsvis att innebära att vi använder pengarna på bästa möjliga sätt.

Beträffande vilken typ av frukt eller grönsaker som ska distribueras anser jag att det är mycket säkert att överlämna detta till kunniga personer i medlemsstaterna. Om de vill använda förädlade livsmedel eller leverera lokala frukter och grönsaker – eller till och med ha möjlighet att distribuera bananer från AVS-länderna till sina barn – det slutliga beslutet bör definitivt medlemsstaterna få ta. Jag anser att vi på detta sätt får det allra bästa resultatet. Jag ser fram emot en fruktbar diskussion i denna fråga.

Maria Petre, för PPE-DE-gruppen. – (RO) Herr talman, fru kommissionsledamot, minister Barnier! Först och främst vill jag tacka föredraganden för det arbete han har utfört och de insatser han har gjort för att förena de olika åsikterna.

Vi är alla eniga om hur viktigt detta program är för att lära barn hälsosamma vanor och därigenom förhindra fetma, men också för att hjälpa familjer som inte har råd att köpa frukt till sina barn.

Jag stöder kommissionens förslag, men jag anser att det absolut måste förbättras. De 90 miljoner euro som föreslagits för årlig finansiering är inte tillräckligt. Att tillföra ytterligare medel till dem som redan har anslagits är ett av villkoren för att programmet ska bli framgångsrikt. Jag anser också att det förslag som lades fram av utskottet för jordbruk och landsbygdens utveckling för att utesluta att föräldrar skulle vara tvungna att bidra till programmet bör införas åtminstone då programmet inleds.

Jag vill också som en del av programmet uppmuntra till att färsk, traditionell frukt som producerats på gemenskapens territorium tillhandahålls. Jag vill betona att medlemsstaterna måste ange vilka frukter som ska distribueras och särskilt beakta vilka frukter och grönsaker som finns för säsongen och som produceras lokalt.

I enlighet med subsidiaritetsprincipen ska medlemsstaterna då de bestämmer målgrupp få tillräcklig flexibilitet så att de kan hålla fast vid sina behov och tillhandahålla frukt i skolan till en så bred konsumentkrets som möjligt. Programmet bör på samma sätt få unga konsumenter att uppskatta frukt och grönsaker och bör därför leda till positiva effekter på folkhälsan och kampen mot fattigdom bland barn, särskilt i de nya medlemsstaterna.

Gemensamma åtgärder kan genomföras för att främja konsumtion av vissa produkter och kombinera dem med ytterligare utbildningsinsatser för kost och hälsa samt för att uppmuntra regionala producenter, särskilt producenter i bergsområden.

María Isabel Salinas García, för PSE-gruppen. – (ES) Herr talman! Detta program har frukt- och grönsakssektorn väntat länge på, inte bara på grund av de svårigheter sektorn brottas med, utan också på grund av den oroande minskningen av konsumtionen.

Avsikten med programmet är att förbättra folkhälsan och jag anser därför att det ska vara ett europeiskt program som fullt ut finansieras av gemenskapen. Jag anser inte att föräldrar ska vara tvungna att ge bidrag, eftersom samma sak som alltid händer kommer att hända. De barn vars föräldrar har råd att bidra kommer att äta frukt och grönsaker i skolan, men de som inte har råd lämnas utanför programmet.

Programmet måste därför finansieras av gemenskapen så att det kan tillämpas enhetligt. Jag vill också särskilt säga att tyngdpunkten måste läggas på utbildningsåtgärder. Programmet får inte bara innebära att barn ska äta äpplen, utan de måste veta vilken typ av äpple de äter och vilket näringsinnehåll äpplen har och de måste förstå de goda effekter som frukt har på deras hälsa och utveckling.

Naturligtvis måste produkterna ha garanterat hög kvalitet, och om möjligt bör säsongens frukter prioriteras. Jag stöder också då det är möjligt att prioritet ges åt distribution av frukt och grönsaker från gemenskapen.

Jag tror att man omedelbart kommer att se de goda effekterna av detta program, som jag välkomnar och gratulerar kommissionsledamoten till. Man kommer att se effekterna inte bara på våra barns nuvarande och framtida hälsa, utan också i betydande omfattning på frukt- och grönsakssektorn. Det är en produktiv sektor som verkligen är en del av vårt europeiska kulturarv och som gör det möjligt för oss att få en balanserad, hälsosam och varierad kosthållning.

Jag anser att det är värt att tro på och investera i detta program för distribution av frukt och grönsaker till skolorna. Enligt min åsikt är budgeten lite begränsad, så jag vill upprepa att jag stöder fullständig finansiering från gemenskapen för ett så ambitiöst program.

Donato Tommaso Veraldi, för ALDE-gruppen. – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! Jag sätter stort värde på det positiva och kloka arbete som Niels Busk har genomfört för detta förslag som är en del av reformen av den gemensamma organisationen av marknaden för frukt och grönsaker och som syftar till att stärka denna sektors konkurrenskraft och det sätt som det anpassas till marknaden samt till att råda bot på den minskade konsumtionen.

Det föreslagna programmet för att främja frukt och grönsaker i skolorna skulle bidra till att unga människor uppmuntras att äta frukt och öka konsumtionen. Dessutom borde kostnadsfri distribution av frukt och grönsaker i skolor syfta till att bekämpa problemet med övervikt bland skolbarn. Det är tyvärr ett välkänt faktum att över 22 miljoner barn lider av fetma.

För att på ett effektivt sätt genomföra programmet och distribuera frukt till skolor är det nödvändigt att kommissionens stöd omfattar alla logistiska kostnader som t.ex. inköp av lämpliga varuautomater som annars måste betalas från skolornas budgetar eller av elevernas familjer. Nationell finansiering bör därför vara begränsad till tilläggsåtgärder och vara knuten till nya program eller förlängning av befintliga program.

Alyn Smith, för Verts/ALE-gruppen. – (EN) Herr talman! Det finns inget att invända mot i detta förslag och jag lovordar föredraganden för att han har lagt fram det, särskilt med tanke på att det snart är val. Jag tror att alla politiker här i kammaren som ser fram emot juni nästa år är positivt inställda till att få se Europas barn äta bättre och att de äter lokal frukt från Europa. Det är också goda nyheter till Europas odlare, eftersom det skapar en lokal marknad. Det är goda nyheter för sjukvårdsbudgeten i framtiden och framför allt är det goda nyheter för barnen själva.

Om vi får barnen att börja äta hälsosamt när de är små kommer de att fortsätta med den vanan. Finland har visat och lagt fram bevis på att energiska åtgärder i tidig ålder faktiskt gör skillnad, och det bör välkomnas starkt. Om vi spekulerar lite med jordbruksbudgeten nu kommer vi att ta igen det på sjukvårdsbudgeten i framtiden. Jag kommer från Skottland och jag skäms över att säga att vi har ett särskilt intresse i denna fråga med tanke på att 21 procent av barnen i primärskolan är överviktiga, dvs. ett av fem barn. Det är fullständigt ohållbart. Vi kan inte se fram emot en framtid med ökande fetma, så detta är en del av en lösning på problemet och det gläder mig att rekommendera förslaget för parlamentet. Det är helt och hållet goda nyheter.

Bairbre de Brún, för GUE/NGL-gruppen. – (GA) Herr talman! Detta förslag kommer att uppfylla unionens mål för den gemensamma jordbrukspolitiken (GJP) och kommer att ge en finansiell ram för initiativ som syftar till att öka den mängd frukt och grönsaker som barn äter. Det kan bidra till att förhindra barnfetma och kommer också att gynna frukt- och grönsaksodlarna på lång sikt.

Matvanor och ätmönster utvecklas under de första fem åren i livet. Det är därför viktigt att vi kan uppmuntra till hälsosammare matvanor bland barn. Medlemsstaterna bör kunna välja den bästa metoden.

Enligt forskningen tenderar ätmönstren att vara mest ohälsosamma i hushåll med låga inkomster. Distribution av frukt och grönsaker till skolor kan därför innebära en stor skillnad för barnens matvanor.

Jag välkomnar betänkandet av Niels Busk och tackar honom och kommissionen för det arbete de har genomfört.

Jeffrey Titford, för IND/DEM-gruppen. – (EN) Herr talman! Detta projekt framställs som om det helt igenom handlar om barnens välfärd. Det verkliga innehållet är dock en salig röra där de styrande i Bryssel tar på sig rollen som barnsköterskor, där de är ivriga att ha kontroll, det är ren och skär propaganda och man är fixerad på marknaden. Barnsköterskorna i Bryssel vill ha kontroll över allt, också över vad vi äter. Att ta på sig ansvaret för vad barnen äter i skolan är det första stora steget i denna process. Propagandaperspektivet är att varje frukt ska vara EU-märkt och hela projektet ska stödjas med en massiv reklamkampanj.

När det gäller fruktmarknaden förstår jag att det kommer att skapa mycket oreda som exempelvis obligatoriska bestämmelser om att all frukt måste komma från EU. När det gäller bananer kan detta i ett slag slå ut brittiska leverantörer som får sina bananer direkt från länder i Västindien vilka ingår i det Brittiska Samväldet, och det kommer alltså att innebära en ny lukrativ möjlighet för de franska öarna Guadeloupe och Martinique.

Christa Klaß (PPE-DE). - (DE) Herr talman, fru kommissionsledamot, herr minister, mina damer och herrar! Vi bombarderas med rubriker. Vi får veta att vi är feta, att våra barn är feta, att vi äter fel mat och att vi äter för lite färsk frukt och för lite grönsaker.

Fem portioner om dagen, eller cirka 400 g frukt och grönsaker är det rekommenderade dagliga intaget för en hälsosam och balanserad kosthållning. Det är inte alltid lätt att hålla sig till detta. Maten måste vara hälsosam, hålla en mätt länge, smaka gott och kosta så lite som möjligt. Den snabba takten i livet i dag innebär det ofta är svårt för oss att finna en balans mellan familjelivets och arbetslivets krav och att vi ibland inte har tillräckligt med tid att laga mat och i stället väljer halvfabrikat eller helt beredda produkter. Det är inget fel med det om vi är medvetna om betydelsen av färska frukter och grönsaker.

Människor som tidigt lär sig en kosthållning som är rik på frukt och grönsaker kommer också att behålla en hälsosam kosthållning senare i livet. Jag uttrycker därför mitt stöd till kommissionens förslag om att införa ett program för frukt i skolan som finansieras till ett belopp av 90 miljoner euro. Vilken underbar idé, fru kommissionsledamot! Som ni redan har erkänt i era bestämmelser måste dock medlemsstaterna få genomföra programmet enligt sina egna nationella krav. Det måste vara möjligt att tillhandahålla regionala produkter som är typiska för årstiden. Medlemsstaterna måste också utveckla en strategi för att ange det bästa sättet att genomföra programmet för frukt i skolan och integrera det i läroplanen. Hälsosam kosthållning ingår i den allmänna utbildningen. Barn måste exempelvis lära sig att morötter inte bara är en grönsak som kan ätas varm, utan att de också kan ingå i soppor, sallader, kakor eller ugnsbakade rätter. Barn måste också veta hur en potatis smakar om den inte förädlas till chips eller pommes frites. Man måste stimulera deras intresse för de många olika sätt som finns att tillaga regionala produkter.

Information är det enda sättet att lägga grunden till en hälsosam kosthållning. Kunskap är nyckeln till en hälsosam livsstil. Programmet för frukt i skolan kan vara ett värdefullt bidrag till detta ändamål.

Csaba Sándor Tabajdi (PSE). - (HU) Minister Barnier, fru kommissionsledamot! Såsom det är med alla initiativ har även detta många upphovsmän. Sju städer hävdade faktiskt att man var Homeros födelseort. Många anser att detta initiativ var deras initiativ. Jag hänvisar till förhandlingsreferatet den 10 maj 2005 och är stolt över att jag i debatten om reformen av frukt- och grönsaksmarknaden föreslog detta program. Jag är tacksam mot kommissionsledamoten som nu har sett till att det blir verklighet.

De som har talat före mig har förklarat varför det är mycket viktigt. Det är viktigt ur ett socialt perspektiv, men också för att undervisa unga människor i en näringsmässigt god matkultur. Det här är ett franskt päron, men jag kommer inte att äta det, eftersom det är förbjudet att äta det här. Det är mycket viktigt att de unga vet när de får en frukt i skolan som bär EU:s logotyp att den är säker och inte full av kemikalier, utan att den om möjligt är ekologiskt odlad.

Låt oss lära barnen en kultur med näringsriktig kosthållning, eftersom det är en mycket viktig uppgift. Jag gratulerar Niels Busk till detta. Jag kommer inte att äta [det här päronet], eftersom jag vet att det är en överträdelse av reglerna, men jag tycker att vi kan vara stolta över detta program. Tack för er uppmärksamhet.

Marian Harkin (ALDE). - (EN) Herr talman! Ibland är det härligt att komma in i kammaren och stödja ett riktigt positivt gemenskapsförslag och trots Jeffrey Titfords försök att ta bort den goda stämningen är det en sådan dag i dag. Detta förslag fyller så många funktioner. Det främjar hälsosamma kostvanor bland barn och ungdomar. Det förbättrar den allmänna hälsan bland ungdomar i Europa. Det säkerställer att EU-pengar används till ett projekt som redan har visat sig ge goda resultat i många medlemsstater och det är ett praktiskt, jordnära och genomförbart förslag.

Jag är mycket väl insatt i ett liknande program i Irland som kallas "Food Dudes" – eftersom mitt barnbarn har informerat mig om det. Det har visat sig att programmet är effektivt med långvariga resultat som sträcker sig över 4–12 år och resultaten är lika goda oavsett kön, skolstorlek eller socioekonomiska faktorer. Vi bygger därför på en god grund.

Jag stöder med glädje ökad gemenskapsfinansiering och vill särskilt värna om ekologiskt odlade och lokalt producerade frukter och grönsaker. Jag vill gratulera kommissionsledamoten och föredraganden Niels Busk, och det gläder mig mycket att höra rådets svar. Detta förslag kommer att på ett positivt sätt bidra till livskvalitet och hälsa i EU.

Hélène Goudin (IND/DEM). - Herr talman! Att frukt och grönsaker är viktigt för människan är knappast någon nyhet, än mindre att de är viktiga livsmedel för barn. Att barn serveras frukt i skolan är positivt. Det är bra för hälsan och ger ett välbehövligt energitillskott.

Men vad innebär egentligen det förslag vi nu debatterar? Jo, det rör sig om ett rent propagandaförslag från EU:s sida. Man vill genom detta initiativ vinna billiga politiska poäng samtidigt som man antagligen kommer att intala barnen om EU:s förträfflighet. Jordbruksutskottet har lagt fram absurda förslag, bl.a. framställs europeisk frukt som bättre än all annan frukt. Endast EU-frukt ska serveras, t.ex. bananer från randområdena. Det är ren och skär protektionism. Barnen ska få lära sig att EU är bra och frukt från EU ännu bättre. Kommissionen och Europaparlamentet borde skämmas.

James Nicholson (PPE-DE). - (EN) Herr talman! Jag äter ett äpple som tack till Niels Busk. Han överlämnar äpplen här utanför, så om några ledamöter vill ha ett är jag säker på att Niels Busk gärna ger dem ett äpple!

Jag tycker att det är ett utmärkt betänkande. Som Marian Harkin sa kommer vi ofta in i kammaren och kan inte vara så entusiastiska och se fram ett så bra initiativ. Vi måste dock tillhandahålla mer medel för att se till att de unga kan få tillgång till, ta del av och utnyttja möjligheten till fullo, eftersom detta är ett av de få tillfällen då vi kan erbjuda något. Vi klagar på situationen och läser i pressen och medierna om hur stort problemet med fetma och dylikt är bland skolbarn. Dagens ungdomar är jättebra människor, men utsätts för stora påtryckningar som vi kanske inte hade tidigare. Jag anser att detta är ett tillfälle för oss att ge dem möjligheten att skapa goda matvanor. Jag välkomnar och stöder detta initiativ, och vill samtidigt gratulera till det.

Silvia-Adriana Țicău (PSE). - (RO) Herr talman, fru kommissionsledamot! Europeiska kommissionen har föreslagit ett anslag på 90 miljoner euro från gemenskapsbudgeten till ett program där alla barn mellan 6 och 10 år skulle få en portion med frukt och grönsaker varje vecka.

Jag uppmanar medlemsstaterna att utvidga programmet och finansieringen som är kopplad till det både på europeisk och på nationell nivå, så att alla barn, även barn i förskoleåldern, kan få en portion frukt varje dag. Jag hoppas att vi alla godkänner ökningen i budgeten till 500 miljoner euro. Jag välkomnar att programmet endast ska omfatta färska frukter och grönsaker som producerats i Europeiska unionen. Det ska vara frukt och grönsaker från den aktuella årstiden och de ska komma från lokala ekologiska odlingar.

Jag skulle vilja presentera ett liknande initiativ som infördes av Rumäniens regering 2003, vilket innebar att alla barn i förskolan och primärskolan skulle få ett glas mjölk och en färsk småfranska varje dag. Att införa god kosthållning för barn i skol- och förskoleåldern är en del av den hälsoundervisning vi måste tillhandahålla för den unga generationen.

Zdzisław Zbigniew Podkański (UEN). - (PL) Herr talman! Att ge grundskolebarn frukt är självklart en bra idé, inte bara ur ett ekonomiskt perspektiv, utan också ur ett bredare socialt perspektiv. Det utvecklar goda matvanor och förbättrar därigenom den allmänna hälsan i hela samhället. Det råder inget tvivel om att 90 miljoner euro är för lite för att säkerställa att programmet fungerar väl. Att göra de nationella myndigheterna och de organ som finansierar skolorna samt samhället i stort delaktiga skulle därför vara önskvärt. Jag hoppas att programmet för frukt i skolan kommer att få ett brett stöd och att Niels Busks insatser inte ska ha varit förgäves.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL). - (PT) Vi skulle vilja betona betydelsen av att införa ett välfungerande system för daglig distribution av kostnadsfria färska frukter och grönsaker som är typiska för årstiden till förskole- och primärskolebarn. Detta program är mycket viktigt med tanke på de positiva effekter det har på hälsosamma kostvanor, folkhälsan, kampen mot fattigdom bland barn och den uppmuntran och stimulans det kan ge för regionala produkter, däribland produkter från bergsregioner, vilka produceras lokalt av våra odlare.

Detta kräver en mycket större finansiering än Europeiska unionen föreslagit. De förslag, fru kommissionsledamot, som har lagts fram av utskottet för jordbruk och landsbygdens utveckling och som vi har bidragit till, bör därför beaktas. Jag måste också gratulera föredraganden för det arbete han har utfört.

Neil Parish (PPE-DE). - (EN) Herr talman! Jag välkomnar kommissionens förslag om frukt i skolan. Det är mycket viktigt att programmet genomförs. Jag håller också med kommissionsledamoten om att närhetsprincipen behövs, eftersom vi vill ha ett system som inte är alltför byråkratiskt så att vi faktiskt kan nå ut till skolorna. Jag anser också att vi behöver flexibilitet beträffande vilken typ av frukt vi kan tillhandahålla, eftersom det vid vissa tider på året är svårt att få tag på färsk frukt och vi kan ibland behöva servera förädlad frukt. Låt oss se till att inte ha alltför många ändringsförslag med föreskrifter, utan att vi i stället godkänner programmet.

Jag anser också att ett par av parlamentets förslag om det finansierade beloppets storlek är för mycket. Om vi hade tillämpat medbeslutandeförfarandet här i parlamentet skulle vi ha varit tvungna att fastställa budgeten samtidigt som förfarandet. Om parlamentet ska vara trovärdigt bör vi se till att lägga fram ett program som kan finansieras, ge frukt till de barn som är i störst behov av det och sedan kommer de att utvecklas till att äta frukt i framtiden. Det är så ett program ska fungera.

Låt mig säga till Jeffrey Titford att jag inte är oroad över om EU kan genomföra programmet, om Storbritannien kan det, om Frankrike kan det eller något sådant, men vi måste vara säkra på att skolfrukten kommer ut till skolorna.

Christel Schaldemose (PSE). - (DA) Herr talman, mina damer och herrar! Jag är faktiskt motståndare till jordbruksstöd och att utöka sådana stöd, men när det handlar om att förbättra våra barns hälsa anser jag att vi faktiskt bör göra väldigt stora insatser. Alla organisationer som kämpar mot sjukdomar har entydigt rekommenderat införande av program för frukt i skolor. Även små mängder frukt förefaller göra skillnad för hälsan. Jag stöder därför helhjärtat kommissionens förslag. Jag anser dock att det är viktigt att frukt och hälsa blir en central fråga. Jag är därför motståndare till förslaget från utskottet för jordbruk och landsbygdens utveckling om att frukten endast ska komma från EU. Det är helt fel. Jag anser att fokus bör riktas mot barnens hälsa och inte mot jordbruksekonomi.

Michel Barnier, tjänstgörande rådsordförande. - (FR) Herr talman! Jag vill bara säga några ord för att uttrycka mina synpunkter på slutsatserna av denna debatt som har varit mycket livlig och visat på stort samförstånd. Rent allmänt anser jag att den återspeglar det ursprungliga förslaget från Niels Busk och Esther de Lange. Debatten visar att det finns ett praktiskt taget enhälligt stöd för detta program från Europeiska kommissionen om att uppmuntra de unga i Europa att äta mera frukt och grönsaker. Jag kan försäkra er, mina damer och herrar, om att ministerrådet också delar detta engagemang och vi kommer att sträva efter att uppnå en överenskommelse som grundas på den ståndpunkt som ni kommer att inta tillsammans med rådet i grova drag.

Jag ska bara återgå till de fyra punkter i era kommentarer som jag anser vara viktiga. För det första gäller det frågan om det budgetanslag som ska tilldelas denna åtgärd. Den proaktiva strategi som parlamentet intagit visar tydligt att ni är engagerade i detta initiativ och det gläder mig. Jag ska rapportera till rådet om detta förslag och håller med Mariann Fischer Boel om att det belopp på 90 miljoner euro som det hänvisas till i förslaget som hon sa inte är skrivet i sten.

Det andra punkt jag vill ta upp är att den huvudtanke som vi alla har är att ge de unga hälsosam frukt och att erbjuda dem hälsosamma produkter utan tillsatt socker.

Den tredje punkten handlar om att främja lokala produkter och att öka kunskapen om kvaliteten på gemenskapens produkter. Jag skulle med tanke på den oro som Paolo Casaca har uttryckt om de yttersta randområdena också vilja tillägga att det på gemenskapsmarknaden finns produkter som kommer från dessa yttersta randområden – som är en del av Europeiska unionen – och att det är produkter av hög kvalitet. Det har man också förstått vid era överläggningar och denna oro delar också ministerrådet.

Slutligen har ni uttryckt en ståndpunkt som ligger i linje med rådets ståndpunkt; en gemenskapsram, som den ni har presenterat, krävs för denna typ av åtgärd, men vi måste också ge medlemsstaterna de möjligheter att anpassa sig och vara flexibla som behövs för att kunna genomföra detta program så nära samhället, föreningarna och medborgarna som möjligt.

Mina damer och herrar! För att sammanfatta dessa fyra punkter vill jag upprepa att detta lägliga initiativ säkert är begränsat i fråga om budgetmedel, men att det är ett symboliskt initiativ för ett Europa som är positivt och proaktivt, ett Europa som erkänner de nya utmaningarna för vårt samhälle och framför allt, mina damer och herrar, ett Europa som tar vägen in till skolorna och som de unga människorna i Europa talar och tänker positivt om.

Jag anser att den bild som vi för fram genom detta initiativ från kommissionen är en bild av ett positivt Europa som är inriktat på medborgarna. Det är vad EU:s medborgare förväntar sig.

Mariann Fischer Boel, kommissionsledamot. - (EN) Herr talman! Jag vill tacka er för det överväldigande stöd ni har gett detta förslag.

Jag vill säga till Jeffrey Titford och Hélène Goudin att deras tal om att detta förslag är propaganda är rent nonsens.

(Applåder)

Syftet med förslaget är – som många av er har sagt – att ge våra skolbarn goda matvanor. Jag är ganska säker på att om vi lyckas med det på ett klokt sätt, och kan bygga på de erfarenheter vi redan har fått från det irländska "Food Dudes"-programmet, då kan vi göra ganska mycket. 2012 kan vi se om vi kan förbättra systemet ytterligare.

Jag håller helt och hållet med Maria Isabel Salinas García om att vi kan använda programmet i utbildningssyfte, inte endast för att lära barnen att äta mera frukt och grönsaker, utan också för att försöka förklara varifrån frukterna och grönsakerna kommer ifrån, hur viktiga de är med mera.

I likhet med Michel Barnier ser jag fram emot att hitta rätt balans i rådet och att se vilken nytta programmet har på de ungas hälsa.

Niels Busk, föredragande. – (DA) Herr talman! Jag vill tacka för de många positiva bidragen och i detta sammanhang vill jag också tacka er, fru kommissionsledamot, för ert konstruktiva samarbete. Det är faktiskt också det man kan förvänta sig, eftersom vi alltid arbetar bra tillsammans med er och ert kansli. Jag vill också tacka er, herr minister. Det har varit mycket glädjande att få samarbeta med er och det franska ordförandeskapet, eftersom ni i ovanligt stor utsträckning har tagit er tid till att verkligen tala igenom frågorna på djupet. Ordförandeskapet har inte alltid tid till det. Jag vill också påminna alla i parlamentet om att det i alla anföranden har framförts att mer än 90 miljoner euro bör anslås. Jag vill med denna enkla observation påminna er om att om vi inte anslår mer pengar kommer detta program att bli en stor administrativ apparat och väldigt lite frukt kommer att distribueras. Vi kan inte låta det ske om vi verkligen vill bidra till att ändra barnens matvanor, och tyvärr finns det ett mycket stort behov av att göra det.

Talmannen. – Debatten är avslutad.

Omröstningen kommer att äga rum på tisdag den 18 november 2008.

Skriftliga förklaringar (artikel 142)

Ivo Belet (PPE-DE), skriftlig. – (NL) Vi är övertygade om att vi måste ställa oss bakom projekt som garanterar alla barn upp till 12 års ålder en frukt i skolan per dag. Skolorna spelar en avgörande roll i att lära barnen en hälsosam livsstil. Hälsosam mat och god fysisk träning bidrar till att förebygga fetma. Barn som lär sig att tycka om frukt i skolan kommer att fortsätta att äta frukt som vuxna. Många skolor gör redan mycket stora insatser för att erbjuda barnen frukt varje dag, men de finansiella medlen för detta är alltför begränsade. Finansiellt stöd från gemenskapen till frukt i skolan är därför viktigt.

Vi bör därför vädja till Europeiska kommissionen och rådet om att stödja ökningen av budgetanslaget. Det är faktiskt våra barns hälsa det handlar om och vi kommer att få tillbaka dessa pengar längre fram.

Šarūnas Birutis (ALDE), skriftlig. – (LT) Det är viktigt att subsidiaritetsprincipen tillämpas vid genomförandet av programmet, så att medlemsstaterna själva får besluta om åldern på barnen som programmet för frukt i skolan ska omfatta och vilka frukter och grönsaker som ska tillhandahållas. Jag anser också att prioritet bör ges åt produkter från gemenskapen. Vi bör dock inte vägra att distribuera produkter med ursprung utanför gemenskapen, eftersom det är en överträdelse av konkurrensbestämmelserna och Världshälsoorganisationens bestämmelser.

Jag anser att förvaltningen av detta program ska vara så enkel som möjligt, och jag föreslår därför att bestämmelserna om strategisk förberedelse tas bort. Att förbereda en nationell strategi för genomförande av en åtgärd och med en snäv budget är ett alldeles för strängt krav. I stället för strategisk förberedelse kunde det finnas krav på att förbereda nationella administrativa bestämmelser vilka ska innehålla vissa bestämmelser som finns med i de bestämmelser om strategiskt genomförande som kommissionen har lagt fram. Jag vill uppmana alla att tänka på behovet av strategisk organisation vid förberedande av bestämmelserna av programmets genomförande (denna punkt är viktig för Litauen med tanke på förvaltningen).

Genomförandet av programmet för frukt i skolan bör finansieras med ytterligare medel från de nationella budgetarna, eftersom programmet delvis ska finansieras av medlemsstaterna. Trots att vi befinner oss mitt i en pågående finansiell kris måste vi ändå se till de långsiktiga framtidsperspektiven för att skydda våra barns och ungdomars hälsa. Låt oss inte dra oss undan det ansvar som vilar på våra axlar.

Magor Imre Csibi (ALDE), skriftlig. – (RO) Förslaget till förordning om frukt till barnen i skolan är en del av en rad initiativ som kommissionen lagt fram med det huvudsakliga syftet att förhindra fetma och uppmuntra till en hälsosam kosthållning.

Budgetanslaget på 90 miljoner euro som kommissionen har föreslagit har visat sig vara otillräckligt för att uppnå programmets mål. ALDE-gruppens initiativ till att öka gemenskapens finansiering till 360 miljoner euro är ett viktigt steg i rätt riktning. Medlemsstaterna kommer i sin tur att lämna ett bidrag, så att den slutliga budgeten hamnar på 720 miljoner euro. Jag är fast övertygad om att programmet endast kommer att vara effektivt om en sådan budget blir verklighet. Vi kommer därför att kunna erbjuda ett godtagbart antal portioner frukt per vecka till elever mellan sex och tio år.

Samtidigt vill jag uppmuntra utbildningsanstalter att införa lektioner i näringslära som en del av läroplanen för att förklara teorin bakom den roll som en hälsosam kosthållning har. Det är endast genom en samlad, samordnad insats som vi kommer att lyckas förändra matvanorna för framtida generationer.

Urszula Gacek (PPE-DE), skriftlig. – (EN) Jag är mycket glad över att stödja ett program som ger skolbarnen frukt för att uppmuntra till hälsosammare matvanor bland de unga. Förhoppningsvis kommer detta projekt att gå en bit på vägen mot att förbättra ätmönstren bland de yngsta medborgarna i EU. Långsiktiga studier har visat att de ätvanor man får som barn tjänar som en modell för livet. De har potential att inte bara påverka denna generations barn, utan också deras barn. Intressant nog har det rapporterats att barns preferenser för vissa livsmedel påverkar deras föräldrars matvanor. Låt oss hoppas att detta värdefulla program blir en bit på vägen mot att göra oss mer hälsosamma och sportiga.

Bogdan Golik (PSE), skriftlig. – (PL) Jag är glad över att vi kommer att upprätta kommissionens program för att främja elevers ätande av frukt i skolorna. Man kan se de positiva effekterna av detta program på många nivåer; socialt, ekonomiskt och finansiellt perspektiv.

Som ledamot i parlamentets utskott för jordbruk och landsbygdens utveckling kan jag se att programmet kommer att ha tydliga gynnsamma konsekvenser för det europeiska jordbruket och fruktodlingen genom ökad efterfrågan på frukt och genom att det bibehåller höga produktionsnivåer i Europa. Jag är också far och i egenskap av far kan jag se ett positivt resultat som är svårt att kvantifiera; den unga generationens hälsa. Att öka andelen frukt och grönsaker i skolbarnens kosthållning är av mycket stor betydelse, eftersom deras matvanor formas vid den tiden.

I Polen är konsumtionen av frukt och grönsaker ungefär 250 g per person och dag. Denna nivå är en av de lägsta i gemenskapen. Endast i Tjeckien, Lettland och Slovakien konsumerar man mindre mängd. Medeltalet i gemenskapen är 380 g, medan Världshälsoorganisationen och FN:s livsmedels- och jordbruksorganisation har rekommenderat att den dagliga konsumtionen av frukt och grönsaker ska vara 400 g. Länder som exempelvis Polen behöver en omfattande kampanj för frukt i skolan.

Jag hoppas att programmet för frukt i skolan snart ska införas med framgång vid alla utbildningsinstitutioner i hela Europeiska unionen och kommer att bli en permanent del av unionens utbildningspolitik.

Gyula Hegyi (PSE), skriftlig. – (HU) Europeiska unionens önskan att stödja konsumtion av frukt i skolorna ska verkligen välkomnas. En sund näringstillförsel i barndomen ger goda utsikter till en hälsosam livsstil senare i livet och ett barn som har fått en bra utbildning kommer också att sprida hälsosamma kostvanor till sin familj och till vänner. De som är ansvariga för detta program måste också titta närmare på vilken typ av frukt de erbjuder barnen.

Det skulle vara ett allvarligt misstag om skolorna i slutändan skulle servera frukter som är fulla av rester av bekämpningsmedel och därför är svåra att sälja. Programmet måste därför upprättas på ett sådant sätt att skolorna endast ska få hälsosam frukt med nivåer av bekämpningsmedel som ligger långt under de tillåtna gränserna. För en sund kosthållning är det också önskvärt att främst använda gemenskapsmedel för servering av inhemsk frukt med låga sockerhalter och höga halter av fibrer i stället för att exempelvis erbjuda bananer.

Marusya Ivanova Lyubcheva (PSE), skriftlig. – (BG) Fru kommissionsledamot!

Programmet för frukt i skolan är en särskilt viktig åtgärd i flera avseenden eftersom det

- ger barnen en hälsosam och balanserad kosthållning,
- förebygger sjukdomar,

- skapar en ny modell och metod för kosthållning för den unga generationen som gradvis kommer att äta mindre mängder snabbmat.

Det är inte bara en fråga om att konsumera frukt, utan också om att bygga upp hälsosamma och balanserade kostvanor. Det finns många specialister som kan bestämma vilka frukter som är lämpliga med utgångspunkt från de relevanta kriterierna.

Å andra sidan kommer programmet för frukt i skolan att ge ett verkligt stöd till jordbruksproducenterna och finansiellt stöd till medlemsstaterna. Det är särskilt viktigt i de nya medlemsstaterna som har svårigheter att distribuera livsmedel till skolorna, trots alla insatser de gjort. I Bulgarien till exempel finns det ett statligt subventionerat program för skolmåltider, men det kan inte täcka behovet för alla elever, och stöd från Europeiska unionen skulle komma till mycket stor nytta. Vi måste naturligtvis insistera på att man ska använda ekologiskt odlade produkter i programmet, och se till att det genomförs effektivt.

Dumitru Oprea (PPE-DE), skriftlig. – (RO) De sjukdomar som nutidens människor lider av beror på kosten, men de kan botas genom rätt kosthållning.

Jag stöder distribution av frukt till skolor. Jag kan inte låta bli att tänka på att man i Rumänien har gett ett glas mjölk och en småfranska gratis sedan 2002. När vi började med detta var vi glada att kunna erbjuda detta endast till barn i primärskolorna, men sedan 2006 har åtgärden utvidgats till förskolebarnen och sedan 2007 till barnen i sekundärskolorna. Gemenskapens program för frukt i skolan kommer åtminstone i Rumänien att komplettera det som nämnts ovan.

Det finns flera nyttoaspekter på detta. Jag vill bara nämna två av dem.

- Världshälsoorganisationen rekommenderar att barn upp till 11 års ålder ska äta åtminstone 400 gram frukt och grönsaker per dag. Jag tänker i detta sammanhang också på Europaparlamentets resolution av den 25 september 2008 om vitboken om hälsofrågor som rör kost, övervikt och fetma. Låt oss inte glömma att livsmedel och vårt sätt att äta spelar en avgörande roll för att hjälpa oss att bibehålla vår hälsa.

- Skillnaderna kommer att minska. Barn kommer från olika socioekonomiska förhållanden och en del av dem är kraftigt missgynnade.

Siiri Oviir (ALDE), skriftlig. – (ET) I vitboken om hälsofrågor som rör kost, övervikt och fetma, vilken också har antagits av Europaparlamentet i år, betonar experter att det i EU i dag finns 22 miljoner överviktiga barn och 5 miljoner barn som lider av fetma. Experterna anser att det kommer att finnas ytterligare 1,3 miljoner nya fall nästa år.

I Världshälsoorganisationens rapport anges otillräcklig konsumtion av frukt och grönsaker som en av de sju hälsoriskerna. I samband med att detta ämne blev aktuellt föreslog parlamentet en gång för kommissionen att nödvändiga finansiella resurser skulle införas i EU:s budget för detta ändamål.

I dag har Europeiska kommissionen utarbetat åtgärder som stöder vårt tidigare initiativ. Denna åtgärd skulle göra det möjligt att på samma sätt som programmet för mjölk i skolan ge frukt och grönsaker till skolbarn mellan 6 och 10 år i EU från och med skolarbete 2009/2010.

Det är definitivt en investering i framtiden som kommer att bidra till att förhindra eller minska sjukvårdsutgifter som är relaterade till ohälsosamma matvanor. Jag hoppas att Europeiska kommissionen är villig att på nytt överväga de förslag som har lagts fram om att öka den nuvarande finansieringen av frukt- och grönsaksprogrammet från 90 miljoner euro till 500 miljoner euro. Det skulle göra det möjligt att erbjuda denna åtgärd för barnen alla skoldagar och också för barn i en bredare målgrupp.

Tack för er uppmärksamhet!

Daciana Octavia Sârbu (PSE), skriftlig. – (RO) Kommissionens förslag om att införa konsumtion av frukt i skolorna kommer att ha positiva effekter på hälsan för Europeiska unionens medborgare. Det kommer att bli ett betydelsefullt bidrag till alla medlemsstaters ekonomiska och sociala utveckling. Matvanorna grundläggs under barndomen och kan vara desamma för en person under hela livet.

Skolor är den mest lämpade utgångspunkten för att påverka denna typ av beteende, eftersom skolan är den andra formen av auktoritet efter familjen och har direkt kontakt med barnen och ett betydande inflytande på dem.

Detta program i kombination med införande av ett utbildningsprogram för kosthållning i skolorna skulle leda till bättre resultat när det gäller att utveckla preferens för hälsosam kost, där frukt och grönsaker ingår. Barn behöver först och främst utbildas och uppmuntras att äta denna typ av produkter med ökat näringsmässigt värde så att programmet når det avsedda målet att förebygga sjukdomar relaterade till fetma, näringsbrist eller diabetes vilka kan uppträda i vuxenlivet.

De ändringsförslag som parlamentet har lagt fram kommer att förbättra kommissionens text avsevärt genom att 500 miljoner euro tilldelas varje år för att finansiera införandet av programmet som ska ge eleverna frukt och grönsaker, och jordbruksproduktionen kommer följaktligen att få ett uppsving på EU-nivå.

ORDFÖRANDESKAP: COCILOVO

Vice talman

6. Förslag till allmän budget för räkenskapsåret 2009 (tidsfrist för ingivande av ändringsförslag): se protokollet

7. Omröstning

Talmannen. – Nästa punkt på föredragningslistan är omröstningen.

(För omröstningsresultat och andra uppgifter som rör omröstningen: se protokollet.)

7.1. Protokollet till avtalet EG/Kazakstan om partnerskap och samarbete (A6-0416/2008, Jacek Saryusz-Wolski) (omröstning)

7.2. Gemensamt företag för utveckling av en ny generation av det europeiska systemet för flygledningstjänsten (SESAR) (A6-0439/2008, Angelika Niebler) (omröstning)

7.3. Föreskrivna märkningar på två- och trehjuliga motorfordon (kodifierad version) (A6-0382/2008, Diana Wallis) (omröstning)

7.4. Bolagsrätt om enmansbolag med begränsat ansvar (kodifierad version) (A6-0383/2008, Diana Wallis) (omröstning)

7.5. Förarsäte på jordbruks- eller skogbrukstraktorer med hjul (kodifierad version) (A6-0384/2008, Diana Wallis) (omröstning)

7.6. Garantifond för åtgärder avseende tredjeland (kodifierad version) (A6-0387/2008, Diana Wallis) (omröstning)

7.7. Konventionen om domstols behörighet och om erkännande och verkställighet av domar på privaträttens område (A6-0428/2008, Hans-Peter Mayer) (omröstning)

7.8. Det europeiska national- och regionalräkenskapssystemet i gemenskapen (A6-0376/2008, Pervenche Berès) (omröstning)

7.9. Utnyttjande av Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter (A6-0430/2008, Reimer Böge) (omröstning)

7.10. Begäran om upphävande av Frank Vanheckes immunitet (A6-0421/2008, Klaus-Heiner Lehne) (omröstning)

- Före omröstningen:

Bruno Gollnisch (NI). – (FR) Herr talman! Min begäran är grundad på artikel 168 i vår arbetsordning. Herr talman! För tio år sedan satt jag i utskottet för arbetsordningen, valprovning och ledamöters immunitet. Jag har noga läst Klaus-Heiner Lehnés betänkande och trots den ledamotens politiska övertalningsförmåga måste jag säga att jag är förvånad över att vi nu avviker från det som är etablerad praxis i utskottet, nämligen att upprätthålla den parlamentariska immuniteten för ledamöter som åtalas av politiska skäl.

Frank Vanhecke åtalas emellertid som huvudman för publikationen. Han åtalas för en artikel vars författare är känd och enligt belgisk lag, vilket erkänns i betänkandet, ska inte huvudmannen för publikationen åtalas. Dessutom grundas åtalet på att det avslöjats att de som skändar gravar är utlänningar. Åtalet tvingades fram på initiativ av belgiska socialdemokrater i kommunfullmäktige.

Det är uppenbart och det är min sista synpunkt herr talman...

(Talmannen avbröt talaren.)

Talmannen. – Herr Gollnisch! Ursäkta, men debatt om omröstningar av det här slaget är inte tillåtet. Jag gav er ordet i en minut för att ni skulle förtydliga er begäran men ni har talat längre och vi kan inte inleda en debatt.

(Begäran om återförvisning till utskottet avvisades.)

7.11. Begäran om upphävande av Massimo D'Alema's immunitet (A6-0422/2008, Klaus-Heiner Lehne) (omröstning)

7.12. Konsumentskydd: Att förbättra konsumenternas utbildning och medvetenhet om lån och finansiering (A6-0393/2008, Iliana Malinova Iotova) (omröstning)

7.13. Resultattavlan för konsumentmarknaderna (A6-0392/2008, Anna Hedh) (omröstning)

7.14. Allmänna regler för punktskatt (A6-0417/2008, Astrid Lulling) (omröstning)

- Före omröstningen om ändringsförslaget:

Astrid Lulling, föredragande. – (FR) Herr talman! Jag vill be alla ledamöter som inte vill återvända till tiden före 1992, det vill säga innan den gemensamma marknaden inrättades, att rösta mot betänkandet eftersom det som parlamentet gör med de röster som det får är skamligt.

I betänkandet blandas allting ihop: hälsa, skatt och så vidare. Rösta mot betänkandet. Genom att göra det röstar ni för kommissionen som har lagt fram ett bra förslag.

(Applåder från höger)

Talmannen. – Fru Lulling! Föredragandens ståndpunkt är enligt min mening tydlig, även om den inte delas. Vi går över till omröstning med namnupprop om hela förslaget i dess ändrade lydelse.

Elisa Ferreira (PSE). – (PT) Jag vill protestera mot Astrid Lullings uttalande. Hon försöker göra parlamentsledamöternas röster villkorliga. Det är inte rimligt.

Vi instämmer inte i den tolkning som gavs. Det är endast i denna mening som jag vill be de ledamöter som förstår vad det här handlar om, som vet att vi försvarar våra intressen, nämligen folkhälsointressen och våra medborgares och länders intressen, att rösta för betänkandet.

(Applåder från vänster)

Talmannen. – Jag vill påminna ledamöterna om att på det här stadiet i omröstningsförfarandet finns det inget utrymme för debatt. Enligt arbetsordningen har föredraganden rätt att framföra sin ståndpunkt och därför har jag självklart gett henne den rätten och jag visste inte att nästa begäran om ordet gällde förfarandet. Därför ber jag alla om ursäkt, men det finns fler som har begärt ordet och jag tänker inte bevilja dem det utan fortsätta med omröstningen.

7.15. Program för frukt i skolan (A6-0391/2008, Niels Busk) (omröstning)

7.16. Ekonomiska och monetära unionens första 10 år och framtida utmaningar (A6-0420/2008, Pervenche Berès, Werner Langen) (omröstning)

- Efter omröstningen:

Reinhard Rack (PPE-DE). – (DE) Herr talman! Jag vill ta upp en ordningsfråga. Vi har nu röstat om ett stort antal gemensamma ändringsförslag från gruppen för Europeiska folket (kristdemokrater) och Europademokrater samt Europaparlamentets socialdemokratiska grupp. Vår omröstningslista innehåller alltid förkortningen PSE/PPE-DE. Bokstavsordningen är en helt annan. Finns det någon ordningsregel som förklarar socialdemokraternas givna företräde?

(Häcklande)

Talmannen. – Reinhard Rack! Jag är glad över att kunna svara er direkt eftersom administratörerna sagt mig att beteckningarna för dem som har undertecknat ändringsförslag som tagits emot gemensamt från politiska grupper skrivs in i omröstningslistan i exakt den ordning som underskrifterna av grupperna anger. I detta fall finns det därför ingen valfrihet att tillämpa bokstavsordning.

7.17. Rekommendationer om tillämpningen av principen om likalön för kvinnor och män (A6-0389/2008, Edit Bauer) (omröstning)

7.18. Stöd till tidig demonstration av hållbar energiutvinning från fossila bränslen (A6-0418/2008, Christian Ehler) (omröstning)

8. Röstförklaringar

Muntliga röstförklaringar

- Betänkande: (A6-0393/2008) av Iliana Malinova Iotova

Zuzana Roithová (PPE-DE). – (CS) Herr talman! Den finansiella krisens utbredning visar att varken banker eller konsumenter har tagit ansvar för sina beslut. Jag är starkt för investeringar i ekonomisk utbildning och jag har också godkänt betänkandet, men jag kan inte instämma i ytliga kampanjer och allmänna principer. Jag är angelägen om att vi får en analys eftersom läget varierar mycket mellan medlemsstaterna. Jag känner också till att utbildningen måste sikta in på de särskilda kraven inom en rad olika medborgargrupper för att bli verkligt effektiv.

Jag vill uppmärksamma er på ett par exemplariska tillvägagångssätt i Tjeckien. Under de senaste tre åren har en ensam person drivit en webbplats kallad www.bankovnipoplatky.com. Den webbplatsen ger ett viktigt bidrag till den ekonomiska utbildningen av de tjeckiska medborgare som använder Internet. Det visar att frågan kan lösas snabbt och effektivt. Det som dock saknas är utbildning av skolelever och den äldre generationen och det klarar vi inte utan offentlig finansiering.

Zita Pleštinšá (PPE-DE). – (SK) Den finansiella krisen har gett EU:s konsumenter ett utmärkt tillfälle att kontrollera sina kunskaper i ekonomiska frågor. De har fått en fantastisk läxa i hur viktigt det är att förstå sin privatekonomi, sparanalyser, hur försäkringsprodukter används och att kunna läsa vanliga kontoutdrag och kvitton. Alla dessa ämnen kräver kunskaper i ekonomisk terminologi och att kunna använda den på rätt sätt för att sköta den egna ekonomin.

Därför anser jag att betänkandet av föredraganden Iliana Malinova Iotova är ännu ett viktigt bidrag från Europaparlamentet på konsumentskyddsområdet och jag röstade för det. Jag är helt övertygad om att

konsumentutbildningen måste börja i småskolan. Medlemsstaterna bör ta med ämnet, särskilt ekonomi, i läroböckerna för grundskolan. Webbplatserna "Dolceta" och "Europakalendern" borde främjas mer.

Jag uppskattar konsumentorganisationernas insatser för att inte enbart undervisa skolelever utan även lärarna. Olika tävlingar som arrangeras med stor entusiasm lockar till sig stora skaror unga konsumenter. Under mitt överinseende arrangerar den slovakiska konsumentföreningen varje år en tävling kallad Konsumenter för livet inom ramen för konsumentutbildning för skolelever. Tävlingen väcker ett enormt intresse och vinnarna belönas med en resa till Europaparlamentet.

Syed Kamall (PPE-DE). - (EN) Herr talman! Tack för att ni gav mig tillfälle att förklara hur jag röstat. Förmodligen är vi alla i den här lokalen överens om att den kreditåtstramning och likviditetskris som vi erfar orsakades av dåliga utlåningsbeslut, inte bara av bankerna – och dessa beslut tvingades på dem av Clinton-administrationen och följande regeringar som föreslog att bankerna skulle låna ut till samhällsgrupper som inte ansågs kreditvärda – men även konsumenterna fattade dåliga beslut. Efter att ha uppmuntrats att ta ut lån som de kanske inte hade råd att amortera fann de att de själva fick ta stöten av att inte kunna betala tillbaka lånen.

Detta visar hur viktigt det är att utbilda konsumenterna i ekonomi. Vi tycks dock ha gått i fällan att anse att så fort det finns ett problem så har EU en lösning. Om ni tittar på de lösningar som räknas upp på kommissionens webbplats "Den europeiska dagboken" bidrar de inte särskilt mycket till att lösa problemet med konsumentutbildning. Vi bör titta på hur lokala organisationer – som Croydon Caribbean Credit Union i min egen valkrets – bidrar till att lösa problemen på kommunal nivå i stället för på EU-nivå.

- Betänkande: (A6-0417/2008) av Astrid Lulling

Astrid Lulling (PPE-DE). - (FR) Herr talman! Jag bad parlamentet rösta mot betänkandet eftersom endast en liten minoritet röstade för referensnivåer som är lägre än de som tillämpas för närvarande.

Jag vill påpeka att kommissionen inte är för referensnivåer. År 2005 röstade det här parlamentet för Rosatibetänkandet om att avskaffa referensnivåer och nu tar vi ett steg bakåt och reducerar det som vi röstade för. De flesta ledamöter vet inte vad de röstade för.

Nu reducerar vi den nuvarande referensnivån med 50 procent, det vill säga att i stället för 800 cigaretter röstade ni för 400, i stället för 10 liter sprit röstade ni för 5 liter, i stället för 90 liter vin röstade ni för 45 liter, i stället för 110 liter öl röstade ni för 55 liter. Ni tar ett steg tillbaka och halverar de nuvarande nivåerna för privatpersoners inköp.

Trots allt anser jag att budskapet till kommissionsledamoten László Kovács och ministerrådet är tydligt. När allt kommer omkring är det bara fem ledamöter som inte kommer att rösta för mitt betänkande. Jag vill därför att rådet ska veta att kommissionsledamoten – så som han sa i går kväll – går med på indikativa gränser men dem som gäller för närvarande. Herr talman! Som föredragande måste jag säga detta eftersom det är viktigt för att tolka omröstningsresultatet.

Daniel Hannan (NI). - (EN) Herr talman! Jag har förmånen att företräda de vackra byarna, det böljande landskapet och hyacintplanteringen i grevskapen runt London. Precis som alla andra parlamentsledamöter för sydöstra England har jag fått mängder av hjärtslitande klagomål från väljare som har drabbats av godtycklig konfiskation i hamnarna vid Engelska kanalen av alkohol och tobak som de lagligen inhandlat.

Labourpartiets upprepade höjningar av punktskatten har haft till effekt att inkomsten som borde gå till detaljhandlare i min valkrets hamnat på andra sidan kanalen. Ibland har arbetstillfällena också förflyttats från grevskapen runt London till andra sidan vattnet. Inkomster som borde gå till den engelska statskassan går i stället till statskassor på kontinenten.

Regeringens svar har varit att satsa den sinande inkomsten på att anställa fler och fler indrivare av punktskatter i ett fruktlöst försök att övervaka ett system där det mesta av vår alkohol och tobak nu smugglas. Det är detta system som de socialdemokratiska parlamentsledamöterna beklagligtvis just har röstat för att vi ska gå tillbaka till. Jag tycker det är skandalöst.

Syed Kamall (PPE-DE). - (EN) Herr talman! Jag skulle vilja upprepa de uppfattningar som framförts av föregående talare, Astrid Lulling, föredraganden och min kollega, Dan Hannan, från sydöstra England.

Även jag har som företrädare i Europaparlamentet för London – den viktigaste staden i världen och huvudstaden i det viktigaste landet i världen – fått en rad brev från väljare som klagat över tullens hårdhänta

förhållningssätt och punktskatterna när de försökt sköta sina egna angelägenheter och köpa alkohol och cigaretter från kontinenten för att ta med tillbaka för eget bruk och för sina familjers och vänner.

Vad gör tullen och skatteindrivarna i England? De dyker ned på dem, ställer närgångna frågor, drar ut dem ur deras bilar, även pensionärer, och förhör dem ingående för att försöka få reda på exakt hur mycket alkohol de dricker och hur mycket cigaretter de röker i ett slags Gestapoliknande förhör. Detta är inte det slags beteende som vi väntar oss från brottsbekämpande myndigheter eller skattetjänstemän i England eller i Europa. Genom att rösta som vi gjorde i dag om betänkandet har vi gått bakåt – inte bara till tiden före 1992 utan till en period tidigare, då det inte fanns någon fri rörlighet, eller mycket begränsad fri rörlighet, för varor.

- Betänkande: (A6-0391/2008) av Niels Busk

Milan Gaľa (PPE-DE). – (SK) Jag röstade för betänkandet därför att förekomsten av övervikt och fetma i Europeiska unionen ökat snabbt under de senaste två decennierna, med nästan 22 miljoner överviktiga barn och den siffran stiger med upp till 400 000 per år. Över 90 procent av fallen av barnfetma orsakas av dåliga matvanor och brist på motion. Dessa barn lider av allvarliga näringsrubbningar, besvär med lederna, sänkt immunförsvar och ökad sjukdomsfrekvens.

Efter godkännandet av vitboken "En EU-strategi för hälsofrågor som rör kost, övervikt och fetma" är det föreliggande direktivet goda nyheter i kampen mot barnfetma. Enligt min mening är programmet för utdelning av frukt och grönsaker i europeiska skolor nödvändigt. Vi bör också tänka på förskolebarnen. Att ge råd och främja goda och balanserade matvanor skulle troligen bidra mer till att utveckla en frisk befolkning än enbart detta distributionsprogram.

Czesław Adam Siekierski (PPE-DE). – (PL) Herr talman! Programmen för frukt i skolan och mjölk i skolan och programmet för att distribuera mat till de mest behövande i EU är underbara EU-initiativ som är mycket behövliga och som definitivt måste stödjas. Distributionen av gratis frukt och grönsaker till skolbarn bidrar inte bara till att förbättra deras hälsa och ändra deras matvanor utan kommer också att ge en positiv social effekt. Jag är för en rad av Europeiska kommissionens förslag och tror inte att de kommer att orsaka några större kontroverser. Samtidigt hoppas jag att kommissionsledamoten och särskilt våra jordbruksministrar från EU-27 kommer att vara en aning mer generösa. Vi måste komma ihåg att det är våra barns hälsa som står på spel och då bör vi inte snåla.

Hynek Fajmon (PPE-DE). – (CS) Herr talman, mina damer och herrar! Jag röstade precis som de övriga tjeckiska parlamentsledamöterna i PPE-DE-gruppen mot Buskbetänkandet om frukt och grönsaker i skolorna. Föräldrarna bör ha det främsta ansvaret för att deras barn får en hälsosam kost. Europeiska unionen har ingen behörighet på vare sig utbildnings- eller hälsoområdet. Det är frågor som måste skötas av medlemsstaterna enligt deras egna nationella önskemål. Det finns inget rationellt skäl till att Europeiska unionen ska använda skattebetalarnas pengar till att betala för att skolbarn får en frukt per vecka. EU ska ägna sig åt verkligt Europaomfattande frågor, t.ex. att undanröja hindren för de fyra grundläggande friheterna, och bör inte gå emot sin egen subsidiaritetsprincip.

Mairead McGuinness (PPE-DE). – (EN) Herr talman! Vi har kommit långt ifrån den tid då vi försökt hålla skolbarnen borta från fruktträdgårdarna eftersom de stal äpplen till dagens situation då de inte har något intresse för vare sig äpplen eller fruktträdgårdar. Därför är detta fruktprogram välkommet. Problemet är att många föräldrar inte är medvetna om hur viktigt frukt och grönsaker är, och därför kommer programmet att lära barn och föräldrar om hälsofördelarna av att äta frukt och grönsaker.

Nyckeln till programmets framgång finns naturligtvis i medlemsstaterna. Vi vill inte ha ett komplicerat regelbaserat program. Vi vill ha flexibilitet och vi behöver engagera i synnerhet lärarna, som ska dela ut frukten och grönsakerna, och föräldrarna så att de ser till att barnen äter och uppskattar frukt och grönsaker och utvecklar hälsosamma matvanor för resten av livet.

Ewa Tomaszewska (UEN). – (PL) Herr talman! Tonåringar som väger över 150 kg är en vanlig syn i amerikanska städer. Jag vill inte att vi ska göra samma misstag. Främjandet av hälsosamma matvanor och konsumtion av mer hälsosamma produkter som inte ger upphov till fetma under barn- och ungdomsåren är en hälsoinvestering för kommande generationer. De kommer också att ge besparingar i kostnaderna för behandling av diabetes och hjärt- och kärlsjukdomar och skelettsjukdomar.

Ett program som är för blygsamt kommer i praktiken att vara ineffektivt både i fråga om hälsa och ekonomi. Det är därför som jag stödjer ändringsförslag 7 om att fyrdubbla minimiutgifterna för frukt till skolbarn och således garantera en portion frukt eller grönsaker minst fyra dagar i veckan, inte bara en gång i veckan. Jag

är glad över att det var ett ändringsförslag från kommissionen. Införandet av programmet bör inte vara beroende av att föräldrarna samtycker till att samfinansiera det. Särskilt barn till fattigare föräldrar bör ha chansen att få gratis frukt i skolan och därför bör finansieringen av programmet ökas.

- Betänkande: (A6-0420/2008) av Pervenche Berès, Werner Langen

Ivo Strejček (PPE-DE). - (EN) Herr talman! Låt mig förklara varför jag röstade emot betänkandet av Pervenche Berès och Werner Langen. Det finns minst tre punkter som jag vill framhålla.

Det första punkten är att man i betänkandet efterlyser ökad och mer djupgående samordning av den nationella ekonomi- och finanspolitiken. Det andra är att det kommer att medföra en starkt samordnad skattepolitik som kräver politisk likriktning och konsekvensen av politisk likriktning är det tredje skälet till att jag röstade emot.

Jag delar inte uppfattningen att politisk samordning som undanröjer naturliga skillnader mellan medlemsstaterna kommer att vara botemedlet för EU:s nuvarande problem. EU:s nuvarande problem är den fria rörligheten av arbetstagare och den fria rörligheten av kapital och tjänster.

Czesław Adam Siekierski (PPE-DE). - (PL) När vi betraktar Ekonomiska och monetära unionens tioåriga historia bör vi fråga oss själva om vi verkligen förknippar eurosymbolen med välstånd och stabilisering. Utan tvekan kan det bara bli ett svar på den frågan. Samtidigt som vi konstaterar att det funnits vissa negativa aspekter av att anta den gemensamma valutan, t.ex. prishöjningar under den inledande fasen, måste det betonas att euron har blivit en av världens ledande valutor.

Ekonomiska och monetära unionen har bidragit till den ekonomiska tillväxten i medlemsstaterna och har också haft en gynnsam inverkan på internationell handel, vilket har varit till fördel för EU. Eurons positiva inverkan blev särskilt märkbar nyligen när den globala finanskrisen gjorde oss medvetna om fördelarna med en stabil växelkurs.

- Betänkande: (A6-0422/2008) av Klaus-Heiner Lehne

Siiri Oviir (ALDE). - (ET) Jag vill förklara min röstning. Jag avstod från att rösta om ansökan om att upphäva Massimo D'Alema's parlamentariska immunitet eftersom jag som jurist har vissa förbehåll vad gäller vårt parlaments behörighet i frågan och jag har ingen rätt eller önskan att blanda mig i Italiens inre angelägenheter.

- Betänkande: (A6-0418/2008) av Christian Ehler

Gyula Hegyi (PSE). - (HU) Som föredragande för yttrandet från utskottet för miljö, folkhälsa och livsmedelssäkerhet välkomnar jag resultatet av omröstningen. Vi talar om en teknik som om allt går väl kommer att erbjuda en del av lösningen på klimatförändringen, men vi får inte låta detta få oss att glömma vikten av hela klimatpaketet.

De nya medlemsstaterna, bland annat Ungern, har minskat sina utsläpp av växthusgaser betydligt sedan slutet av 1980-talet. Det skulle vara oerhört kränkande om de nu skulle bestraffas av de länder som hitintills har ökat sina skadliga utsläpp. Därför vill vi att 10 procent av inkomsterna från systemet för handel med utsläppsrätter ska fördelas proportionellt mellan de medlemsstater där BNP per person är lägre än genomsnittet för Europeiska unionen.

Vi vill också anslå 10 procent till dem som har minskat sina utsläpp under de senaste 15 åren. Utskottet för miljö, folkhälsa och livsmedelssäkerhet har lyckats få igenom att fjärrvärmesystem ska undantas från klimatförändringsskatten, ett resultat som måste behållas med hänsyn till de många miljoner européer som är låginkomsttagare. Som föredragande för yttrandet från miljöutskottet ansluter jag mig till de ovannämnda genom att stödja betänkandet.

Skriftliga röstförklaringar

- Betänkande: (A6-0416/2008) av Jacek Saryusz-Wolski

Alessandro Battilocchio (PSE), skriftlig. - (IT) Jag röstar för åtgärden. Kazakstan har inlett en demokratiseringsprocess som går långsammare framåt än den enastående ekonomiska tillväxt som landet erfarit under de senaste åren: mängder med utländska entreprenörer investerar stora summor i denna f.d. Sovjetrepublik. I detta sammanhang bör Europeiska unionen ständigt främja åtgärder som är inriktade på

att öka utrymmet för frihet, demokrati och social rättvisa för de kazakstanska medborgarna, och inte bara agera som en handelspartner med tillväxtintressen. Ekonomisk tillväxt och demokrati bör gå hand i hand.

Dragoș Florin David (PPE-DE), skriftlig. – (RO) Under samrådsförfarandet röstade jag för betänkandet om godkännandet av ingåendet av protokollet till partnerskaps- och samarbetsavtalet mellan Europeiska gemenskapen och Kazakstan, där även Rumäniens och Bulgariens anslutning till EU beaktas. Betänkandet kommer att bidra till att stimulera samarbetet mellan Rumänien och Kazakstan.

Glyn Ford (PSE), skriftlig. – (EN) Jag röstade för Jacek Saryusz-Wolskis betänkande om ett partnerskaps- och samarbetsavtal mellan Europeiska gemenskapen och Kazakstan. Jag gjorde detta trots mina fortsatta förbehåll när det gäller den kazakstanska regeringens meriter i fråga om de mänskliga rättigheterna. Det är viktigt att parlamentet och kommissionen fortsätter att bevaka läget i Kazakstan och om det förvärras eller inte förbättras under de närmaste tolv månaderna bör vi vidta åtgärder för att tillfälligt avbryta tillämpningen av avtalet.

Luca Romagnoli (NI), skriftlig. – (IT) Jag röstade för betänkandet av Jacek Saryusz-Wolski och därigenom för ingåendet av partnerskaps- och samarbetsavtalet mellan Europeiska gemenskapen och dess medlemsstater och Kazakstan.

Jag stöder den ståndpunkt som föredraganden och även rådet intagit, nämligen att eftersom det finns ett partnerskaps- och samarbetsavtal med Kazakstan före Rumäniens och Bulgariens anslutning är det nödvändigt att upprätta ett protokoll till partnerskaps- och samarbetsavtalet så att de nya medlemsstaterna kan tillträda det.

- Betänkande: (A6-0439/2008) av Angelika Niebler

Ilda Figueiredo (GUE/NGL), skriftlig. – (PT) Det berörda dokumentet ändrar inte i grunden innehållet i den förordning som parlamentet antog i november 2006, genom vilken ett partnerskap bildades mellan den offentliga och privata sektorn för att utveckla ett europeiskt system för flygledningstjänsten.

Syftet med de förslag till ändringar av förordningen som nu läggs fram är att erkänna Sesar (den nya generationen av det europeiska systemet för flygledningstjänsten) som ett gemenskapsorgan och tillåta att EG:s tjänsteföreskrifter tillämpas för dess personal. Ändringar föreslås också av storleken på gemenskapens bidrag och dess överföring till Sesar. Det ska vara högst 700 miljoner euro som i lika delar tas från budgeten för det sjunde ramprogrammet för forskning och teknisk utveckling och från programmet för transeuropeiska nät.

Bildandet av företaget är ett farligt prejudikat när det gäller att använda offentliga medel för privata ändamål. I stället kunde man ha valt att använda den offentliga sektorn för att uppdatera och förbättra systemet för flygledningstjänsten, även i fråga om tillförlitlighet, och därigenom garantera säkerheten för personal och användare i luftrummet. Vi anser inte att dessa mål bättre kan uppnås genom att utsätta dem för den privata sektorns intressen och påtryckningar. Därför stödde vi inte betänkandet.

David Martin (PSE), skriftlig. – (EN) Detta förslag kommer att ha en viktig positiv ekonomisk effekt på programmet för modernisering av infrastrukturen för den europeiska flygtrafikledning. Jag stöder förslagen, de medel som sparas kommer att investeras i forskning, utveckling och validering till fördel för hela gemenskapen.

Luca Romagnoli (NI), skriftlig. – (IT) Jag skulle vilja förklara att jag röstade för Angelika Nieblers betänkande om bildandet av ett gemensamt företag för utveckling av Sesar, den nya generationen av det europeiska systemet för flygledningstjänsten.

Det är uppenbart att storskaliga gemenskapsprojekt inom sektorn forskning och teknisk utveckling kräver gemensamma insatser av den offentliga och privata sektorn för att ge bestående positiva effekter. I detta fall anser jag att den nya generationen av harmoniserad flygledningstjänst krävs för att ekonomiskt och miljömässigt underbygga den framtida tillväxten av flygtrafiken i europeiska luftrum. Jag anser därför att vi varmt bör välkomna bildandet av ett gemensamt företag på detta område. Jag vill dock betona att vi behöver dra lärdom av det förflutna (jag syftar i detta fall på likvideringen av det gemensamma företaget Galileo) och formulera en tydligare definition av vilken ställning denna juridiska person bör ha, så att fördelarna av de vetenskapliga och tekniska framstegen inte hindras av rättsliga problem eller problem med förfarandet.

- Betänkande: (A6-0382/2008) av Diana Wallis

Luca Romagnoli (NI), skriftlig. – (IT) Jag röstade för Diana Wallis betänkande om kodifieringen av föreskrivna märkningar på två- och trehjuliga motorfordon. Eftersom direktivet om föreskrivna märkningar på två- och trehjuliga motorfordon har ändrats flera gånger anser jag att kodifieringen är nödvändig för att göra gemenskapsrättsakten mer begriplig och tillgänglig för medborgarna så att dessa kan utöva de rättigheter som föreskrivs i det.

- Betänkande: (A6-0428/2008) av Hans-Peter Mayer

Luca Romagnoli (NI), skriftlig. – (IT) Jag röstade för Hans-Peter Mayers betänkande om ingående av konventionen om domstols behörighet och om erkännande och verkställighet av domar på privaträttens område. Jag instämmer med min kollegas inställning att det förslag som kommissionen lagt fram för att ersätta 1988 års Luganokonvention kan bidra till att göra systemet för erkännande och verkställighet av domar snabbare och effektivare på de berörda områdena och särskilt när det gäller registrering och validering av immateriella rättigheter.

- Betänkande: (A6-0376/2008) av Pervenche Berès

Šarūnas Birutis (ALDE), skriftlig. – (LT) Förslaget är särskilt viktigt eftersom tillämpningen av förordningens kontrollförfarande innebär en betydlig förstärkning av Europaparlamentets rättigheter att observera hur genomförandeåtgärderna tillämpas. Europaparlamentet får rätt att kontrollera ett förslag till genomförandeåtgärder. Dessutom finns det tillägg till grundbestämmelserna som ger Europaparlamentet rätt att invända mot en föreslagen åtgärd eller föreslå ändringar av ett förslag till genomförandeåtgärd.

Luca Romagnoli (NI), skriftlig. – (IT) Jag stöder det utmärkta betänkandet av Pervenche Berès om ändring av rådets förordning om det europeiska national- och regionalräkenskapssystemet i gemenskapen med avseende på kommissionens genomförandebefogenheter. Efter införandet av det nya kommittéförfarandet, dvs. föreskrivande förfarande med kontroll, som utökar parlamentets rätt till tillsyn över genomförandeåtgärder, anser jag att vi behöver gå vidare med den allmänna anpassning som rekommenderats av kommissionen så att det nya förfarandet kan tillämpas effektivt.

- Betänkande: (A6-0430/2008) av Reimer Böge

Pedro Guerreiro (GUE/NGL), skriftlig. – (PT) Mellan 2007 och 2008 ingav Italien ansökningar avseende uppsägningar i Sardinien (1 044 uppsägningar, fem företag), Piemonte (1 537, 202), Lombardiet (1 816, 190) och Toskana (1 588, 461) till följd av liberaliseringen inom textil- och konfektionssektorn. Italien ansökte om ett ekonomiskt stöd på 38 158 075 euro för sammanlagt 5 985 uppsägningar i 858 företag.

Som vi har sagt tidigare kan fonden inte användas som en tillfällig stötdämpare för oacceptabla socioekonomiska kostnader till följd av liberaliseringen av handeln, särskilt inom textil- och konfektionssektorn, eller för en ökande otrygghet för arbetstagarna.

Eftersom övervakningssystemet med dubbelkontroll för export av vissa kategorier av textil- och konfektionsprodukter från Kina eventuellt löper ut den 31 december 2008 behöver vi fastställa mekanismer för att begränsa importen till EU från alla länder.

Med hänsyn till det ökande antalet företag som läggs ned eller omlokaliserar sin produktion, den stigande arbetslösheten och det ökande utnyttjandet av arbetstagarna – särskilt i Portugal – behöver vi hejda politiken för liberalisering av världshandeln (som satts i gång av EU och den socialdemokratiska regeringen i Portugal) och försvara produktion och anställningar med rättigheter i de olika EU-länderna.

Luís Queiró (PPE-DE), skriftlig. – (PT) Utnyttjandet av Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter på begäran av Italien är ett utmärkt tillfälle att överväga de reaktioner som kommer att krävas i framtiden när kombinationen av globaliseringseffekterna och den ekonomiska krisen blir ännu mer akuta. Omfattningen av fonden, som bygger på principer som är begränsade i räckvidd, tyder på att Europeiska unionen betraktar globalisering som ett faktum och att dess negativa effekter betraktas som en realitet som vi måste anpassa oss till och inte motverka. Det är enligt min mening ett realistiskt synsätt med betydande potential att bli effektiv.

Att förstå de globala förändringarna och inrikta insatserna på att reagera på dem är mer lämpligt än att tro på möjligheten att i det oändliga undvika förändringarna eller till och med tro att detta motstånd i sig är en dygd. Anpassning till globalisering är ett lämpligare politiskt alternativ än att göra motstånd mot globalisering.

Luca Romagnoli (NI), skriftlig. – (IT) Jag stöder Reimer Böges betänkande om utnyttjandet av Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter. Jag instämmer i att de ansökningar som ingetts av fyra italienska regioner uppfyller kraven för att bevilja det ekonomiska stöd som föreskrivs i EU-förordningen och är i linje med de syften som är bakgrunden till att fonden inrättades. I dag är det mer nödvändigt än någonsin att bistå dessa arbetstagare som har förlorat sitt arbete till följd av världshandelns ändrade struktur och hjälpa dem att komma ut på arbetsmarknaden igen. Jag stöder därför ansökan om utnyttjande av fonden så som denna formulerats i min kollegas betänkande.

- Betänkande: (A6-0421/2008) av Klaus-Heiner Lehne

Philip Claey's (NI), skriftlig. – (NL) Jag röstade mot betänkandet av flera skäl. Det var ingen seriös diskussion i utskottet. Endast sju av de 28 ledamöterna var närvarande. Det var faktiskt inte ens möjligt att hålla en debatt under plenarsammanträdet. Även före omröstningen i utskottet när Frank Vanhecke inte fick ta del av innehållet i betänkandet diskuterades det i ett flamländskt offentligt tv-program. Detta är upprörande. Värst av allt är dock slutsatsen i betänkandet. De rekommenderar att immuniteten ska upphävas trots att Frank Vanhecke inte är författare till den kontroversiella texten och att den belgiska författningen föreskriver att endast författaren kan åtalas om denne är känd.

På grund av denna värdelösa utredning riskerar Frank Vanhecke att förlora sina politiska rättigheter eftersom maktindelning och den belgiska domstolens självständighet endast existerar i teorin. Affären är en politisk manöver för att peka ut en flamländsk nationalistisk oppositionsledare. Det är en skam att Europaparlamentet har låtit sig utnyttjas för detta ändamål.

Carl Lang (NI), skriftlig. – (FR) Både utskottet för rättsliga frågor och ledamöterna i de politiska grupperna i plenum har i dag ännu en gång visat precis hur oviktigt de anser att opartiskhet och respekt för lagen är i jämförelse med deras besatthet av att göra sig av med alla som inte ingår i den stora familjen av eurofederalister.

Min kollega Frank Vanhecke är utsatt för en veritabel häxjakt i Belgien, vars enda syfte är att fördöma honom och tvinga honom att stiga ned från den politiska scenen. Europaparlamentet har glömt att när en stat begär att den parlamentariska immuniteten ska upphävas är parlamentet skyldigt att tillämpa reglerna om skydd av parlamentsledamöterna strikt enligt vad som föreskrivs i arbetsordningen.

Precis som Bruno Gollnisch, vars parlamentariska immunitet drogs in av rent politiska skäl 2006, är Frank Vanhecke utsatt för verklig förföljelse genom att en rättslig fråga omvandlas till en politisk. Det är oacceptabelt för en institution som med orätt påstår sig vara demokratisk.

Fernand Le Rachinel (NI), skriftlig. – (FR) Den 13 oktober 1981 levererade den socialdemokratiska parlamentsledamoten André Laignel sitt omtalade genmäle i den franska nationalförsamlingen mot oppositionsledamöter som hävdade att den nationalisering som regeringen eftersträvade var författningsstridig. Han hävdade att de försköt debatten från en rättslig fråga till en politisk och även om de hade rätt att göra så hade de i det föreliggande fallet rättsligt fel eftersom de var i politisk minoritet.

Europaparlamentet har uppenbart tagit detta yttrande till sitt hjärta eftersom det gör sig av med alla som vågar bemöta det med politiska ståndpunkter som inte anses tillräckligt federalistiska eller proeuropeiska i dess smak.

Min kollega Frank Vanhecke är måltavla för en veritabel häxjakt inom Europaparlamentet, som han legitimt har valts till. Institutionen har helt fel och skämmer ut sig genom att acceptera det oacceptabla: lyncha en av sina ledamöter genom att nonchalera alla rättsprinciper och allt rättsligt skydd vad gäller parlamentarisk immunitet som för närvarande är i kraft.

Andreas Mölzer (NI), skriftlig. – (DE) Vad gäller detta betänkande och de därmed förknippade rättsliga förfarandena av de belgiska myndigheterna måste det sägas klart och tydligt att hela processen – särskilt domstolsförfarandena – utgör en rent politiskt motiverad förföljelse av den tidigare ledaren för partiet Vlaams Belang, Frank Vanhecke. Frank Vanhecke mottog stämningen två dagar efter det att han avgått som ledare för partiet.

Det är också klart att med endast sex månader kvar till valet till Europaparlamentet är syftet att svartmåla Vlaams Belang-partiets kandidat av politiska skäl. Enligt den belgiska författningen borde det också rättsligt sett ha varit nödvändigt att åtala författaren till artikeln, eftersom hans identitet är känd, i stället för utgivaren. Jag framhåller därför med skärpa att ett politiskt motiverat åtal inte får tas som förevändning att upphäva Frank Vanheckes politiska immunitet och att denna häxjakt av de belgiska rättsmyndigheterna borde fördömas

i skarpa ordalag. En liknande situation uppstod 2003 när Daniel Cohn-Bendit från gruppen De gröna/Europeiska fria alliansen åtalades, även om det avvisades av det dåvarande utskottet eftersom de misstänkta politiska motiv. Situationen är densamma i detta fall och möjligen ännu klarare, vilket är skälet till att jag är tvungen att rösta mot förslaget.

Frank Vanhecke (NI), skriftlig. – (NL) Jag har förlorat alla mina illusioner och jag måste säga att Europaparlamentet har blivit en skamlig medbrottsling i en politisk lynchmobb som iscensatts av de belgiska domstolarna. I närvaro av sju av 28 ledamöter fick jag 20 minuter i utskottet för rättsliga frågor för att försvara mig inför en anklagelseakt som var flera hundra sidor lång. I plenum – i strid med artikel 7 i vår egen arbetsordning – har jag överhuvudtaget inte haft möjlighet att tala för min sak.

Om detta hänt i Ryssland hade vi varit på krigsstigen. För egen del håller jag huvudet högt och fortsätter att stå upp för yttrandefriheten i Flandern och i Europa, inte minst vad gäller invandrarfrågan och faran med islam.

- Betänkande: (A6-0422/2008) av Klaus-Heiner Lehne

Marco Cappato (ALDE), skriftlig. – (IT) Vi i den radikala delegationen, tillsammans med Marco Pannella, röstar mot Lehnebetänkandet om Massimo D'Alema's immunitet eftersom man drar ologiska slutsatser som endast kan härledas från grunder – eller reflexer – som bygger på självförsvar från den italienska och europeiska politiska klassen.

I betänkandet argumenterar man för att begäran om tillstånd att åtala är ogrundad därför att de inhämtade uppgifterna redan är tillräckligt för att stödja ett åtal mot de personer som är under utredning. Om begäran från den offentliga åklagaren faktiskt syftade till att åtala Massimo D'Alema skulle begäran vara ogrundad eftersom parlamentet inte behöver fatta sina beslut i enlighet med italiensk lag.

Om de inhämtade uppgifterna dock verkligen är oanvändbart och begäran ogrundad och fullständigt onödig varför ska då Europaparlamentet behöva besluta om att "inte godkänna användningen av de berörda telefonavlyssningarna och att inte upphäva Massimo D'Alema's immunitet", så som det föreslås i betänkandet? Varför ska vi inte följa det italienska parlamentets beslut, som i samband med utredningen gav tillstånd till åtal mot Massimo Fassino?

Vi uppskattar att ALDE-gruppen genom att bestämma sig för att avstå från att rösta inte anslöt sig till den sociala gemenskapen av gruppen Europeiska folkpartiet och Europaparlamentets socialdemokratiska grupp i detta dubiösa beslut.

- Betänkande: (A6-0393/2008) av Iliana Malinova Iotova

Adam Bielan (UEN), skriftlig. – (PL) På senare år har många nya finansiella produkter kommit ut på marknaden. Den ökande komplexiteten hos dessa produkter gör att konsumenterna blir mer och mer försvarslösa och ofta oförmögna att utan experthjälp avgöra vilket finansiellt erbjudande som passar bäst för deras behov. Detta leder till många felaktiga beslut, särskilt av dem som inte har det så väl ställt.

I Polen stöter vi på många fall av bedrägerier, eller helt enkelt att konsumenterna fattar dåliga finansiella beslut eftersom de är okunniga om dess konsekvenser. Under dessa omständigheter är finansiell utbildning viktig och det bästa sättet att skydda konsumenterna mot att fatta fel beslut.

Šarūnas Birutis (ALDE), skriftlig. – (LT) Finansiell utbildning är en viktig fråga på EU:s dagordning, särskilt mitt under finanskrisen. Konsumenterna behöver grundkunskaper som hjälper dem att välja och helt förstå information och erbjudanden. Konsumenterna möts av ett allt större utbud av alltmer komplexa varor och tjänster. Än så länge motsvarar konsumentinformationen och rådgivningen inte de finansiella produkternas komplexitet. Följden av detta är att konsumenternas sårbarhet i finansiella frågor tilltar.

Om bristerna i kunskap och finansiell kompetens hos finansförmedlarna minskades skulle risken för överbelåning, uteblivna betalningar och konkurser också minska. Konkurrensen mellan långivarna skulle dessutom öka liksom den allmänna effektiviteten på marknaden, eftersom konsumenterna med större kunskaper kan förstå vad som skiljer olika finansiella erbjudanden åt och välja det som passar deras behov bäst. För närvarande är konsumenternas kunskaper inte tillräckligt goda för att garantera att de kan sköta sin ekonomi ordentligt.

Dragoș Florin David (PPE-DE), skriftlig. – (RO) Jag röstade för en rättvis, objektiv och öppen finansiell utbildning samt för att tjänsteleverantörerna ska vara skyldiga att erbjuda ordentlig och korrekt information.

Informationen måste klart kunna skiljas från kommersiell reklam och annonser. Jag hoppas att medlemsstaterna kommer att ägna särskild uppmärksamhet åt de grupper som är mest utsatta för risker, t.ex. ungdomar, pensionärer eller arbetstagare i slutet av sitt yrkesliv.

Bruno Gollnisch (NI), skriftlig. – (FR) Som många av parlamentets texter är Iliana Malinova Iotovas betänkande ett exempel på en till synes god idé med en vilseledande titel. Vid en ytlig genomläsning skulle man kunna förledas att tro det handlar om att skydda konsumenterna genom att informera dem om deras rättigheter och utbilda dem i finansiella tjänster. Kort sagt göra det möjligt för dem att ha en ansvarsfull och informerad relation till sin bank.

I själva verket handlar det om att från barndomen (småskolan tycks det) förvandla människor till perfekta små konsumenter i ett finansiellt system som hungrar efter deras besparingar men som är snålt när det gäller att låna ut, om att pracka på dem finansiella produkter av alla slag som de pseudoinitierade kallar för komplexa och som för det mesta helt enkelt är absurda, och om att få dem att göra sina räkenskaper och förbereda sig för pensionen – med ingen mindre än bankerna – trots att de också betalar till de obligatoriska offentliga pensionssystemen.

I en tid då världens finansiella system just har visat hur sjukt det är, när bankerna ogärna beviljar kredit till företag och enskilda trots de hundratals miljarderna i offentligt stöd, när arbetstagarna och små och medelstora företag betalar priset för den fortlöpande finansiella dårskapen och när världens största aktörer tillåts genomföra reformer för att förlänga livet på sina system, är detta betänkande allt annat än övertygande.

Małgorzata Handzlik (PPE-DE), skriftlig. – (PL) I dessa finanskrisens tider har betänkandet fått ny vikt. Det beror på att lånekrisen har avslöjat riskerna med att inte ge låntagarna ordentlig information. Den har också visat konsumenternas oförmåga att förstå finansiell och ekonomisk information och den inverkan som förändringar av makroekonomiska indikatorer kan ha på återbetalningen av deras lån, och därmed deras bristande kunskap om risken för insolvens och överskuldssättning.

I betänkandet uppmärksammas behovet av att utbilda konsumenterna och öka deras medvetenhet och därmed göra det möjligt för dem att använda sin egen kunskap för att bedöma de finansiella produkter som de erbjuds. Jag stöder därmed efterlysningen av program för finansiell utbildning, särskilt sådana som utarbetas med tanke på de potentiella användarna, med beaktande av deras ålder, inkomst, utbildning och yrkes- eller intresseområden. Dessutom måste de finansiella utbildningsprogrammen bygga på konkreta och verkliga situationer som vi möter i vardagslivet.

Jag hoppas att betänkandet kommer att hjälpa de finansiella institutionerna och konsumenterna att själva förstå behovet av finansiell utbildning. Jag anser att båda parter kan dra fördel av det, eftersom obestånd och alltför stora konsumentkulder utgör ett problem för låneinstitutionerna vars kunder får problem med att betala skulden.

Ian Hudghton (Verts/ALE), skriftlig. – (EN) Jag röstade för Iotovabetänkandet om konsumentutbildning om lån och finansiering. Världen går mot en period av stor finansiell osäkerhet och många av Europas medborgare är rädda för att förlora sina arbeten, sina besparingar, sina pensioner och sin framtid. I en sådan osäker tid är konsumenternas kunskap om krediter, lån och finansiering i regel viktigare än någonsin. I betänkandet efterlyser man skräddarsydd utbildning för särskilda grupper. Initiativ av detta slag på EU-nivå är välkommet.

Eija-Riitta Korhola (PPE-DE), skriftlig. – (FI) Jag röstade för Iliana Malinova Iotovas betänkande om att förbättra konsumenternas utbildning och kunskap om lån och finansiering. Detta är ett nödvändigt och välkommet initiativbetänkande från utskottet.

Den kris som *sub prime*-lånen (bostadslån med hög risk) har vållat har visat att låntagarna allt för mycket har hållits i okunskap. Bristen på information och förståelse har lett till en situation där konsumenterna inte är tillräckligt medvetna om risken för obestånd och överbelåning. Det måste också sägas att konsumenternas kunskap och rådgivningen till dem inte har hållit takten med de alltmer komplexa finansiella produkterna.

Tillräckligt finansiellt kunnande skulle i många fall minska risken för överbelåning och bristande betalning. Det skulle också ge konsumenterna bättre möjligheter att jämföra hur konkurrenskraftiga långivarnas erbjudanden är, vilket i sin tur skulle öka marknadens livskraft.

Jag stöder särskilt förslaget i betänkandet om att tydligare inbegripa finansiell utbildning i de nationella läroplanerna och att förse unga människor med all ekonomisk information som de behöver för att starta sin yrkeskarriär med alla de nya utmaningar som detta innebär i fråga om hur de ska använda sin inkomst.

Andreas Mölzer (NI), skriftlig. – (DE) Vi behöver en rättvis behandling av investerare och låntagare med långa avstängningsperioder och ett skifte av bevisbördan. Risker och kostnader måste vara uppenbara och jämförbara redan från början. I synnerhet i fallet Lehman Brothers blev mängder av privatpersoner förda bakom ljuset, till exempel genom att de fick höra att de riskabla aktiebrev var säkra och till och med råddes att inte sälja alldeles innan Lehman gick i väggen. Medborgarna står nu inför en våg av påtvingade omvandlingar av deras lån i utländsk valuta eller är tvungna att betala för bankernas ökade återfinansieringskostnader tvärt emot vad den offentliga politiken säger.

I detta läge är det enkelt att säga att våra medborgare är dumma och att efterlysa en allmän dos av "finansiell utbildning" är ett verkligt slag i ansiktet, särskilt eftersom inte ens de självutnämnda finansguruerna kunde genomskåda de olika spekulationslagren. Genom att efterlysa ökad marknadseffektivitet i stället för ökad konkurrens mellan långivarna fortsätter man i betänkandet att stödja myten om den självreglerande marknaden. Jag kan inte nog starkt uttrycka mitt avståndstagande till betänkandet.

Nicolae Vlad Popa (PPE-DE), skriftlig. – (RO) Jag röstade för betänkandet av Iliana Malinova Iotova eftersom medlemsstaterna uppmanas att utveckla utbildningsprogram för pensionärer som kan löpa risk för finansiell utestängning, liksom för ungdomar som påbörjar sina yrkeskarriärer och står inför utmaningen att använda sin nya inkomst på ett lämpligt sätt.

Konsumenterna som inte har någon finansiell kunskap har svårt att välja produkter och tjänster som passar bäst för deras behov. Det är svårt för dem att utvärdera de råd som ges och de kan därför bli vilseledda och falla offer för otillbörliga försäljningsmetoder.

Jag välkomnar kommissionens initiativ på området finansiell utbildning för konsumenterna, särskild den nyligen inrättade Expertgruppen för finansiell utbildning. Jag anser dock att denna expertgrupp bör ha klara ansvarsområden och befogenheter.

Den webbplats som kommissionen redan har skapat för att utbilda konsumenterna (<http://www.dolceta.eu>) har visat sig vara värdefull. Jag hoppas att detta webbverktyg kommer att fortsätta att utvecklas och uppdateras på alla officiella språk.

Luís Queiró (PPE-DE), skriftlig. – (PT) En av de viktigaste faktorerna i finanskrisen har varit den extrema lättheten att tillhandahålla lån och den allt för stora toleransen för lån. De slutsatser som måste dras av detta är för det första att det borde vara till nytta att införa en skyldighet för bankerna att se till att de som de lånar ut pengar till har förmåga och vilja att betala skulden, med tanke på krisen och dess orsaker. Samtidigt gör konsumenternas okunskap om riskerna med kredit – med början i problemet med förändringar i referensräntorna – att alla åtgärder som riktas till konsumenterna kan och bör tas. Det kommer uppenbart att bli svårt att med kampanjer av detta slag motverka trycket från en ekonomisk modell som bygger på maximal konsumtion men insatser för ökad kunskap är nödvändiga och enligt vår mening till nytta.

Under alla omständigheter bör betänkandet kunna främja ökad öppenhet och införandet av klarare regler om villkoren för de tjänster som långivare tillhandahåller. När det gäller utbildning i krediter och alla andra typer av konsumtion är det viktigaste inslaget utbildning i allmänhet, vilket ger människor redskapen att fatta vardagsbesluten.

- Betänkande: (A6-0392/2008) av Anna Hedh

Šarūnas Birutis (ALDE), skriftlig. – (LT) EU:s tilltro till konsumenterna är viktigt för att den inre marknaden ska bli effektiv och blomstra. Den gemensamma marknaden består av nästan 500 miljoner konsumenter och ett överflöd av varor och tjänster.

Sedan 1997 har kommissionen använt resultattavlan för den inre marknaden och uppmärksammat hur medlemsstaterna genomför rättsakterna för den inre marknaden. Genom konsumentmarknadens resultattavla fastställer man problemområden och den kan därför vara en universell och flexibel metod att rapportera brister som är värda samhällets, marknadsaktörernas och institutionernas intresse. Trots detta har resultattavlan för konsumentmarknaderna aldrig haft till syfte att rapportera till konsumenterna om den inre marknaden och det är mycket viktigt att korrigera detta förhållande. Vi måste se till att marknaden fungerar så väl som möjligt och att konsumenterna erbjuds tjänster vars pris och kvalitet motsvarar deras förväntningar. För detta ändamål är det inte nödvändigt att anta fler eller striktare rättsakter. I bland är det lämpligare och effektivare att tillhandahålla information, utbildning eller lita till självreglering.

Małgorzata Handzlik (PPE-DE), skriftlig. – (PL) Den inre marknaden betjänar inte enbart företagen, som tack vare det successiva avskaffandet av hindren har hela den europeiska marknaden bokstavligen på armlängds avstånd. Den skapades också med tanke på konsumenterna för att göra det möjligt att få samma standarder i alla medlemsstater.

Resultattavlan för konsumentmarknaderna är ett verktyg för bevakning, analys och identifiering av program på den inre marknaden från konsumentens synpunkt. Som indikatorer används bland annat priser, klagomål, tillfredsställelse och byten. Trots att vissa resultat som visas på resultattavlan förefaller tvivelaktiga – t.ex. priserna, som visserligen är enkla att informera om och jämföra men det slutliga priset påverkas av många variabler, som inte alltid avspeglas på resultattavlan – utgör indikatorerna utan tvekan en ytterst användbar och lämplig metod att bedöma resultaten för konsumenterna på den inre marknaden.

Jag vill framhålla att detta är den första versionen av resultattavlan för konsumentmarknaderna. Vi kan därför förvänta oss en vidareutvecklad version som svarar mot våra önskemål. Det är viktigt att resultattavlan skrivs på ett begripligt språk, som är lätt att förstå för en bred användargrupp och dess resultat är utan tvekan en intressant källa till information om konsumentresultaten på den inre marknaden.

- Betänkande: (A6-0417/2008) av Astrid Lulling

Jan Andersson, Göran Färm, Anna Hedh, Inger Segelström och Åsa Westlund (PSE), skriftlig. – Vi svenska socialdemokrater i Europaparlamentet röstade för betänkandet om förslaget till rådets direktiv om allmänna regler för punktskatter och vill särskilt betona vikten av att ändringsförslag 48 om referensnivåer för införsel av alkohol och tobak antogs. Denna minskning (en halvering av tidigare indikativa referensnivåer) är ett steg i rätt riktning mot en mer ansvarsfull politik som tar folkhälsan på allvar. Vi vill dock påpeka att vi endast betraktar detta som ett första steg mot en ambitiösare politik på området. Vi är vidare nöjda med att ändringsförslag 60 samt ändringsförslag 68 förkastades. Detta innebär att punktskatter även fortsättningsvis ska tas ut i destinationslandet.

Hélène Goudin och Nils Lundgren (IND/DEM), skriftlig. – Junilistan har valt att rösta ja till betänkandet då vi anser att det någorlunda erbjuder en möjlighet att förena krav på nationella hälsopolitiska strävanden med en fri inre marknad. Vi har dock valt att rösta nej till vissa förslag med starkt federalistiska förtecken.

Junilistan ser det som mycket viktigt att t.ex. svensk alkoholpolitik kan drivas i enlighet med Sveriges riksdags värderingar och beslut. Detta kräver erläggande av punktskatt i mottagarlandet för distansförsäljning av exempelvis alkohol. Detta skulle inte bli fallet om ändringsförslagen röstades igenom. Tvärtom skulle det bland annat innebära att bestämmelserna om enskilda personers förvärv skulle utvidgas till att även gälla distansförsäljare där punktskatt erläggs i den medlemsstat där förvärvet har gjorts. Då kostnaden för nationella folkhälsoproblem, såsom alkohol och tobaksrelaterade skador, till stora delar bekostas genom nationella skatteuttag, skulle förslaget om punktskattefrihet från distansförsäljning försvåra den offentliga sektorns möjligheter att hantera folkhälsoproblem på ett effektivt sätt.

Problematiken kvarstår dessutom ur ett konkurrensperspektiv, då man som distansförsäljare kan erbjuda samma produkt som nationella aktörer, men avsevärt mycket billigare, endast då man undandrar sig erläggande av punktskatt i samma land. Junilistan ställer sig positiv till konkurrens, men anser att aktörer ska konkurrera på samma villkor.

David Martin (PSE), skriftlig. – (EN) Jag stöder direktivet som kommer att begränsa bedrägerier och smuggling som minskar statens inkomster. Detta moderniserade och förenklade direktiv kommer att minska näringsidkarnas skyldigheter och göra det möjligt för dem att bekämpa punktskattebedrägerier mer effektivt.

Andreas Mölzer (NI), skriftlig. – (DE) Vårt skattesystem är mycket komplext och i viss utsträckning endast begripligt för specialister. Av den anledningen är varje försök att förbättra formaliteterna och de allmänna villkoren och att bekämpa skattebedrägerier välkommet, förutsatt att medlemsstaternas suveränitet på skatteområdet bevaras och inga försök görs att harmonisera skattesatserna genom bakhjulet.

Det är också viktigt att ha tydliga regler för butiker för skattefri försäljning och för resenärerna själva. Detta projekt tycks ha ett sådant syfte, vilket är skälet till att jag röstade för Lullingbetänkandet.

Luca Romagnoli (NI), skriftlig. – (IT) Jag röstade för Astrid Lullings betänkande om de allmänna reglerna för punktskatt. De bestämmelser som ingår i kommissionens förslag är säkerligen inte tillräckliga för att garantera att privatpersoner i företag i EU får frihet att göra gränsöverskridande inköp och försäljning av varor utan att mötas av onödiga skattehinder.

Även om kommissionens förslag innehåller visa förbättringar och förändringar, t.ex. artikel 37 (de skattemärken som medlemsstaterna föreskriver får inte ge upphov till dubbelbeskattning), behöver bestämmelserna om privatpersoners inköp från distansförsäljning byggas ut för att skapa en verklig inre marknad för punktskattepliktiga varor som köps av privatpersoner för personligt bruk.

Lars Wohlin (PPE-DE), skriftlig. – Jag välkomnar att Europaparlamentet äntligen har svängt och gått på en mer alkoholrestriktiv linje. Resultatet av dagens omröstning rörande Lullings betänkande om de allmänna reglerna för punktskatter innebär att riktlinjerna för införselkvoter för alkohol halveras. Dessutom begränsas möjligheterna till taxfreeförsäljning till hamnar och flygplatser. Betänkandet innebär även att det inte finns några hinder för att till exempel ta ut svensk punktskatt på varor som beställts från ett annat EU-land över Internet. Europaparlamentet är i denna fråga endast rådgivande, men dagens utslag är ändå en viktig markering.

- Betänkande: (A6-0391/2008) av Niels Busk

John Attard-Montalto (PSE), skriftlig. – (EN) Allt för lite frukt och grönsaker äts i EU i förhållande till WHO:s rekommendationer om minst 400 gram per dag. Det pågår en fetmaepidemi bland barn. Detta är särskilt allvarligt på Malta.

Ett stort intag av frukt och grönsaker minskar risken för ett stort antal sjukdomar och förhindrar övervikt.

År 2007 genomgick marknadsorganisationen för frukt och grönsaker en genomgripande reform mot ökad marknadsinriktning. Frukt och grönsaker är nu helt integrerade i systemet med samlat gårdsstöd.

Övervikt medför risk för hjärt- och kärlsjukdomar, diabetes, högt blodtryck och vissa cancerformer. Ett dagligt intag av 600 gram för personer över 11 år bör vara vårt mål.

Kommissionen föreslår ett anslag på 90 miljoner euro i gemenskapsbudgeten. Det motsvarar en frukt en dag i veckan under 30 veckor per år för barn i åldern 6–10 år.

För att uppnå alla positiva effekter av införandet av programmet för frukt i skolan krävs ökad finansiering. Ett program för frukt i skolan bör bestå av en portion frukt per dag och inte enbart för skolbarn i åldern 6-10 år.

Richard Corbett (PSE), skriftlig. – (EN) Jag välkomnar betänkandet om programmet för färsk frukt i skolorna. Detta förslag kommer att ge verkliga hälsofördelar för miljontals barn i hela EU.

Finansieringen av gratis frukt till skolbarnen via budgeten för den gemensamma jordbrukspolitiken kommer att visa vanliga EU-medborgare de konkreta fördelarna med denna politik. EU:s och medlemsstaternas samfinansiering av programmet kommer att göra det möjligt att utöka det befintliga programmet för frukt i skolan i England och att starta liknande program i Skottland, Wales och Nordirland.

Även om den större budgeten på 90 miljoner euro som kommissionen planerar skulle vara välkommet – så som parlamentet påpekade i sitt betänkande genom sin begäran om en ökning av budgeten med 500 miljoner euro – kommer inrättandet av detta program att ge barnen regelbunden tillgång till gratis frukt med de hälsofördelar detta ger, t.ex. en lägre risk för att utveckla fetma, diabetes och andra sjukdomar senare i livet. Förutom att ge omedelbara fördelar för barnhälsan, kommer programmet att bidra till att forma unga människors syn på kost, skapa ett friskare Europa och minska kostnaderna för de statliga hälsovårdssystemen.

Hanne Dahl (IND/DEM), skriftlig. – (DA) Junirörelsen har röstat för betänkandet i dess helhet, trots att vi i princip är emot jordbruksstöd. Vi anser att det är viktigt att ge barnen mer hälsosamma matvanor. Vi är dock emot kravet på att frukten ska vara av gemenskapsursprung eftersom det gör det till ett indirekt stöd till EU:s jordbrukare. Slutligen vill vi också att den frukt som barnen får ska vara ekologisk.

Dragoş Florin David (PPE-DE), skriftlig. – (RO) Jag röstade för en bättre finansiering av programmet samt för att tydligare definiera de produkter som kan ingå i det. Statistiken visar att det finns ungefär 22 miljoner överviktiga barn i EU, varav över 5 miljoner feta barn, främst på grund av för stor konsumtion av produkter med höga halter av fett, socker och salt. Därför är det mer än nödvändigt för EU och medlemsstaterna att engagera sig i att skapa hälsosammare matvanor, särskilt genom att tillhandahålla ett varierat sortiment av säsongens frukter. Jag röstade också för att öka den budget som anslagits till programmet från 90 miljoner euro till 500 miljoner euro, eftersom den summa som ursprungligen anslagits till programmet motsvarar att erbjuda en portion frukt till varje barn i åldern 6–10 år under en period av 30 veckor.

Avril Doyle (PPE-DE), skriftlig. – (EN) Även om jag anser att det i grunden är föräldrarna som ansvarar för sina barns hälsa och att alla program för frukt i skolan måste vara tillräckligt flexibla för att ge utrymme för lokala, regionala och nationella förhållanden, välkomnar jag betänkandet.

Det pågår en fetmaepidemi bland barn och uppskattningsvis finns det 22 miljoner överviktiga barn i EU, varav 5,1 miljoner anses vara allvarligt överviktiga. Barnen i EU äter inte tillräckligt hälsosam mat och hälsosammare alternativ måste göras tillgängliga. Jag hoppas att det här förslaget kan ge ett litet bidrag på vägen mot att minska barnfetman.

Lena Ek (ALDE), skriftlig. – Det råder inga tvivel om att barn mår bra av att äta frukt. Äpplen, bananer och apelsiner förhindrar övervikt och håller oss friska. På sätt och vis är det därför förståeligt att många i dag röstade för ett förslag i Europaparlamentet om att subventionera skolbarnens frukt i EU.

Problemet är bara att ansvaret för vår fruktkonsumtion inte hör hemma på EU-nivå. Det är i första hand föräldrarnas sak att ge sina barn goda kostvanor. I andra hand är ansvaret kommunernas och i tredje hand statens. Som federalist vill jag att beslut ska fattas så nära medborgarna som möjligt. Det vill EU egentligen också. Enligt artikel 5 i EG-fördraget ska beslut som bättre hör hemma på en lägre nivå också beslutas där. Därför röstade jag mot parlamentets förslag att utöka fruktbudgeten från 90 miljoner euro till 500 miljoner euro.

I EU ska vi jobba för lägre utsläpp, mot brottslighet och för ökad rörlighet. Mera frukt, bättre motion och mindre godis är frågor som hanteras betydligt bättre av skolor, föräldrar och lokalpolitiker.

Edite Estrela (PSE), skriftlig. – (PT) Jag röstade för Buskbetänkandet om förslaget till att inrätta ett program för att distribuera frukt i skolorna eftersom jag anser att gemenskapsstöd till gratis utdelning av dessa produkter till barnen är viktigt för att främja hälsosammare matvanor i Europeiska unionen och följaktligen förbättra européernas hälsa.

Den ökade förekomsten av fetma och övervikt i Europa, särskilt bland småbarn, är resultatet av att kombinera dåliga matvanor med en stillasittande livsstil. Vi behöver därför omgående utveckla effektiva åtgärder för att bekämpa denna epidemi, inte minst genom att främja hälsosammare matvanor under de tidigaste åren av livet. I samarbete med familjerna kan skolorna spela en viktig roll för att få barnen att äta hälsosammare.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL), skriftlig. – (PT) Vi stöder detta betänkande till vilket vi bidrog med flera förslag. Trots motstånd från Europeiska kommissionen försvarar man i betänkandet gratis och daglig utdelning av frukt i skolorna för att förbättra kvaliteten på barnens hälsa och liv, särskilt för barn från mindre gynnsamma bakgrunder.

Vårt stöd till programmet beaktar behovet av att uppmuntra unga människor till att uppskatta frukt och grönsaker, vilket kommer att få en mycket positiv effekt på folkhälsan och bekämpandet av barnfattigdom. För att vara effektivt måste programmet utökas till fler barn, vilket innebär att i framtiden måste det utsträckas till andra åldersgrupper och till underprivilegierade samhällsskikt. Detta program måste inbegripa en gemenskapspreferens, dvs. prioritera nationell och lokal produktion och dess finansiering måste komma från gemenskapen för att garantera ökad social sammanhållning.

Programmet bör fungera som en förebild för en politik som leder till verklig solidaritet mellan länderna. Vi hoppas att allt detta inte enbart blir ännu en propagandakampanj och att en överenskommelse kan uppnås med rådet för att göra de nödvändiga medlen tillgängliga så att programmet kan tillämpas effektivt i alla länder.

Glyn Ford (PSE), skriftlig. – (EN) Jag stöder jordbruksutskottets förslag till ett program för frukt i skolan, men tillsammans med mina kolleger i brittiska labour vill jag behålla ett inslag av nationell samfinansiering för att få en ökad täckning. Jag stöder också hänvisningen till ekologiska, lokala och regionala produkter men detta kan inte helt ersätta nödvändigheten av mest valuta för pengarna eller sorten. I sydvästra England skulle jag välkomna utbytet av våra förträffliga lokala varianter av äpplen och päron mot bananer från Cypern och Kanarieöarna.

Neena Gill (PSE), skriftlig. – (EN) Jag är mycket nöjd med att våra barns hälsa blir föremål för åtgärder på EU-nivå.

Fetma bland barn är ett ökande problem i Europa, och än mer så i Storbritannien, där nästan 25 procent av befolkningen är fet och 10 procent av barnen är överviktiga. Detta är ett allvarligt problem för många av mina väljare och jag välkomnar ett initiativ för att angripa det.

Att påverka matvanorna under barndomen är nyckeln till att förhindra fetma senare i livet och konsumtion av frukt och grönsaker är bevisligen ett sätt att minska frekvensen av fetma och hjärt- och kärlsjukdomar.

I Storbritannien leder snabbmatens lockelse till utvecklandet av dåliga matvanor, vilket i sin tur kostar vår hälsovård 6 miljarder brittiska pund per år. Det är således tydligt att det också är sunt ekonomiskt förnuft att stödja initiativet.

Det är därför som jag röstade för betänkandet och jag hoppas att medlemsstaterna kommer att använda medlen på ett effektivt sätt för att bekämpa det som håller på att bli ett verkligt problem för våra barn.

Hélène Goudin och Nils Lundgren (IND/DEM), skriftlig. – En redan dålig idé från kommissionen försämrats än mer genom de ändringsförslag som Europaparlamentets jordbruksutskott har lagt fram. Inte minst när utskottet vill öka utgiftstaket från 90 till 500 miljoner euro på skattebetalarnas bekostnad. Utskottet betonar att det bara handlar om frukt som har sitt ursprung i gemenskapen. Frukt med annat ursprung är helt oviktig.

Rent löjeväckande blir utskottets förslag när man storebrorsmässigt föreslår skrivningar om att säsongens frukt ska delas ut och främja stor variation så att "barnen kan upptäcka olika smaker".

Än en gång går Europaparlamentet in i utbildningspolitiken. Medlemsstaterna ska på ett "pedagogiskt sätt" införliva dessa åtgärder i skolornas undervisningsprogram om kost och hälsa.

Majoriteten i Europaparlamentet har en förvriden syn på den gemensamma jordbrukspolitiken. Skattebetalarna har, enligt ledamöterna, ett ymnighetshorn med pengar att kasta in i jordbrukspolitiken och landsbygdsutvecklingen. Tack och lov har Europaparlamentet inget medbeslutande inom dessa områden och så bör det förbli.

Małgorzata Handzlik (PPE-DE), skriftlig. – (PL) Jag är mycket nöjd med att vi i dag har antagit programmet för frukt i skolan. I det yttrande om näring, övervikt och fetma som antogs av utskottet för den inre marknaden och konsumentskydd skrev jag att särskild vikt måste fästas vid problemet med fetma bland barn och ungdomar, eftersom övervikt är förknippat med ökad risk för hjärt- och kärlsjukdomar, diabetes, högt blodtryck och vissa tumörer.

Syftet med programmet för frukt i skolan är att främja den goda vanan att äta frukt och grönsaker och undervisa skolbarnen om hälsosamt ätande. Matvanorna bildas under barndomen och det har visats att människor som under barndomen lärde sig att äta mycket frukt och grönsaker håller sig till en liknande diet under sitt vuxenliv.

Utdelningen av frukt till skolbarn är ett säkert sätt att bidra till ökad konsumtion av frukt och grönsaker bland de mycket unga. Effekten av programmet för frukt och grönsaker i skolan när det gäller att förebygga fetma bland europeiska barn och ungdomar kommer därför säkert att bli betydande. Dessutom kommer effekten att bli större om ätandet av frukt i skolan är mer än symbolisk. Jag konstaterar därför med tillfredsställelse rösterna för att öka budgeten för programmet betydligt (fyrfaldigt).

Ian Hudghton (Verts/ALE), skriftlig. – (EN) Jag röstade för Buskbetänkandet och stöder helhjärtat initiativet att förse EU:s skolbarn med frukt. Mitt eget land, Skottland, har en av den sämsta hälsostatistiken i Europa och regeringen där bedriver aktivt ett antal politiska åtgärder inriktade på att förbättra barnhälsan i hopp om att detta kommer att förbättra deras välmående senare i livet. Detta EU-initiativ kommer att komplettera den skotska regeringens arbete och är därför välkommet.

Mieczysław Edmund Janowski (UEN), skriftlig. – (PL) Enligt min mening är programmet för frukt i skolan av mer än symbolisk betydelse – "här kommer Europeiska unionen och ger någonting åt barnen" – eftersom det är ett initiativ som främjar goda matvanor. Jag anser att vi även bör låta barn på högstadiet omfattas av programmet. Jag vill framhålla att vi därigenom skulle hjälpa fattigare familjer som ofta inte kan ge frukt till sina barn. Naturligtvis erbjuder det ytterligare en möjlighet för jordbrukare och fruktodlare. Frukt och grönsaker, och i mitt land i synnerhet äpplen, är relativt enkla att distribuera. Vi måste dock komma ihåg att frukten måste vara av god kvalitet, ren och färsk. Vi måste också förbereda våra skolor på att införa programmet. Realistiskt sett kan det införas tidigast i början på skolåret 2009/2010.

När det gäller kostnaden är den inte astronomisk: i kommissionens förslag beräknas den till 90 miljoner euro och den kunde kanske vara högre. Detta är sant men samtidigt bör vi vara medvetna om den höga kostnaden för att behandla sjukdomar som är förknippade med övervikt och fetma. Låt oss inte göra programmet till ett engångsinitiativ bara för uppvisning. Låt oss engagera de nationella, regionala och lokala myndigheterna som ansvarar för utbildning. Låt oss behålla en rimlig flexibilitet när det gäller detaljerna om

valet av frukt och grönsaker och komma ihåg att det är avsett att främja våra barns hälsa på bästa möjliga sätt.

Tunne Kelam (PPE-DE), skriftlig. – (EN) Efter att ha bestämt sig för att rösta mot betänkandet av Niels Busk förklarar jag mitt fulla stöd och sympati för det debatterade ämnet – att ge skolbarnen i EU mer frukt. Ökad fetma bland unga människor är ett oroväckande problem.

Jag stöder dock först och främst principen om subsidiaritet. Jag är absolut övertygad om att medlemsstaterna och deras regeringar bör kunna anförtros uppgiften att ta väl hand om sin unga generation. Det är inte EU:s sak att reglera konkreta problem som det aktuella. Initiativet i fråga har uppenbarligen goda avsikter. Men genom att börja lösa sådana problem med alleuropeiska förordningar negligeras den roll och det ansvar som de berörda aktörerna har: föräldrar, lokala och nationella regeringar. Jag är säker på att de alla har samma engagemang och motivering att tillgodose behovet av att öka fruktkonsumtionen i sina skolor.

David Martin (PSE), skriftlig. – (EN) Jag stöder programmet som ger medel till gratis frukt och grönsaker till skolbarn. Detta kan endast ge positiva resultat, bidra till att minska fetman bland barn genom att närma sig rekommendationen "fem per dag", vilket är skälet till att jag röstade för det.

Erik Meijer (GUE/NGL), skriftlig. – (NL) I min röstförklaring om 2009 års budget den 23 oktober 2008 fäste jag er uppmärksamhet vid värdet av att EU medverkar till att ge skolbarnen frukt. Ett program för frukt i skolan kan vara till nytta för att förhindra att barn blir ännu fetare och lever ännu mer ohälsosamt. Frågan är varför EU ska ta hand om detta, snarare än kommunerna som organiserar utbildningen. Betalningarna görs för närvarande från EU:s anslag till medlemsstaterna, vilka är skyldiga att lägga till ytterligare en summa och kommunerna ska sedan ansvara för att genomföra programmet. Detta arbetssätt skapar mycket onödigt administration och tidskrävande byråkrati.

Under den senaste budgetdiskussionen fördubblades beloppet till 182 miljoner euro och tack vare Buskbetänkandet kommer beloppet att ökas till 500 miljoner euro i framtiden. Den nederländska jordbruksministern, som stöder det nuvarande programmet, har tillkännaggett i medierna att hon anser att denna enorma ökning inte har något värde och kommer att tala emot den. Eftersom det inte är parlamentet som beslutar om detta utan rådet kan det förväntas att ökningen inte kommer att förverkligas. Under tiden har skolfrukten dock i allmänhetens ögon kommit att representera EU:s prioriteringar som är långt ifrån målet.

Dumitru Oprea (PPE-DE), skriftlig. – (RO) Jag röstade för Buskbetänkandet, utifrån slutsatserna från hälsovårdsorganisationerna om de sjukdomar som den moderna människan lider av, varav många beror på dåliga matvanor. Att äta frukt kan bidra till att förebygga och/eller bota dessa sjukdomar, tack vare de vitaminer som de innehåller.

Vi måste lära våra barn hur och vad de ska äta. Därför anser jag att detta också kan innebära kostundervisning, särskilt som Världshälsoorganisationen rekommenderar att barn upp till 11 års ålder ska äta minst 400 gram frukt och grönsaker varje dag. Samtidigt har en explosion noterats i antalet barn som får en ohälsosam, absurd och olämplig diet, där skulden för detta ligger inte bara hos skolorna eller familjen utan hos oss alla, samhället i stort. Matvanor av detta slag måste stoppas omedelbart.

Skolan är ett av de områden som ansvarar för att forma vanorna, vilket bör göra det möjligt för oss att återgå till vanan att äta frukt. Därför ger jag mitt totala stöd till att frukt utdelas och äts i skolorna. Detta program bör vara med på prioriteringslistan för beslut så att det kan genomföras så snart som möjligt.

Neil Parish (PPE-DE), skriftlig. – (EN) Konservativa parlamentsledamöter avstod från att rösta om Buskbetänkandet om kommissionens förslag om att införa ett EU-omfattande program för frukt i skolan. Samtidigt som vi är mycket angelägna om att se hälsosamma matvanor främjade bland de yngsta i Storbritannien och EU har vi förbehåll om de budgetanslag som föreslås i betänkandet som är betydligt högre än de 90 miljoner euro kommissionen föreslog. Beroende på resultatet av omröstningen kommer parlamentet att begära budgetanslag på minst 360 miljoner euro och kanske till och med så mycket som 500 miljoner euro. Vi anser att det vore klokare att starta programmet med en lägre finansiering och därefter utvärdera budgetbehoven mot bakgrund av de vunna erfarenheterna – så som argumenteras för i kommissionens konsekvensanalys.

Zita Pleštinšká (PPE-DE), skriftlig. – (SK) Marknaden för frukt och grönsaker i EU styrs för närvarande av efterfrågan. Införandet av programmet för frukt i skolan kommer att stödja konsumtionen av frukt och

grönsaker i EU och öka efterfrågan, vilket inte bara kommer att höja folkhälsan utan även vara till nytta för EU:s frukt- och grönsaksodlare.

Ett stort intag av frukt och grönsaker minskar risken för många sjukdomar och förhindrar uppkomsten av övervikt och barnfetma. Hälsoperspektivet är således det viktigaste skälet för ett program för frukt i skolan som stödjer fruktkonsumtionen. Eftersom matvanor grundläggs i späda ålder är det enligt min mening inte tillräckligt att starta i skolorna utan hellre i förskoleinstitutioner.

De 90 miljoner euro som kommissionen föreslår att man ska anslå från gemenskapsbudget kommer dock endast att föreslå till en frukt per vecka, vilket inte är tillräckligt för att vare sig för att ändra matvanorna eller påverka folkhälsan.

Jag anser att en realistisk budget för programmet vore 500 miljoner euro, så som Europaparlamentet föreslår. En sådan summa skulle ge en portion frukt per elev och dag och samtidigt göra det möjligt att inrikta programmet inte enbart på barn mellan 6 och 10 år utan också på yngre barn i förskoleinstitutioner.

Jag är starkt övertygad om att de pengar som satsas på programmet för att stödja konsumtion av frukt i skolorna i EU kommer att medföra besparingar i hälsovårdskostnader för medlemsstaterna och jag har därför röstat för Niels Busks betänkande.

Luís Queiró (PPE-DE), skriftlig. – (PT) Fördelarna med det system som föreslås i betänkandet är klara. Främjandet och i vissa fall helt enkelt säkerställandet av att samhällets yngsta konsumerar frukt har goda syften både omedelbart genom att främja en varierad kost och i framtiden när det gäller att utveckla goda matvanor. Det är dock två frågor som behöver tas upp.

Mångfaldigandet av garantimekanismerna för att se till att den frukt som erbjuds är producerad i EU gör att det känns som om motiven bakom åtgärderna inte bara är de ungas kost utan främst främjandet av EU:s jordbruk. Även om sambandet mellan denna fråga och den gemensamma jordbrukspolitiken som redan nämnts är klar är det tveksamt om detta behöver angripas på gemenskapsnivå. Valet mellan att distribuera äpplen eller Rochapäron kan uppenbart överlåtas till medlemsstaterna. Vi är dock tveksamma till att det verkligen behöver inrättas ett gemenskapsprogram för detta.

Frédérique Ries (ALDE), skriftlig. – (FR) Den 1 februari 2007, när mitt betänkande om att främja hälsosam kost och fysisk aktivitet i EU antogs, skickade Europaparlamentet ut en rad tydliga budskap, bland annat om den viktiga roll som utbildningen har när det gäller kost och hälsa för att förhindra övervikt och fetma, som berör över 5 miljoner barn och uppmaningen till kommissionen och rådet att vidta nödvändiga åtgärder inom ramen för översynen av den gemensamma jordbrukspolitiken 2008 och 2013 för att förbättra incitamenten till hälsosam kost inom ramen för landsbygdspolitiken.

Kommissionen tycks ha hört sammat uppmaningen med detta EU-program för att dela ut gratis frukt i skolorna till barn mellan sex och tio års ålder från 2009/2010. Nu är det upp till de 27 medlemsstaterna att spela sin roll. Självklart kommer det att behövas mycket tid, pengar och personal och menyerna behöver också ändra i många skolmatsalar för att Världshälsoorganisationens rekommenderade dagliga intag av fem frukter och grönsaker (400 gram) ska bli mer än en reklamslogan skriven med liten stil på tv-rutorna.

Luca Romagnoli (NI), skriftlig. – (IT) Jag röstade för Buskabetänkandet om programmet för att främja konsumtion av frukt i skolorna. Det är tydligt att barnen i Europeiska unionen äter för lite frukt och grönsaker delvis på grund av den dåliga kosten de får i skolmatsalarna. Hög konsumtion av frukt och grönsaker skulle dock minska risken att ådra sig allvarliga sjukdomar och förhindra att barnen blir överviktiga och feta. Att äta grönsaker från barndomen är också en god vana som fortsätter hela livet.

Jag instämmer också med föredraganden om att de resurser som är öronmärkta av kommissionen till programmet är helt otillräckliga. Det föreslagna stödet medger faktiskt bara tillhandahållande av en portion frukt en dag i veckan. Det bör också sägas att jag uppriktigt sagt är nöjd med att kommissionen i alla fall har tagit till sig de olika befintliga experimenten i syfte att göra kvalitativa förbättringar av programmet.

Olle Schmidt (ALDE), skriftlig. – I Sverige brukar vi säga till våra barn att frukt är naturens eget godis. Jag tycker själv mycket om frukt och jag tror att det är bra om Europas barn äter ordentligt av dessa nyttigheter. Så långt delar jag föredragandens åsikter. Med detta sagt måste ändå ansvaret för att våra skolbarn får i sig tillräckligt med äpplen och bananer ligga på barnens föräldrar och möjligtvis de kommuner där skolorna bedriver sin undervisning. Europeiska unionen ska inte agera överstatlig fruktpolis. Låt oss i stället koncentrera vår energi och våra resurser till mer angelägna uppgifter.

Brian Simpson (PSE), skriftlig. – (EN) Jag stöder helt kommissionen förslag om att dela ut gratis frukt och grönsaker i skolorna, som ett led i strategin att motverka barnfetma. Jag stöder inte bara helt användningen av EU-medel för att tackla ett prioriterat hälsoproblem i alla medlemsstater utan också det starka sociala element som är förknippat med förslagen genom att de kommer att göra det möjligt för medlemsstaterna att stödja barn från mindre privilegierade bakgrunder som tenderar att äta mindre frukt och grönsaker och som tenderar att löpa större risk från fetma. Vidare är det första gången som pengar från den gemensamma jordbrukspolitiken används för att ta itu med en folkhälsoproblem, ett tecken på förändring i tänkandet om den gemensamma jordbrukspolitikens syften.

Jag är glad att parlamentet har sänt ett starkt budskap till kommissionen och till rådet om att stödja en ökad budget för att göra det möjligt för fler barn att dra nytta av programmet. Jag instämmer dock inte med parlamentets ståndpunkt när det gäller att kräva att frukten och grönsakerna endast ska komma från gemenskapen. Vi bör inte förlora ur sikte att programmet handlar om att främja en stor variation av frukt och grönsaker till skolbarn och motverka fetma.

(Röstförklaringen kortades ned i enlighet med artikel 163.1 i arbetsordningen.)

Bart Staes (Verts/ALE), skriftlig. – (NL) Kampen mot kalaskulan måste börja från ung ålder. Utdelning av färsk frukt i skolan kan vara ett starkt incitament till att äta hälsosammare. Det är därför som programmet, som ger varje barn i åldern 3–10 år tillgång till minst en frukt, välkomnas med öppna armar.

I EU beräknas 22 miljoner barn vara överviktiga, varav 5,1 miljoner är feta. Detta skapar inte bara många hälsoproblem, det ökar också hälsovårdskostnaderna i medlemsstaterna. Om kommissionen accepterar parlamentets förslag om att öka budgeten från 90 miljoner euro till 500 miljoner euro kan varje barn lära sig goda matvanor från ung ålder. Detta ger dem större chanser att bevara dessa vanor och därmed förhindra fetma.

I betänkandet kommenteras också sammansättningen av den frukt som tillhandahålls. Medlemsstaterna ska ge lokalt odlad frukt och säsongens frukt företräde. I betänkandet efterlyses hälso- och kostråd till barnen tillsammans med information om ekologiskt jordbruk. Jag är glad över innehållet i betänkandet och av det skälet röstade jag för det.

Catherine Stihler (PSE), skriftlig. – (EN) Jag stöder principen om att försöka göra frukt mer tillgängligt för de unga i skolan. Det framgångsrika skotska projektet att försöka göra mer frukt och grönsaker tillgängliga via skolorna har lett till att rekordmånga barn äter mer hälsosamt. Programmet har riktats in på dem som har de största behoven och jag hoppas att detta program också riktas in på de fattigaste och mest sårbara barnen först.

- Betänkande: (A6-0420/2008) av Pervenche Berès och Werner Langen

Jan Andersson, Göran Färm, Inger Segelström och Åsa Westlund (PSE), skriftlig. – Vi svenska socialdemokrater i Europaparlamentet instämmer i analysen av situationen i euroområdet. Vi uppskattar att sociala aspekter av samarbetet lyfts fram samt att tillväxtproblemen betonas. Samtidigt ställer vi oss inte bakom paragraf 40 i betänkandet där man säger att medlemsstater utanför euroområdet som uppfyller Maastrichtkriterierna och som inte har något undantag i fördraget ska införa den gemensamma valutan vid första bästa tillfälle.

Vi anser att detta ligger utanför parlamentets befogenheter att uttala sig om. Vi respekterar det beslut som den svenska befolkningen tog i en folkomröstning och vill understryka att detta är en fråga som ska behandlas i respektive medlemsstat.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL), skriftlig. – (PT) Vi röstade alla mot betänkandet, där man trotsar stabilitetspolitiken, underlåter att se konsekvenserna av det rådande allvarliga ekonomiska och sociala läget, ignorerar de förvärrade sociala och regionala ojämlikheterna och glömmer den stigande arbetslösheten och fattigdomen.

Det är oacceptabelt att man i betänkandet insisterar på Europeiska centralbankens falska oberoende, i stället för att försvara dess demokratiska kontroll och förändra dess mål för att beakta behovet av att koncentrera sig på produktion, skapandet av anställningar med rättigheter och förbättra människors köpkraft, särskilt bland arbetstagare och pensionärer.

Beklagligtvis förkastades de förslag som lagts fram av vår grupp, särskilt de förslag där vi kritiserade skatte- och konkurrenspolitiken och tog upp den ökade otryggheten i arbetslivet och konsekvenserna av avreglering.

Det är också beklagligt att våra förslag om att dra tillbaka stabilitetspaketen och ersätta den med en ny strategi för solidaritet, utveckling och sociala framsteg förkastades.

Bruno Gollnisch (NI), skriftlig. – (FR) Det minsta man kan säga är att den allmänt positiva bild som föredragandena tecknar av EMU:s tio år inte förefaller vara helt objektiv. Inte överraskande beror de få problem som fastställts och analyserats på medlemsstaterna och på bristande europeisk integration.

Sanningen är den att införandet av euron automatiskt ledde till en explosion i priserna på dagligvaror och till ett fall i arbetstagarnas köpkraft. Sanningen är den att stabilitetspaketen är en budgetmässig och social Malthusianism. Sanningen är den att avsaknaden av en växelkurspolitik och övervärderingen av euron har undergrävt euroområdet internationella konkurrenskraft. Sanningen är den att en gemensam penningpolitik och en gemensam nyckelräntesats för 11 eller 15 ekonomier med mycket varierande strukturer och utvecklingsnivåer oundvikligen är lika dåligt lämpade för behoven i varje enskild ekonomi som de är för helheten.

Euron har inte lyckats medföra det utlovade välståndet för sina medlemmar, som i flertalet fall nu befinner sig i recession. Detta beror på att euron i sin utformning och sin tillämpning inte är ett ekonomiskt verktyg. Det är framför allt ett kraftfullt politiskt verktyg för att tillintetgöra nationernas självständighet.

David Martin (PSE), skriftlig. – (EN) Jag stöder betänkandet där man efterlyser ekonomisk samordning för att förhindra en utdragen och djup recession. Denna färdplan ska förbättra övervakningen av finanskrisen och bör ge värdefullt stöd till ekonomin.

Luca Romagnoli (NI), skriftlig. – (IT) Jag röstade för Pervenche Berès och Werner Langens betänkande om utvärderingen av ett decennium med Ekonomiska och monetära unionen. Jag instämmer helt i att Europaparlamentet, som är det enda EU-organ som är direktvalt av folket, har spelat en mycket viktig roll under det första decenniet av Ekonomiska och monetära unionen. Parlamentet fungerar som medlagstiftare på området den inre marknaden, särskilt i fråga om finansiella tjänster. Parlamentet för en dialog om samordningen av den ekonomiska politiken via utskottet för ekonomi och valutafrågor. Parlamentet har en dominerade roll i penningpolitiken genom utnämmandet av ledamöterna i ECB:s styrelse. Detta är endast några få av de primära funktioner som parlamentet utövat under de senaste åren. Jag vill avsluta genom att gratulera mina kolleger till betänkandet, särskilt betoningen av utvidgningen av euroområdet som en språngbräda för EU:s nya ekonomiska framtid.

Andrzej Jan Szejna (PSE), skriftlig. – (PL) Betänkandet EMU@10: Ekonomiska och monetära unionens första 10 år och framtida utmaningar är ett av de viktigaste betänkandena under detta plenarsammanträde. I en tid av ekonomiska svårigheter ger det en ny ram för diskussionerna om ekonomin. Betänkandet ger en detaljerad analys som gör det möjligt för oss att se de positiva och negativa aspekterna av Ekonomiska och monetära unionen. Det innehåller intressanta slutsatser om den gemensamma valutan, euron.

Det kan inte råda något tvivel om att införandet av euron har varit en stor finansiell framgång för EU. Det måste erkännas att valutan har motstått mycken marknadsturbulens. Den gemensamma valutan påverkar dock inte alla regioner i samma grad. Skillnaderna i utvecklingsgrad mellan olika EU-länder har blivit alltmer uttalade. I dagens finanskris har samordning av den ekonomiska politiken blivit nödvändig. Vi måste också följa bestämmelserna i stabilitets- och tillväxtpakten.

Det är oerhört viktigt att stödja Europeiska centralbankens oberoende. Dess befogenheter måste begränsas till penningfrågor, det vill säga att upprätthålla prisstabiliteten, och dess exklusiva behörighet att fastställa räntenivåerna.

Av dessa skäl stöder jag antagandet av betänkandet.

- Betänkande: (A6-0389/2008) av Edit Bauer

Richard James Ashworth (PPE-DE), skriftlig. – (EN) Det konservativa partiet publicerade nyligen "Fair Play on Women's Pay: A six-point plan to overcome the gender pay gap". Det konservativa partiet vill bidra till att utradera löneklyftan en gång för alla.

I detta ingår obligatoriska lönegranskningar för arbetsgivare som har ertappats med att diskriminera, nya åtgärder för att hjälpa kvinnor till arbete och uppför karriärstegen samt utvidgad rätt att begära flexibla arbetsvillkor för alla föräldrar med barn under 18 år.

Lika betalning är viktigt för ett rättvist och jämställt samhälle men nationella regeringar och parlament är i allmänhet i ett bättre läge för att agera på det mest effektiva sättet för deras samhällen och ekonomier. Denna rekommendation av Europaparlamentet är alltför normativ på EU-nivå.

Bauerbetänkandet är dock inte något som vi kan stödja eftersom man efterlyser ett nytt lagförslag om likalön grundat på artikel 141.3 i EG-fördraget, vilket omfattas av det konservativa partiets åtagande om att avstå från det sociala kapitlet.

Charlotte Cederschiöld, Christofer Fjellner, Gunnar Hökmark och Anna Ibrisagic (PPE-DE), skriftlig. – Löneskillnader beroende på kön är ett stort problem och något såväl enskilda arbetsgivare som arbetsmarknadens parter har ett särskilt ansvar att bekämpa. Denna typ av diskriminering strider mot grundläggande fördragsbestämmelser och de arbetsgivare som inte tar detta ansvar ska redan i dag dömas för detta i domstol.

Det strider däremot mot vår grundläggande syn på svensk arbetsmarknad och parternas ansvar, liksom nu gällande lagstiftning, att tillskapa nya legala instrument för att på EU-nivå eller genom statlig lönepolitik styra lönebildningen. Lönebildning är inte och bör inte vara en EU-behörighet.

Då vi fått gehör för vårt krav att lyfta ut hänvisningar till nya rättsliga instrument för att på EU-nivå styra lönebildningen har vi valt att rösta för rapporten i sin helhet. Tyvärr innehåller rapporten fortfarande ett flertal icke önskvärda detaljer såsom förslaget om "en dag för lika lön". Parlamentets återkommande ovana att kräva utlysande av dagar, veckor och år för olika företeelser är plakatpolitik som inte gör skillnad i sak. Tvärtom får detta sakfrågan att uppfattas på ett banalt och oseriöst sätt.

Carlos Coelho (PPE-DE), skriftlig. – (PT) Löneklyftan mellan kvinnor och män är ett problem i hela EU. Gemenskapslagstiftningen om lika betalning för kvinnor och män, som har varit i kraft sedan 1975 och reviderats 2006, är uppenbart otillräcklig.

Vi gratulerar föredraganden till uppmaningen till kommissionen att lägga fram ett lagstiftningsförslag senast den 31 december 2009, baserat på rekommendationerna i betänkandet. Vi gratulerar henne också till det ansvarsfulla och seriösa sätt på vilket hon lagt fram sina rekommendationer, vilka är inriktade på den centrala frågan, till skillnad från vissa av de ändringsförslag som lagts fram av socialdemokraterna som inte bidrar till att lösa problemet eftersom de består av detaljer från den politiska mytologin eller rekommendationer som är ogenomförbara eftersom de faller utanför medlemsstaternas behörighetsområde.

I Portugal ökade löneklyftan mellan kvinnor och män trots identiska omständigheter med 8,9 procent mellan 2005 och 2006 under den nuvarande regeringen. Arbetslöshetsförmånerna till kvinnor var under 2007 21,1 procent lägre än de som betalades till män. De belopp som betalades till kvinnor, inbegripet tilläggförmåner, ligger under fattigdomströskeln och har faktiskt sjunkit mellan 2006 och 2007.

Parlamentsledamöterna från det portugisiska socialdemokratiska partiet stöder detta betänkande. Trots socialdemokratisk mytologi förväxlar vi inte det goda med det bästa och vi vill inte låta det bästa förstöra det goda, nämligen att ändra på den oacceptabla diskrimineringen.

Brian Crowley (UEN), skriftlig. – (EN) Principen om likalön för lika arbete bidrar till att avskaffa diskrimineringen av kvinnor i arbetslivet. Men vi måste gå längre för att skydda kvinnors rättigheter. Syftet med detta betänkande är inte bara att förbättra värdet av kvinnors arbete utan också att förbättra kvaliteten på de offentliga tjänsterna.

Mer än 30 år efter införandet av lagstiftningen om likalön tjänar kvinnor i EU 15 procent mindre än män och framstegen i att avskaffa löneklyftan i förhållande till männen har gått långsamt. För tjugo år sedan var löneklyftan mellan kvinnor och män i Irland omkring 25 procent och nu är klyftan 13 procent. Även med denna utveckling förblir klyftan mellan kvinnor och män ett allvarligt problem. Nya problem tillkommer, särskilt i det rådande ekonomiska klimatet, som behöver upptäckas och lösas.

Kvinnor fortsätter att vara dominerande i ett smalt yrkesspektrum, med deltidsarbete och lågbetalt arbete, och i arbeten där deras kompetens och bidrag undervärderas. Vi behöver ett mer mångsidigt upplägg. Vi behöver öka kvinnors deltagande i arbetslivet. Vi behöver förbättra barnomsorgstjänsterna och barnförmånerna för att hjälpa kvinnor med barn att komma tillbaka till arbetslivet.

Dragoş Florin David (PPE-DE), skriftlig. – (RO) Jag röstade för att avskaffa direkt och indirekt diskriminering, sociala och ekonomiska faktorer samt segregeringen på arbetsmarknaden. I betänkandet efterlyses en neutral yrkesbedömning som ska bygga på nya system för klassificering och organisation av personal, på

yrkeserfarenhet och produktivitet, som primärt utvärderas ur ett kvalitetsperspektiv. Det föreslås också att man ordnar en europeisk dag för likalön för att göra allmänheten och arbetsgivarna medvetna om löneojämligheterna.

Avril Doyle (PPE-DE), skriftlig. – (EN) Jag stöder betänkandet eftersom vi behöver ett verkligt genomförande av de befintliga lagarna om principen om likalön. Genomförande av befintliga lagar om principen om likalön för samma arbete och för arbete med lika värde är viktigt för att uppnå jämställdhet mellan könen, men det är också viktigt att återge kvinnor alla valmöjligheterna. Det behöver finnas flexibilitet i systemet och rätt balans mellan arbete och liv. Kvinnor måste få rätt att välja om de vill gifta sig eller inte, om de vill ha barn, om de vill ha en yrkeskarriär, om de vill vidareutbilda sig, om de vill stanna hemma, om de vill gå ut i arbetslivet, om de vill starta företag eller att få tillträde till egendom. Utmaningen är att se till att ekonomiska påtryckningar inte tar bort valmöjligheterna.

Edite Estrela (PSE), skriftlig. – (PT) Jag röstade för Bauerbetänkandet om likalön för kvinnor och män eftersom det är oacceptabelt att kvinnor tjänar mindre (skillnaden i EU är 15 procent), trots att de har högre kompetens (58 procent av alla universitetsexamina och 41 procent av doktorsgraderna innehas av kvinnor).

I betänkandet föreslås sätt att ändra det nuvarande regelverket. Bland annat föreslås införandet av böter för lagöverträdelser och man uppmanar till en större dialog mellan arbetsmarknadens parter. Principen om likalön för lika arbete eller för arbete med samma värde är inte bara en kamp för kvinnor utan för hela samhället. Kvinnor behövs på alla områden av näringslivet, särskilt inom de områden som traditionellt är mansdominerade. Detta bevisas av det faktum att kvinnor är bra chefer.

I det rådande läget och för att uppnå tillväxt- och sysselsättningsmålen i Lissabonstrategin är aktiv medverkan av kvinnor viktigt.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL), skriftlig. – (PT) Trots att betänkandet har antagits med flertalet av de ändringsförslag som lades fram under diskussionen i utskottet för kvinnors rättigheter och jämställdhet mellan kvinnor och män, vilket gjorde det till ett bra betänkande, kunde PPE-DE-gruppen inte avhålla sig från att försvaga dess räckvidd under omröstningen i plenum, eftersom de visste att en absolut majoritet på 393 röster behövdes.

Följden blev att vissa förslag tyvärr har fallit bort och inte längre finns med i den slutliga resolutionen, bland annat en del detaljerade rekommendationer om innehållet i det nya förslag som parlamentet begär från Europeiska kommissionen i enlighet med principen om likalön för kvinnor och män.

Det är dock fortfarande en positiv resolution som vi röstade för. Vi vill betona behovet av åtgärder för att värdesätta arbete, som ger prioritet åt anställning med rättigheter och en rättvis fördelning av välförhållanden, som bidrar till att övervinna löneskillnader och stereotyper förknippade med vissa uppgifter och verksamhetsområden som diskriminerar kvinnor och som värdesätter yrken och verksamheter där kvinnor dominerar. Dessa gäller särskilt försäljnings- och servicesektorerna samt branscher som kork, textil och beklädnad, skor, livsmedel och andra med låga löner i de yrken och kategorier som domineras av kvinnor.

Neena Gill (PSE), skriftlig. – (EN) Jag talar om detta i dag eftersom löneklyftorna mellan kvinnor och män bekymrar många av mina väljare i West Midlands, precis som de flesta av oss här.

Löneklyftorna mellan kvinnor och män är större i Storbritannien än i EU i genomsnitt och kvinnorna har nyligen fått veta att skillnaderna ökar.

Jämställdhet mellan kvinnor och män är en grundläggande rättighet och en demokratisk nödvändighet. Det är bara om alla våra medborgare kan delta på jämbördig fot som vi kan uppnå EU:s mål för tillväxt, sysselsättning och social sammanhållning.

De ekonomiska argumenten för förändring är övertygande: om kvinnors potential kunde utnyttas skulle detta kunna bidra med upp till 2 procent av BNP. I en tid av ekonomisk instabilitet är det nödvändigt att se till att vår ekonomi utnyttjar alla resurser som finns. Det är också nödvändigt att se till att kvinnor inte drabbas ännu hårdare.

Även om det har införts lagstiftning och lagts förslag till initiativ, så är detta inte tillräckligt. Många av mina väljare vill ha kraftfullare åtgärder för att minska klyftorna.

Därför välkomnar jag det här betänkandet och förslagen om att införa lönegranskningar och att ge jämställdhetsorgan utökade befogenheter.

Hélène Goudin och Nils Lundgren (IND/DEM), skriftlig. – Junilistan har efter noga övervägande valt att rösta ja till betänkandet. Ökad jämställdhet på arbetsmarknaden, minskade löneklyftor mellan yrkesverksamma kvinnor och män samt jämställda pensioner är viktiga målsättningar i ett rättvist samhälle. Således är idéerna om mer statistik, reviderad lagstiftning samt utbildningsinsatser för att motverka slentrianmässiga föreställningar i samhället om kön angelägna.

Junilistan ställer sig dock kritiskt till EU:s till synes omätliga behov av att inlemma allt fler politikområden i sin behörighet. Vår grundläggande uppfattning är att frågor som har koppling till arbetsmarknadens ordning i första hand ska hanteras av de enskilda medlemsstaterna och inte föras upp på EU-nivå.

Ian Hughton (Verts/ALE), skriftlig. – (EN) Principen om lika lön för kvinnor och män anges uttryckligen i Romfördraget och därför är det skandal att det fortfarande finns så stora skillnader mellan könen i EU. EU:s institutioner måste verkligen göra något inom detta område och därför röstade jag för Bauerbetänkandet.

David Martin (PSE), skriftlig. – (EN) Löneklyftorna, som ingick bland målen för Lissabonstrategin för tillväxt och sysselsättning, men som inte har hanterats på rätt sätt av vissa medlemsstater, har allvarligt påverkat kvinnornas ekonomiska och sociala status. Jag stöder betänkandet som riktar sig till de kvinnor som tjänar 15-25 procent mindre än sina manliga kolleger i Europa.

Angelika Niebler (PPE-DE), skriftlig. – (DE) Vid dagens omröstning röstade jag för min kollega Edit Bauers betänkande. Jag tyckte dock inte att det var lätt, eftersom jag har vissa reservationer i fråga om innehållet i vissa punkter.

Det har funnits en jämställdhetspolitik på EU-nivå i nästan 50 år. Under de senaste 50 åren har vi haft ett tydligt regelverk. Trots alla våra försök att öka jämställdheten på såväl EU-nivå som inom medlemsstaterna har vi ändå inte lyckats undanröja lönediskrimineringen av kvinnor fullständigt.

Kravet på nya lagar i Bauerbetänkandet bör avvisas. Det går inte att åstadkomma attitydförändringar i samhället genom lagstiftning. De senaste årens erfarenheter visar att orsakerna till löneklyftorna mellan kvinnor och män i huvudsak ligger utanför rättssystemets ramar och att lagar inte i sig kan förbättra situationen för kvinnor på arbetsmarknaden.

Nya lagar skapar bara mer byråkrati och ökar bördan för framför allt små och medelstora företag. Därför är jag för en mer konsekvent tillämpning av de befintliga lagarna om att upphäva löneskillnader på grund av kön och emot ytterligare lagstiftning.

Dumitru Oprea (PPE-DE), skriftlig. – (RO) Jag röstade för Bauerbetänkandet på grund av den bristande jämlikhet som tyvärr fortfarande finns. Jämställdhet mellan kvinnor och män är en av EU:s grundläggande värderingar.

Främjandet av principen om lika möjligheter för kvinnor och män är en förhållandevis ny fråga för EU – som tas upp i Maastrichtfördraget eller Amsterdamfördraget – även om olika aspekter har lyfts fram i flera deklarationer eller internationella avtal, t.ex. deklarationen om avskaffande av diskriminering av kvinnor 1967.

I Rumänien finns det två områden där majoriteten av arbetstagarna är kvinnor, nämligen hälso- och sjukvård och sociala tjänster samt utbildningsområdet (69,5 procent). Kvinnodominerade yrken och arbetsplatser tenderar fortfarande att undervärderas jämfört med sådana där män dominerar. Ojämligheter och skillnader i tillämpningen av könskriterier påverkar definitivt lönen. Den genomsnittliga löneskillnaden mellan kvinnor och män är 8,5–15 procent och till och med ännu större inom den privata sektorn – till männens fördel. Detta strider mot direktiv 75/117/EEG om tillämpningen av principen om lika lön för kvinnor och män.

Rovana Plumb (PSE), skriftlig. – (RO) Så länge vi inte har lika lön för kvinnor och män kommer vi att få svårt att uppnå målen för 2010: att förbättra levnadsförhållanden, att åstadkomma ekonomisk tillväxt och att utrota fattigdomen. Det faktum att kvinnor i EU tjänar i genomsnitt 15 procent mindre än män och behöver arbeta ungefär till februari (418 dagar per år) för att tjäna samma belopp som män är en varningsklocka. Det måste vidtas särskilda åtgärder mot detta.

Jämlik representation i Europeiska kommissionen och i Europaparlamentet kan bli vår politiska signal om att kvinnor bör företrädas bättre i alla beslutsfattande organ och underförstått också att löneklyftorna måste undanröjas.

Jag röstade för betänkandet och jag gratulerar föredraganden.

Luca Romagnoli (NI), *skriftlig*. – (IT) Jag röstade för Bauerbetänkandet om tillämpningen av principen om lika lön för kvinnor och män. Detta urgamla problem har diskuterats i årtal: det är oroväckande att konstatera att löneskillnaderna inom vissa EU-länder främst kan hänföras till den utbredda arbetsrelaterade segregationen och effekterna av lönestrukturen. Vi behöver därför en mångsidig politik för att tillämpa den lagstiftning som redan finns men som inte är särskilt effektiv. Jag vill berömma min kollegas arbete som är utformat för att befästa den gällande lagstiftningen men även tar hänsyn till att det är svårt att påverka ekonomisk segregering genom den här typen av lagstiftning. Slutligen stöder jag saken, eftersom vi behöver ha en lönepolitik som är utformad för att minska ojämlika löner och ge bättre löner till låglönearbetare, där kvinnorna dominerar.

Catherine Stihler (PSE), *skriftlig*. – (EN) Jag stöder inrättandet av en europeisk dag för lika lön. Det är fullständigt oacceptabelt att kvinnor fortfarande diskrimineras år 2008 och i genomsnitt får 15 procent lägre lön än sina manliga kolleger för samma arbete.

Georgios Toussas (GUE/NGL), *skriftlig*. – (EL) Det grekiska kommunistpartiet röstade emot betänkandet eftersom lika lön används för att reducera arbetande kvinnors rättigheter till den lägsta gemensamma nämnaren. Arbetande kvinnor får inte glömma att EU tillsammans med de höger- och vänstervridna mittenregeringarna under förevändning av att tillämpa den EU-förenande lagstiftningen om jämställdhet mellan kvinnor och män har fortsatt att upphäva deras hävdvunna rättigheter, t.ex. förbudet mot nattarbete för kvinnor. EU har tillsammans med partierna Ny demokrati och Pasok använt samma lagstiftning för att höja pensionsåldern för kvinnliga offentliga tjänstemän under förevändning att de avskaffar diskriminering och inför jämställdhet mellan kvinnor och män.

I betänkandet underlåter man inte bara att ta upp de verkliga orsakerna till ojämlik lön mellan kvinnor och män för lika arbete och det faktum att kvinnor och ungdomar är de första offren för deltidsarbete, flexibla anställningskontrakt och flexicurity, tvärtom går de föreslagna lösningarna i samma riktning. Argumentet att "förena arbete med familj" används för att göra flexibla anställningsformer för kvinnor mer generella och man föreslår flyktigt kapital genom allmänna medel och offentliga upphandlingar samt finansiering som belöning för "goda kapitalister" som tillämpar det självklara: lika lön för lika arbete för kvinnor och män.

Graham Watson (ALDE), *skriftlig*. – (EN) I betänkandet rekommenderas Europeiska kommissionen att tillämpa principen om lika lön för kvinnor och män. Den principen är avgörande för att skapa värdighet, rättvisa och jämställdhet i fråga om pensionsrättigheter.

Jag har nu i flera år kraftfullt ställt mig bakom framställningen från Plymouth Senior Citizen med en begäran om rättvis behandling av äldre kvinnor.

Jag kunde med stolthet lägga fram tre ändringsförslag till Bauerbetänkandet i linje med kraven från Plymouthframställarna och det gläder mig mycket att alla tre accepterades.

Europaparlamentet har erkänt att många kvinnor förlorar inkomster på grund av sitt arbete med att ta hand om barn och äldre. Parlamentet har uppmanat kommissionen att undanröja risken för fattigdom hos pensionärer och se till att de får en anständig levnadsstandard. Dessutom har parlamentet satt som mål att kvinnor och män ska ha jämställda pensioner, däribland pensionsåldern.

Nu måste EU och de nationella regeringarna hörsamma dessa ord och omvandla fina känslor till framsteg.

Jämlika pensioner för äldre är ett hedervärt mål och det gläder mig att kunna stödja detta betänkande.

- Betänkande: Christian Ehler (A6-0418/2008)

Jan Andersson, Göran Färm, Anna Hedh, Inger Segelström och Åsa Westlund (PSE), *skriftlig*. – Vi har valt att lägga ner vår röst då vi tycker att det är principiellt fel att i ett initiativbetänkande föregripa den lagstiftningsprocess som just nu pågår om just dessa frågor.

Adam Bielan (UEN), *skriftlig*. – (PL) Jag stöder Ehlerbetänkandet av två skäl.

EU saknar egna råvaror och håller därför på att bli en av världens största energiimportörer och blir i allt högre grad beroende av externa olje- och gasleverantörer. Detta är sektorer som är förknippade med de största geopolitiska riskerna. Kolreserverna kommer att finnas tillgängliga längre än olje- och naturgasreserverna och kan bli strategiskt viktiga för oss, om energiförsörjningen hotas av politiska skäl.

Dessutom kan energiproduktion från fossila bränslen bli lönsam trots hårda miljökrav och detta skapar goda framtidsutsikter för europeiska och polska gruvor. Införandet av ren kolteknik kommer att bidra till en avsevärd utveckling av Polens infrastruktur och ekonomi.

Šarūnas Birutis (ALDE), skriftlig. – (LT) Kommissionens meddelande "Stöd till tidig demonstration av hållbar energiutvinning från fossila bränslen" är ett mycket viktigt steg mot vidare diskussioner om politiska och ekonomiska åtgärder. I dag är det uppenbart att EU endast kommer att kunna uppfylla sina ambitiösa mål i fråga om klimatpolitiken efter 2020 om avskiljning och lagring av koldioxid används på bred front vid kraftverken. Vi måste verkligen göra framsteg när det gäller att utforma och anta lagstiftning om geologisk avskiljning och lagring av koldioxid.

Även om det för närvarande pågår försök på EU-nivå för att anta ett direktiv om geologisk avskiljning och lagring av koldioxid så snabbt som möjligt saknas det lämpliga initiativ på nationell och regional nivå, något som är särskilt viktigt på området för transportinfrastruktur.

Charlotte Cederschiöld, Christofer Fjellner, Gunnar Hökmark och Anna Ibrisagic (PPE-DE), skriftlig. – Så länge som fossila bränslen är nödvändiga för att täcka EU:s energibehov är det viktigt att stödja initiativ som syftar till att mildra de miljömässiga effekterna, genom exempelvis CCS-teknik.

Däremot anser vi att intäkterna från auktioner med utsläppsrätter ska gå till respektive medlemsstat, inte öronmärkas till olika projekt. Utsläppsrättssystemet riskerar annars att bli ineffektivt och topstyrt.

Dragoș Florin David (PPE-DE), skriftlig. – (RO) Jag röstade för detta betänkande eftersom det lyfter fram vikten av att öka anslagen av EU-medel för forskning om tillämpningen av ny teknik för avskiljning av växthusgaser, särskilt koldioxid och särskilt medel för att genomföra pilotprojekt som höjer profilen för den här typen av forskning, tillsammans med de möjligheter som den erbjuder och säkerheten i den nya tekniken. EU kan inte ännu ge upp sin största energikälla, det fossila kolet, eftersom många medlemsstater fortfarande tryggar sitt energiberoende genom att bearbeta fossilt kol. Vi måste ge kommande generationer garantier för att framställningen av el från fossila bränslen är hållbar och orsakar så lite föroreningar som möjligt.

Avril Doyle (PPE-DE), skriftlig. – (EN) Jag stödde det här betänkandet eftersom det är i linje med det ändringsförslag jag lade fram om finansiering av storskaliga demonstrationsanläggningar för avskiljning och lagring av koldioxid (*Carbon Capture and Storage, CCS*) i mitt betänkande om översynen av EU:s system för handel med utsläppsrätter.

Vi kommer sannolikt att fortsätta att vara beroende av fossila bränslen ett tag framöver och vi bör undersöka alla alternativ för att dämpa deras skadliga effekter. Genom CCS avskiljs och begravs koldioxid från alla kolväteällor i stället för att utsläppen tillåts nå atmosfären. Om den här tekniken genomfördes utan dröjsmål och med ordentlig finansiering skulle den kunna minska koldioxidutsläppen i EU avsevärt.

David Martin (PSE), skriftlig. – (EN) I betänkandet erkänns behovet av att minska utsläppen från de fossila bränslen som kommer att användas för att överbrygga klyftan tills vi kan använda förnybara energikällor, varför jag stöder det.

Luca Romagnoli (NI), skriftlig. – (IT) Jag röstade för Ehlerbetänkandet om stöd till tidig demonstration av hållbar energiutvinning från fossila bränslen. Det är uppenbart att EU endast kan nå det ambitiösa målet för sin klimatpolitik genom att se till att teknik för avskiljning och lagring av koldioxid används på bred front vid kraftverken.

Kolets strategiska betydelse får inte hindra oss att hitta en metod för att använda denna dyrbara resurs på ett klimatneutralt sätt. Dessutom håller jag med föredraganden om bristen på åtgärder från kommissionen för att se till att sådana ambitiösa projekt kan genomföras fram till 2015. Slutligen välkomnar jag Christian Ehlers bedömning, där avsaknaden av ett ändamålsenligt regelverk med tillgängliga ekonomiska resurser betonas. Det är absolut nödvändigt att göra något åt denna brist.

Elisabeth Schroedter (Verts/ALE), skriftlig. – (DE) Genom att anta Ehlerbetänkandet har Europaparlamentet beslutat om en fullständigt föräldrad energistrategi. Syftet med avskiljning och lagring av koldioxid är att produktionsprocesser som skadar klimatet ska verka klimatvänliga. Men tekniken innebär inte att man undviker eller minskar koldioxidproduktionen, vilket är fallet med t.ex. energi från förnybara energikällor. Gruppen De gröna/Europeiska fria alliansen anser att massiv offentlig finansiering av avskiljning och lagring av koldioxid inte är särskilt förnuftigt rent ekonomiskt. Det skulle vara bättre och mer hållbart att investera pengarna i forskning om effektivare användning av förnybar energi.

Ehlerbetänkandet går längre än kommissionen: där föreslås att EU:s strukturfonder ska användas för investeringar i avskiljning och lagring av koldioxid, vilket skulle undandra dessa resurser från missgynnade regioner och deras hållbara utvecklingsplaner. Christian Ehler, medlem av CDU och företrädare för Brandenburg, vill ge pengarna till Vattenfall, det femte största kraftbolaget i Europa, så att det ska kunna öppna fler lignitgruvor i Lausitz (Brandenburg/Sachsen), vilket innebär att fler byar hotas av flyttning. Vi vet att Vattenfall tänker utvinna kraft ur lignit under de kommande 50–60 åren, trots att detta endast går att göra med en effektivitetsfaktor på mindre än 50 procent. Energiintensiv teknik för avskiljning och lagring av koldioxid kommer att minska denna faktor med ytterligare 10–15 procent. Detta är ett steg tillbaka, varför vi inte kan godta detta betänkande utan i stället har lagt fram ett alternativt förslag.

9. Rättelser/avsiktsförklaringar till avgivna röster: se protokollet

(Sammanträdet avbröts kl. 13.05 och återupptogs kl. 15.05.)

ORDFÖRANDESKAP: PÖTTERING

Talman

10. Justering av protokollet från föregående sammanträde: se protokollet

11. Europeiska unionens svar på den globala finanskrisen: rapport från Europeiska rådets informella möte den 7 november 2008 och G20-toppmötet den 15 november 2008 – Kommissionens lagstiftnings- och arbetsprogram 2009 (debatt)

Talmannen. – Nästa punkt är en gemensam debatt om Europeiska unionens svar på den globala finanskrisen och kommissionens lagstiftnings- och arbetsprogram 2009.

Jean-Pierre Jouyet, rådets ordförande. – (FR) Herr talman, herr kommissionsordförande, mina damer och herrar! Finanskrisens effekter på ekonomin blir alltmer uppenbara. Kommissionens prognoser för hösten förutspådde en kraftig minskning av tillväxten i EU under nästa år. Flera medlemsstater har redan gått in i en recession och under 2009 kommer den ekonomiska tillväxten i bästa fall att ligga på noll inom EU.

De ekonomiska spänningarna börjar dessutom påverka finansieringen av ekonomiska institut. Offentliga myndigheter inom medlemsstaterna gör allt för att skapa kontinuitet i finansieringen av företag och hushåll som står inför det växande hotet om kreditåstramningar.

EU och dess internationella partner står nu inför den värsta finanskrisen sedan 1929 och de måste hantera en exceptionell ekonomisk nedgång. Som ni vet har rådets ordförandeskap sedan vår senaste debatt den 8 oktober haft endast en målsättning och en övertygelse: att EU måste visa enighet inför den globala finanskrisen.

Inför hotet om ett verkligt sammanbrott i det europeiska finansiella systemet har det franska ordförandeskapet lyckats föra fram en europeisk handlingsplan för att snabbt stödja finansinstitut som hotas av krisen och har tillsammans med medlemsstaterna beslutat att garantera interbankfinansiering och att rekapitalisera bankerna.

Effektiviteten i denna gemensamma EU-insats framgick också förra veckan vid G20-mötet med stats- och regeringscheferna i Washington, där José Manuel Barroso deltog. EU, som företrädades av rådets ordförande, president Nicolas Sarkozy, och av Europeiska kommissionens ordförande, José Manuel Barroso, tog initiativ till detta historiska toppmöte. Det visade stor enighet när rådets ordförandeskap den 7 november fick tydliga ståndpunkter att försvara tillsammans med våra viktigaste partner.

Vi kan nu vara mycket nöjda med resultatet av denna strategi, eftersom toppmötets slutsatser innehåller EU:s viktigaste ståndpunkter – dvs. insyn och ansvar – som är centrala för att det internationella finanssystemet ska fungera. Vi åstadkom också positiva beslut i linje med EU:s förslag, t.ex. registrering av värderingsinstitut, principen om övervakning eller reglering av all verksamhet inom finansinstitut och ersättningar som är knutna till undvikande av alltför stort risktagande.

För första gången har alla stora ekonomiska och finansiella institutioner kommit överens om att reagera kraftfullt för att undvika att en kris av den här omfattningen uppstår på nytt. De har kommit överens om en ambitiös handlingsplan som finansministrarna ska finslipa detaljerna på under de kommande veckorna.

EU måste naturligtvis fortsätta att använda allt sitt inflytande i de internationella diskussionerna. Ni vet att ni kan räkna med att det franska ordförandeskapet kommer att arbeta för europeisk enhet och därmed erbjuda en gemensam ambition i fråga om grundläggande reformer i alla de frågor som fastställdes i Washington. Vi litar förstås på att det tjeckiska ordförandeskapet kommer att driva dessa initiativ vidare.

När det gäller värderingsinstitut, redovisningsnormer, övervakning av hedgefonder, kamp mot skatteparadis samt ansvarsskyldighet hos privata institut och reform av multilaterala finansinstitut måste EU fortsätta att tydligt säga sin mening för att åstadkomma tydliga resultat.

Vi måste också snabbt ta vårt ansvar för gemenskapslagstiftningen och skynda på antagandet av de åtgärder som kommissionen föreslagit i fråga om tillsyn och reglering av banker och värderingsinstitut.

Det franska ordförandeskapet vet att det kan räkna med ett fullständigt och aktivt engagemang från ert parlament och dess grupper, vilket jag är tacksam mot deras ordförande för. På så sätt kommer EU att kunna inta en styrkeposition vid de kommande internationella mötena under 2009.

Dessa inledande resultat inom finanssektorn visar hur effektiv EU:s enade front har varit. Men de är bara en del av EU:s svar på krisen. Denna enade front måste också inspirera EU och dess medlemsstater till att svara på krisens inverkan på den ekonomiska tillväxten.

Rådets ordförandeskap har en fast övertygelse här. Precis som inom finanssektorn kommer medlemsstaterna bara att kunna åstadkomma konkreta resultat i stödet för tillväxten om de samarbetar nära med varandra och dessutom med sina viktiga internationella partner. G20-mötet gav ett kraftfullt budskap om detta. Vi måste se till att alla makroekonomiska instrument används i global skala för att undvika en långvarig nedgång i ekonomin.

I takt med att situationen har utvecklats har centralbankerna reagerat snabbt genom att sänka räntesatserna. Ordförandeskapet välkomnade Europeiska centralbankens kraftfulla beslut i början av november om att sänka sina räntesatser med 50 räntepunkter och har vid flera tillfällen berömt centralbankens reaktioner på finanskrisen och dess aktiva deltagande i Eurogroups och Europeiska rådets diskussioner.

När det gäller budgetfrågorna har G20 markerat att ett betydande manöverutrymme bör utnyttjas om det finns möjlighet. EU:s medlemsstater har svarat på denna uppmaning genom att säga att vi bör använda allt det manöverutrymme som stabilitets- och tillväxtpakten ger oss när konjunkturen vänder hastigt.

Det franska ordförandeskapet tänker i nära samarbete med kommissionen göra allt som går för att se till att nationella stimulansplaner samordnas noggrant med gemenskapsinitiativ för att maximera de ekonomiska effekterna som helhet.

Herr Barroso! Vi förväntar oss nya förslag före månadens slut. Det handlar om att hitta insatser som går att genomföra på gemenskapsnivå och att ta vara på alla instrument som kan bidra till att stödja den europeiska konjunkturen. Vissa av EU:s budgetanslag – jag säger detta eftersom jag var närvarande vid debatten här i parlamentet – skulle snabbt kunna mobiliseras för att möta nedgången.

Samtidigt som vi garanterar den inre marknadens funktion bör vi också se till att flexibiliteten inom EU:s regler för statligt stöd utnyttjas till fullo, så att medlemsstaterna och EU kan ge effektivt stöd till de mest utsatta ekonomiska institutionerna.

Vi vill också att Europeiska investeringsbanken ska delta fullt ut i insatserna för att stödja EU:s ekonomi. Resurser har som ni vet redan ställts till förfogande för att trygga finansieringen för små och medelstora företag. Stödåtgärderna bör ingå i en mer global plan som framför allt gör det möjligt att stödja de mest hotade sektorerna, som hela EU:s bilindustri i dag.

Dessa ytterligare insatser på gemenskapsnivå behöver förstärkas aktivt på medlemsstatsnivå genom noggrant samordnade nationella återhämtningsåtgärder. Om vi ser framåt mot nästa månads möte i Europeiska rådet tänker ordförandeskapet leda diskussionen mellan medlemsstaterna om prioriteringarna för en sådan återhämtningsinsats. Flera medlemsstater har sagt att de överväger stödåtgärder för vissa industrisektorer.

Sådana åtgärder måste bygga på samråd mellan parterna för att få full effekt och bevara den inre marknadens integritet, varför ekonomi- och finansministrarna tillsammans med kommissionsledamot Joaquín Almunia kommer att förbereda Europeiska rådets diskussion om dessa teman vid deras kommande möte den 2 december.

Herr talman, herr kommissionsordförande, mina damer och herrar! EU har på bara några veckor tagit sitt ansvar inför en aldrig förut skådad destabilisering av världsekonomin. Europeerna har inför det omedelbara hotet kunnat enas om att vidta effektiva och skyndsamma åtgärder. Vi måste dra alla lärdomar av denna framgångsrika insats. Denna europeiska enhet måste bevaras så att vi kan fortsätta att agera tillsammans, så att vi gentemot och tillsammans med våra partner kan arbeta för en grundläggande reform av det finansiella regleringssystemet och så att vi gemensamt kan hantera konjunktursvängningarna.

På så sätt kommer vi – rådet, kommissionen och parlamentet att tillsammans bevisa att EU har de medel som krävs för att effektivt ta kontrollen över sitt öde och göra det som alla EU-medborgare förväntar sig, dvs. fungera som en global aktör.

(Applåder)

Talmannen. – Jag tackar rådets företrädare, Jean-Pierre Jouyet. Det gläder mig mycket att så många ledamöter av Europeiska kommissionen är här. De flesta kommissionsledamöterna är här och nu har jag nöjet att ge ordet till kommissionens ordförande.

José Manuel Barroso, kommissionens ordförande. – (FR) Herr talman, herr rådsordförande, mina damer och herrar! Först vill jag berömma Europaparlamentets utmärkta beslut att hålla två debatter i en i dag: en om EU:s hantering av den globala finanskrisen efter G20-mötet i Washington och en om kommissionens arbetsprogram 2009.

Denna dubbla debatt speglar perfekt den politiska verklighet som EU måste svara på: att möta utmaningen med en kris och samtidigt beslutsamt fortsätta det grundläggande arbete som redan har påbörjats.

Det bör därför inte komma som någon överraskning för er att kommissionens arbetsprogram 2009 också har ett dubbelt syfte: kontinuitet och insatser i kristider. Jag ska komma tillbaka till det.

Först vill jag dock återvända till bedömningen av toppmötet i Washington, som även Jean-Pierre Jouyet tog upp för det franska ordförandeskapets räkning. Jag vill påminna om att det politiska initiativet om att inleda en global reformprocess för finansieringssystemet kom från EU och jag anser att vi kan gratulera oss själva för det. EU levde upp till utmaningen. Det var också från EU som de viktigaste punkterna i diskussionen kom. Jag kommer inte att upprepa dem eftersom vi talade om dem tillsammans här i parlamentet i förra månaden.

De riktlinjer som slogs fast vid Europeiska rådets extraordinära möte den 7 november och som inspirerats av våra tre institutioners gemensamma arbete, låg till grund för diskussionerna. Kommissionen lade fram förslag. Europaparlamentets talman, Hans-Gert Pötinger, deltog också i diskussionerna och vi kom fram till en gemensam ståndpunkt. Jag uppmanar alla dem som ibland kan vara kritiska att se på de förslag som vi, EU, lade fram och att se på resultatet av G20-mötet.

Vi behöver förstås få lite distans i tiden för att kunna avgöra om en händelse utgör en vändpunkt i historien, men jag har en känsla av – och detta vill jag uttrycka helt öppet inför er – att detta första möte med stats- och regeringscheferna inom G20 verkligen markerar början på en ny era i den gemensamma styrningen av den globala ekonomin och kanske mer än så, eftersom krisen har fått protagonisterna att inse behovet av en global strategi för globala problem. Det är min känsla.

Vid toppmötet i Washington lades också grunden till en ny global styrning som bygger på marknadsekonomiska principer. Men den ekonomi som EU tänker sig är inte bara en marknadsekonomi. Den är, som vi ofta säger inom EU, en social marknadsekonomi. Det är en av EU:s tillgångar.

G20 fattade faktiskt fyra avgörande beslut.

För det första – kanske inte i fråga om betydelse utan i fråga om i vilken ordning besluten fattades – en handlingsplan på kort och medellång sikt för att reformera finansmarknaderna i syfte att undvika nya kriser och att skydda konsumenter, sparare och investerare.

För det andra, principerna för en ny global styrning för att råda bot på kommersiella, monetära och budgetmässiga obalanser som skadar det globala samhället.

För det tredje – och detta är den fråga som jag menar måste diskuteras snarast – behovet av samordnade insatser för att stimulera den globala ekonomin och minimera krisens följder för jobben och våra medborgares köpkraft.

För det fjärde, behovet av öppna marknader och förkastandet av all protektionism. Detta är också anledningen till att vi ska försöka nå fram till ett samförstånd före 2008 års slut om hur Doharundan för handel och utveckling ska avslutas.

Samtidigt har toppmötet skickat ett tydligt budskap som jag tror kommer att bli mycket viktigt för EU-medborgarna. Ekonomiska och finansiella frågor får inte hanteras på ett sätt som skadar andra globala utmaningar som också kräver gemensamma insatser, dvs. millennieutvecklingsmål, energitrygghet, kamp mot klimatförändring, livsmedelssäkerhet, rättsstatsprincipen, kamp mot terrorism, fattigdom och sjukdom.

Jag betonade personligen denna punkt. Jag sa till och med att jag ansåg att det skulle vara onaturligt att diskutera stora globala finansfrågor och samtidigt strunta i behoven hos dem som inte har tillräckligt att äta eller inte har tillgång till rent vatten.

(Applåder)

Ett nytt kapitel har nu inletts i politiken och vi måste skriva det snabbt och i praktiska ordalag. Vi måste förtydliga saker och ting. Om EU har spelat en viktig roll genom sina förslag till G20 och om den har gjort sin röst hörd, berodde detta på att EU var enat. Jag vill än en gång säga hur stolt jag är över det utmärkte samarbete som vi har lyckats åstadkomma mellan det franska ordförandeskapet och kommissionen och även med er institution, Europaparlamentet.

EU står nu inför en verklig utmaning när det gäller att fortsätta att tala med en röst. Det kommer att bli svårt ibland, men det är en avgörande förutsättning för att vi ska lyckas.

Nåja, vi har i varje fall inte dröjt med att fatta vissa mycket viktiga beslut här i EU. Efter ett flertal möten i Europeiska rådet och debatter med Europaparlamentet har kommissionen redan lagt fram några viktiga lagförslag som nu ligger hos medlagstiftarna. Den 29 oktober skisserade vi också ett program för ekonomisk återhämtning som vi kommer att formalisera genom ett dokument som kommissionen kommer att anta nästa vecka.

Det är här kommissionens arbetsprogram 2009 kommer in. Vi har naturligtvis redan fått mycket gjort de senaste månaderna. Naturligtvis kommer vi att ha kommit ännu längre med vissa delar vid årets utgång, men vi kommer att ha mycket kvar att göra även nästa år.

Programmet omfattar fyra prioriteringar som vi dessutom i stort sett var överens med Europaparlamentet om under debatten i september om den årliga politiska strategin för 2009.

Den första av dessa prioriteringar är självklar: tillväxt och sysselsättning. Under 2009 kommer vi till en början att försöka åstadkomma två saker: att begränsa konjunkturnedgångens följder för sysselsättningen och för företagen inom EU och att fortsätta med vår reform för att vara bättre förberedda inför perioden efter krisen. Vi måste tillämpa samma metod på realekonomin som vi använde så framgångsrikt när finanskrisen bröt ut: utforma tydliga principer och samordnade åtgärder på EU-nivå. Jag tror faktiskt att våra medborgare inte skulle förstå om regeringarna i de 27 medlemsstaterna och EU:s institutioner, som kunde komma överens om en gemensam plattform för att svara på finanskrisen, nu inte skulle kunna få fram en gemensam plattform för att svara på den ekonomiska krisen. Det minsta vi kan göra är alltså att acceptera principen om samordning mellan alla medlemsstater och – naturligtvis – med EU:s institutioner.

Detta är ramen för den återhämtningsplan som kommissionen kommer att lägga fram den 26 november i samband med Lissabonstrategin. Vi har instrumenten inom EU, vi har Lissabonstrategin för tillväxt och sysselsättning, vi har stabilitets- och tillväxtpakten och vi kan visa att dessa instrument tillsammans med politisk vilja och, särskilt med EU:s vilja, kan möta den kris som vi går igenom för närvarande.

Vi lever i en exceptionell tid som kräver exceptionella åtgärder. Vi behöver en verklig gemensam strategi för att sammanföra alla förutsättningar för ekonomisk återhämtning, ett program som framför allt syftar till att begränsa krisens effekter för medborgarna – hushåll, arbetstagare, företagare – ett program som utnyttjar alla verktyg som står till buds – skattemässiga, strukturella eller lagstiftningsmässiga, på både europeisk och nationell nivå – i en samordnad insats. Här vill jag också passa på att säga hur mycket vi har uppskattat Europeiska centralbankens samarbete så här långt.

Ingen medlemsstat kan ta sig ur den här krisen med enbart nationella åtgärder. Våra ekonomier är alldeles för beroende av varandra för det. Ett av de intressantaste resultaten av toppmötet i Washington är att alla förstod att globaliseringen innebär att även de som har varit minst utsatta för integreringen på finanemarknaderna nu blivit medvetna om vad det ömsesidiga beroendet innebär. Om hela världen är beredd

att acceptera konsekvenserna av det ömsesidiga beroendet måste vi inom EU inte bara erkänna detta utan också kunna reagera på ett samordnat och enhetligt sätt.

Därför anser vi att vi behöver ett finanspolitiskt stimulansprogram för att hålla efterfrågan uppe, utnyttja synergieffekter och undvika negativa kedjereaktioner, ett åtgärdsprogram som kommer i rätt tid, är målinriktat och tidsbegränsat. Dessa åtgärder behöver vidtas skyndsamt och det kommer vi att föreslå våra medlemsstater.

Jag tänker framför allt på insatserna för att uppmuntra till utbildning och omskolning, öka investeringarna i innovation, sammankopplingsmöjligheter och omvandling av EU till en ekonomi med låga koldioxidutsläpp. Jag tänker framför allt på behovet av att anpassa vissa sektorer av vår ekonomi till våra andra mål för kampen mot klimatförändring. Detta är ett utmärkt tillfälle att visa att agendan för att bekämpa klimatförändringen inte är en agenda mot ekonomisk tillväxt. Tvärtom skulle detta kunna vara en agenda som främjar moderniseringen av EU:s industri.

Jag tänker också på ökade insatser för att minska de administrativa kostnaderna för företag och därmed frigöra potentialen hos i synnerhet små och medelstora företag, en kärnpunkt i vår översyn av bättre lagstiftning i januari 2009.

Vi är alltmer inriktade på att åstadkomma bättre lagstiftning. Vi måste minska alla onödiga administrativa bördor, särskilt för små och medelstora företag.

Den sociala dagordningen för möjligheter, tillgång och solidaritet ingår i EU:s svar på den ekonomiska krisen eftersom vi kommer att behöva hantera sociala svårigheter, det förnekar vi inte, särskilt till följd av den ökade arbetslöshet som nu verkar ytterst sannolik. Därför måste vi fortsätta med den sociala dagordningen. Jag vill särskilt betona åtgärderna för att främja konsumenternas intressen och att öppna arbetsmarknaden för ungdomar, men det kommer utan tvekan att finnas många andra frågor som vi kommer att vilja diskutera med Europaparlamentet.

När det gäller finansieringen litar jag på att ledamöterna av detta parlament snabbt antar kommissionens förslag om kapitalkrav, insättningsgarantier och kreditinstitut. Det är mycket viktigt att vi återupprättar förtroendet. Under 2009 kommer kommissionen att vidta konkreta åtgärder för att stärka regelverket för EU:s finansiella system. Den kommer att titta närmare på finansmarknadernas reglering, tillsyn och öppenhet, inklusive de områden som nämns i Rasmussen- och Lehnebetänkandena. Före rådets vårmöte kommer jag att ge er de första analyserna från den högnivågrupp med ansvar för finansiell tillsyn som vi har inrättat.

Som avslutning av denna första del av debatten vill jag säga att jag anser att kriser trots sina negativa effekter alltid har något gott med sig. De rör om bland våra fasta tankemönster och det vi tar för givet och skapar en viss formbarhet i förhållandena, vilket ger den flexibilitet som krävs för att ändra dem.

Jag vill än en gång mycket uppriktigt och öppet förmedla den känsla jag fick i Washington förra helgen. Jag såg en öppenhet som ärligt talat inte fanns där för några månader sedan. Det är krisen som har ändrat många attityder. Det finns nu en öppenhet inte bara bland stormakterna utan också bland de framväxande makthavarna inför att förändra världen och främja europeiska värderingar: frihet och solidaritet. När det gäller Europa menar jag att tiden nu är inne för oss att sätta vår prägel på händelseutvecklingen.

(Applåder)

Talmannen. – Herr kommissionsordförande! Tack för ert anförande! Jag är säker på mina kolleger tillåter mig att observera att ni de senaste veckorna, när ni tvingades delta i ett maraton av sammanträden, hela tiden – som jag ser det – försvarade gemenskapslagstiftningen på ett tydligt sätt, vilket förstås är er uppgift. Detta är mycket viktigt i förhållande till våra regeringar. Ni måste uppfylla Europaparlamentets krav likaväl som de olika regeringarnas. Detta var uppenbart fallet för er och jag vill tacka er på Europaparlamentets vägnar för era insatser under denna svåra tid.

Joseph Daul, för PPE-DE-gruppen. – (FR) Herr talman, herr rådsordförande, herr kommissionsordförande, mina damer och herrar! Den pågående finanskrisen innebär inte, som vissa har påstått, kapitalismens nederlag, utan är helt och hållet en följd av ett politiskt misstag, de otillräckliga bestämmelserna för och kontrollen av kvaliteten i finansiella produkter i USA sedan 1990-talet.

Den är resultatet av brist på både marknadsinsyn och ett effektivt tillsynsorgan för finansmarknaderna. Den center/högerpolitiska familjen är inte och har aldrig varit för ett finanssystem utan regler eller skiljedomare. Nu betalar vi mycket dyrt för de ekonomiska och sociala konsekvenserna av det. Det vi inom center/högern förespråkar för den globala ekonomin är den europeiska modellen med en social marknadsekonomi, som

har bevisat sitt värde. Det vi inom center/högern begär är att vi i svåra tider koncentreras oss på situationen för människor som arbetar och som sparar och för företagarna, särskilt de små och medelstora företagen, som tar risker varje dag för att skapa tillväxt och sysselsättning.

Vi kan bara garantera dem en framtid om vi försvarar vår samhällsmodell och upprätthåller förutsättningarna för en fri, rättvis och öppen marknad, ansvarsmedvetet och med respekt för våra värderingar.

Mina damer och herrar! Jag vill också uttrycka min grupps stora tillfredsställelse över att EU under denna kris, liksom under den georgiska krisen i somras, när den så vill har en närvaro i världen, gör sin röst hörd och påverkar sina partner. Det jag menar är att EU, som stöder en världsunik samhällsmodell och som sätter människor i centrum för denna samhällsmodell, är ett viktigt verktyg i samband med globaliseringen.

Rådets ordförandeskap med Nicolas Sarkozy har med stöd av kommissionen och dess ordförande, José Manuel Barroso, visat att det går att föra en gemensam, enhetlig politik bland de 27 medlemsstaterna, till och med i mycket känsliga och komplicerade frågor, och att EU kan utöva ett inflytande på världen om den försöker stå enad.

Det var tack vare enträgna förslag från rådets ordförandeskap och kommissionens ordförande som G20-mötet gick att hålla. Detta möte med de rikaste länderna och de framväxande ekonomierna var både en symbolisk och en historisk händelse, men det ledde också fram till konkreta åtgärder som har starkt stöd av vår grupp. G20 har verkligen slagit fast problemets orsaker, utformat en strategi och gjort en tidsplan. Missnöjda människor säger att det inte är tillräckligt och att det är för sent. Jag har vissa frågor själv, t.ex. varför vi inom EU inte föregrep krisen när varningstecknen fanns där redan förra året? Varför övervakade våra tillsynsmyndigheter inte kvaliteten i de amerikanska finansiella produkterna noggrannare? Vi måste få ett svar på frågan om vad som hände i våra storbanker, där den högsta ledningen inte visste vad datorspelarna på tredje våningen sysslade med.

Det är vår plikt att nu vidta åtgärder för att stimulera ekonomin, stimulera tillväxten och på så sätt begränsa krisens effekter för den sociala sammanhållningen. Vi måste förenkla den inre marknaden, investera i forskning, ge starkt stöd till våra små och medelstora företag och hjälpa familjer i svårigheter. Allt detta måste vi göra utan att överanstränga de offentliga finanserna, t.ex. genom att överväga euro-obligationer som en extra finansieringskälla och genom att hålla farten uppe i de reformer som inletts på nationell nivå och som nu är nödvändigare än någonsin.

Herr talman, mina damer och herrar! Inför den historiska krisen har det globala styret gjort ett framsteg som också kan bli historiskt. Vi måste gå längre, samtidigt som vi måste vara vaksamma mot risken för protektionism, som alltid är till nackdel för de fattigaste länderna i världen.

Det är i kristider som vi kan göra modiga insatser för framtiden. Herr kommissionsordförande! Det är i kristider – och bara då – som vi kan ändra vissa regler, för när krisen är över glömmer alla väldigt fort.

EU får inte vika från den inslagna vägen. Det enade Europa visade att det kunde hitta lösningar på krisen och hjälpa våra medborgare att överleva krisen som kommer att fortsätta att orsaka enorma problem för oss under de kommande månaderna. Jag vill helt enkelt säga er att EU måste stå enat, EU måste vara starkt och framför allt att vi har märkt det symbiotiska förhållandet mellan de olika institutionerna, parlamentet, som jag kommer att nämna först, kommissionen och rådet. På så sätt kommer vi att lyckas och föregå med gott exempel för våra medborgare.

Martin Schulz, för PSE-gruppen. – (DE) Herr talman, mina damer och herrar! Det faktum att G20-länderna har haft ett möte visar att det har skett framsteg. Det faktum att de har samlats på detta sätt visar att världen håller på att förändras, att vi utvecklas till en värld med flera maktcentrer där EU kan och kommer att spela en central roll om den behåller sin enighet, om vi gör vår hemläxa och om vi faktiskt utför det uppdrag vi har fått.

Den avgörande frågan är därför om vi har tillräckligt med tid, herr kommissionsordförande. Av ert anförande förstod jag att ni tänker lägga fram de åtgärder som ni inom kommissionen kommer att utforma i samband med rapporten från Poul Nyrup Rasmussen vid vårmötet. Det är för sent. När det gäller hedgefonderna och riskkapitalfonderna vill vi ha åtgärderna nu. Om jag har förstått det hela rätt gav Charles McCreevy kommissionen förslag till första åtgärder i fråga om bankerna i förra veckan. Det är bara ett mycket litet paket. Om vi vill vara trovärdiga måste vi diskutera kreditinstituten nu. Vi vill diskutera regleringen av dessa institut så snart som möjligt. Vi vill ha åtgärder i fråga om riskkapital- och hedgefonderna nu. Vi vill diskutera direktörernas löner nu. Vi vill diskutera blankning nu. Faktum är att folk redan börjar vänja sig vid läget. Vi går igenom en finanskris och det pågår diskussioner i stor skala, men finansvärldens damer och herrar intar

redan sina gamla ståndpunkter igen. Jag vill läsa upp ett mycket kort citat för er ur en skrivelse från Josef Ackermann, chef för Deutsche Bank, till George W. Bush – två mycket intressanta korrespondenter. Herr Ackermann skriver att vi måste hindra den offentliga sektorn från att inta en permanent viktigare roll i det internationella finanssystemet. Nej, detta måste inte förhindras, det är exakt detta som är målet för de åtgärder vi vidtar nu, dvs. att införa mer reglering och mer internationellt samarbete för att tillämpa denna reglering.

Vi har nu kommit till ett avgörande vägskäl, en avgörande tidpunkt när vi måste ställa oss följande fråga. Kommer det i framtiden att finnas strängare krav, strängare kontroller och, vill jag tillägga, rättsliga förbud mot vissa former av spekulation och missbruk, eller skyddar vi banker, skyddar vi fonder från kollaps? De tar tacksamt emot pengarna och fortsätter sedan som förut. Det är nästan som att ge mer pengar till en utbränd spelare som har förlorat allt på ett casino, bara så att han glatt ska kunna fortsätta på samma sätt. Nej, det vi måste ta reda på är vem som äger casinot, vilka spelregler som gäller, hur vinnarna beskattas och framför allt huruvida casinots förfaranden är öppna och om de som har ansvar för det som sker därinne också kan ställas till ansvar. Det måste vara vårt mål. EU:s mål måste vara att utforma sina egna regler som EU sedan kan genomföra inom G20-länderna och inom de internationella organisationerna.

Saker och ting kan inte fortsätta som förut. Vi måste också ha klart för oss att vi har ett ansvar gentemot de vanliga medborgarna i EU, vars pengar används för att betala de katastrofer som orsakats av andra. Jag ska ge er ett kort exempel. Herr Barroso! Tänk er att ni går till er bank. Ni är en av de mer välavlönade människorna i Europa, precis som jag. Ni går till er bank och säger: "Här är 1 000 euro och jag vill ha 25 procents ränta." Banktjänstemannen skulle svara: "Herr Barroso, mår ni inte riktigt bra? Ni som brukar vara så förnuftig. Ni verkar faktiskt rätt smart." Men när Josef Ackermann talar till sina aktieägare säger han, "Vi vill ha 25 procents avkastning i år", och får stående ovationer. Vi måste sent omsider stänga klyftan mellan dessa personers filosofi och vardagslivet. Det är inte acceptabelt att affärer i internationella företag baseras på dessa kyliga, kalla hänsyn till enbart finansiell avkastning. För att åstadkomma detta behöver vi regler för att sätta stopp för den här formen av missbruk.

(Applåder)

Om vi under de närmsta månaderna, till slutet av denna valperiod, agerar förnuftigt kommer vi att ha stängt klyftan mellan affärsvärldens uppfattning och vad den betraktar som verklighet och vad vanliga människor, människorna i företagen, betraktar som verklighet. Verkligheten i företagen är den värld där de pengar som har slösats bort och kostnaderna för de underskott som den staternas gemenskap som nu mobiliseras ställs inför, måste finansieras genom räddningspaket på miljarder euro, måste tas från skattebetalarnas plånböcker och från realekonomin. Därför kan vi inte begränsa oss till att enbart rädda banker och fonder. Det är också mycket viktigt att investera i realekonomin. Vi måste trygga jobben. Vi måste skydda ekonomin från kollaps. I går lade min vän Frank-Walter Steinmeier fram en intressant plan som syftar till att revitalisera investeringarna i alla nationella ekonomier inom EU och som framför allt ställer en särskild fråga till kommissionen. Kan vi använda resurser som vi redan har avsatt för de kommande sex eller sju åren till investeringar i infrastruktur, Lissabonprocessen, forskning, kvalifikation och upprättandet av en telekominfrastruktur i EU? Kan vi investera dem nu för att skapa sysselsättning och tillväxt snabbt? Jag menar att denna fråga är lika viktig som regleringen av de internationella finansmarknaderna.

Jag anser att vi har nått en vändpunkt. Tack, herr talman! Ni påpekade att jag kanske hade fel om när kommissionen kommer att bli klar. Var klara redan före vårmötet. Var klara snart, för hästkapplöpningarna kommer att börja på nytt i vår och då kommer Charles McCreevy inte att vara här längre. Vi behöver kommissionens åtgärder nu, så snabbt som möjligt. Jag förväntar mig att ni lägger fram de aktuella förslagen här i december.

(Applåder)

Graham Watson, för ALDE-gruppen. – (EN) Herr talman! Jag vill gratulera kommissionens ordförande: detta var första gången som kommissionen var företräd vid ett sådant toppmöte och detta är verkligen mycket välkommet.

Jag vill också gratulera rådsordföranden, inte bara till hans utmärkt arbete för det franska ordförandeskapet, utan också till hans utmärkelse vid ordförandeskapet för *Autorité des marchés financiers*.

Om 1989 utgjorde en avgörande seger för den fria marknadsekonomin måste 2008 vara det år då vi påminner oss om Adam Smiths varning om att otyglade fria marknader har sina begränsningar. Adam Smith förutsåg mycket i sin *Wealth of Nations* och vi kan dra många lärdomar av hans ord.

Min grupp välkomnar framgången med G20-mötet. Vi välkomnar engagemanget för en gemensam syn om att marknadsprinciper, öppna handels- och investeringssystem och effektivt reglerade finansmarknader skapar den dynamik, den innovation och det företagande som är avgörande för ekonomisk tillväxt, sysselsättning och kamp mot fattigdom.

Efter 1929 gjorde länderna det misstaget att de strävade efter frälsning på egen hand. Nu inser vi att frälsningen måste ske gemensamt. Många av de åtgärder som föreslås i kommissionens arbetsprogram för 2009 kommer att hjälpa oss på den vägen. Jag gratulerar kommissionen till arbetsprogrammet, särskilt planen för att skapa reglering, tillsyn och öppenhet i fråga om finansiella aktörer och stora kapitalmarknadsinvestorer. Fria marknader blomstrar av öppenhet och ärlighet.

I dessa svåra tider söker några fortfarande syndabockar. De hävdar att ingen slog larm. Men det gjorde man! Otto Graf Lambsdorff, Jacques Delors med flera skrev till det slovenska ordförandeskapet mycket tidigt i år och varnade för överhettningen i världsekonomin. Jean-Claude Juncker påminde oss i går kväll i sitt utmärkta anförande i vår debatt om eurons tioårsdag, att Eurogroup hade gjort flera framställningar till amerikanerna och andra om de faror vi stod inför. Liberaldemokraterna kommer inte att slösa tid på att leta efter den person som inte upptäckte isberget: vi kommer att koncentrera oss på att få folk i livbåtarna.

Vi är dock bekymrade över en sak i EU:s och G20:s svar. Våra stats- och regeringschefer verkar tro att allt kan återgå till vanliga gångor och att allt som behövs är ekonomisk tillväxt. Jag är rädd att de helt enkelt inte har förstått så många av läxorna från de senaste 30 årens politik. Recessionen borde vara ett bra tillfälle att göra bokslut. Trots recessionen förväntas världens BNP fördubblas under de kommande 20 åren och ändå bygger denna tillväxt på ändliga resurser, där man inte räknar in avfallskostnader och ytterligare ett nytt kolkraftverk i Kina varje vecka.

I noten från ordförandeskapet av den 28 oktober inför EU:s förberedande toppmöte den 7 november fanns fyra innovationspunkter. En av dem handlade om hållbarhet. Där sa man att det är viktigt med internationellt samordnade makroekonomiska insatser som bygger på främjande av miljövänliga investeringar, även i utvecklingsländer. Uppenbarligen har någon minister eller tjänsteman hos det franska ordförandeskapet tänkt till ordentligt. Men detta togs inte med i den godkända text som gällde som slutsatser från det förberedande toppmötet, där klimatförändring endast nämndes i en mening i en uppräkningslista av andra utmaningar. Inte heller kom det med i G20-slutsatserna, annat än som näst sista punkt i den näst sista punkten, som handlade om exempel på andra kritiska utmaningar, där klimatförändring angavs som nummer två.

Det råder ingen motsättning mellan Keynes och kampen mot klimatförändring. En nutida John Maynard Keynes skulle sätta folk i arbete med att installera solpaneler och vindkraftverk på varenda hus i EU och på så sätt driva innovation och skapa sysselsättning samtidigt. En nutida Franklin D. Roosevelt skulle med tanke på vår globala ekonomi som utskisseras i datoranläggningarna på den amerikanska västkusten, fabriker i Kina och telecentralerna i Indien, ha uppmanat oss att sträva efter en global kultur, ett globalt styre och en sammanhängande vision för globala angelägenheter. Det är vägen framåt. Saker och ting kommer aldrig att bli som förut.

Brian Crowley, för UEN-gruppen. – (GA) Herr talman, herr kommissionsordförande, herr rådsordförande! Jag är övertygad om att Europeiska kommissionen har intagit en stark ståndpunkt genom att agera direkt och beslutsamt för att hantera krisen på de internationella finansmarknaderna. När allt kommer omkring måste EU, Förenta staterna, Indien och Kina samarbeta för att skapa gemensamma regler och normer för att kontrollera internationella finansiella tjänster härnäst.

(EN) Det är oundvikligt att människor vid varje kris eller fara säger att saker och ting aldrig kommer att bli som förut igen. Men om vi studerar historia – inte bara ekonomi – ser vi att allt faktiskt går i cirklar. Allt kommer tillbaka. Den enklaste fiskare skulle kunna tala om för er att tidvattnet kommer och tidvattnet går.

Detta är inte på något sätt en ursäkt för de problem vi nu står inför eller någon ursäkt för dem som har orsakat denna kris genom vårdslös utlåning, tvivelaktiga metoder och särskilt genom att, när allt går snett, springa till föräldraländerna och säga "lös ut oss".

Den största faran i dag – inom affärlivet, ekonomin, sysselsättningen och samhällslivet i hela EU – ligger inte bara i den finansiella krisen, utan i att bankerna inte vill låna ut pengar till rörelsekapital för små och medelstora företag så att de kan växa och ta vara på tillfällena. Det är ingen mening med att tillverka solpaneler om man inte har folk som kan sätta upp dem på taket. Om man inte har folk som kan sätta upp dem på taket – som kan betala för dem och köpa dem – kommer ingen heller att tillverka dem.

Den verklighet vi ser i dag är att krisen i den nuvarande ekonomiska turbulensen ger oss möjlighet att korrigera tidigare misstag och se till att vi nu investerar i forskning och innovation och använder dessa pengar för att hitta nya sätt att hantera problem och hitta lösningar på de problem människor ställs inför i sina liv, samtidigt som vi ser till att ge människor hopp. Ibland glömmer man att det folk verkligen behöver är uppmuntran, en idé för att gå vidare och en klapp på axeln för att de gör ett bra arbete. Det finns en längtan efter hopp.

G20-mötet och kommissionens och ordförandeskapets insatser för att genomföra det – om än med en handlingsförlamad president i Förenta staterna – tvingar Indien och Kina att komma till bordet och säga att de nu har förpliktelser som framväxande ekonomier. Kina och Indien har en roll att spela i det som måste göras.

Slutligen vill jag säga att jag tycker det vore hemskt om människor tror att krisen innebär att vi måste hindra européernas innovationsförmåga och kreativitet. Om vi vill försörja vår befolkning, ge dem lika rättigheter och trygghet och lyfta dem ur fattigdomsfällan måste vi i första hand se till att de tjänar pengar genom arbete, att länderna har pengar att investera i samhällstjänster och i hälso- och sjukvård och framför allt att vi ger dem verktygen och kunskaperna genom utbildning, så att de kan utnyttja de nya utmaningar som ligger framför oss.

Monica Frassoni, för Verts/ALE-gruppen. – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! Finanskrisen drabbar nu även realekonomin, precis som lätt hade kunnat förutses. Vi menar att detta är det pris EU får betala för dröjsmålet med, eller till och med vägran att bygga ett europeiskt regelverk och i god tid inrätta finansiella solidaritetsmekanismer och en banktillsyn värd namnet.

De som bär ansvaret för denna försening och förespråkarna för denna strategi, som har försatt EU i ett ytterst osäkert läge och i en recession, är bland annat ni, herr Barroso, ni och majoriteten i er kommission. Herr ordförande! Jag skulle vilja att ni, när ni så våltaligt diskuterar och pratar om möjliga lösningar, klart och tydligt säger att de som ville ha regler och insyn, de som vägrade den symboliska avregleringen, hade rätt och att jag och en del av min kommission – varav en faktiskt sitter bakom er – hade fel. Det är enda möjligheten att ge trovärdighet åt det ni säger i dag och jag beklagar, men det stämmer inte att majoriteten av medlemsstaterna motsatte sig allt detta.

Precis som jag har sagt till er väldigt många gånger sedan 2004 har ni systematiskt valt att rätta er efter de nationella regeringarna i stället för parlamentet och efter näringslivet i stället för konsumenterna. Om jag vore något av en moralist skulle jag till och med säga att ni har rättat er efter de starka, inte de rättträdiga. Denna strategi, som fördes fram av Joschka Fischer i hans berömda Humboldtanföreläse, ger kommissionen en enkel roll som sekretariat för rådet och återspeglas troget i det arbetsprogram som ni lägger fram för oss i dag, i prioriteringarna för inrikes- och utrikespolitiken.

När det gäller prioriteringarna för utrikesfrågor vill jag särskilt betona den fortsatta, beklagliga bristen på uppmärksamhet i fråga om mänskliga rättigheter, först och främst i Kina, förstås. Det finns också ett ganska ytligt försvar av Doha-agendan, utan någon insikt om att finanskrisen har undanröjt alla antaganden som agendan byggde på. När det gäller inrikespolitiken och invandringen har er kommission på senare år än en gång gett efter för medlemsstaternas påtryckningar och det är anledningen till att vi i dag när vi talar om laglig invandring hänvisar till rättsakter som fortfarande är mycket svaga. Exakt samma sak kan dessutom sägas i fråga om socialpolitiken.

Herr rådsordförande, herr kommissionsordförande! Detta är sannerligen inte ett framgångsrecept för att sätta i gång det som de gröna i flera månader har kallat den gröna nya given och som är väldigt inne i dag. En ny grön giv har en mycket specifik innebörd och den är absolut inte det förvirrade prat som kan höras här och var och som i själva verket handlar om "samma som förut, med lite grönt här och var". Vi talar om en gemensam långsiktig investeringsstrategi för att förverkliga målen för energieffektivitet och en miljöomställning av ekonomin, minskning av koldioxidutsläppen, med en viktigare roll för Europeiska investeringsbanken, som emellertid bör vara konsekvent i sina beslut om vem och vad den ska finansiera.

Det får inte råda några tvetydigheter i fråga om oanvändbara megainfrastrukturer eller om kärnkraft eller om oväntade medel till dåliga projekt. Det bör inte ges några offentliga medel eller blankocheckar till bilindustrin i dess nuvarande utformning. Det skulle vara liktydigt med att fortsätta att kasta pengar i sjön och jag tror inte att vi vill kasta mer pengar i sjön.

Roberto Musacchio, för GUE/NGL-gruppen. – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! För bara några dagar sedan, här i just denna kammare, sa president Nicolas Sarkozy att den pågående krisen är strukturell och att det krävs en omprövning av kapitalismen i sig.

Jag menar förstås att vi i stället för att undfly kapitalismens kris behöver undfly kapitalismen inom krisen, dvs. vi måste börja tänka på en ny framtid som ger möjlighet till en verklig övergång till en ekonomi som beskrivs i sociala och ekologiska termer, en ekonomisk demokrati som bygger på jämlikhet och samarbete i stället för på ojämlikhet och krig.

Utöver dessa väsentliga skillnader, som verkligen räknas, kan jag dock se att det återstår mycket lite av de högtidliga uttalandena om att omvärdera kapitalismen i det rätt så blygsamma resultatet från detta G20-möte som var något av en besvikelse, vilket EU också har ett visst ansvar för. Visst har man upptäckt att *laissez-faire*-politiken kan förvrängas och att det därför kan ske stora offentliga insatser och rentav nationaliseringar, men inget av detta ändrar den underliggande filosofi som skapade den strukturella krisen.

Visst sägs det att vi behöver regler för att minska risken för spekulation, men det finns inga tankar på att ingripa i fråga om den finansiella spekulativen – exempelvis med en Tobinskatt på transaktioner – och vi rör inte stabilitetspakten som i dessa recessionstider sannolikt dramatiskt kommer att försämra livet här på vår kontinent. Men framför allt frågar vi oss inte vad som ligger i grunden för denna kris och därför kan vi inte hantera den.

Jag vill bara nämna två frågor: för det första den systematiska nedvärdering av arbete som har gjorts genom *laissez-faire*-politiken under de senaste decennierna, som i slutänden, vid sidan av orättvisor och lidande, är orsaken till en betydande andel av bristen på finansiell likviditet. År 1929 föreslog John Maynard Keynes att vi skulle investera i löner och arbetstillfällen, men detta sker inte i dag.

För det andra har vi krisens ekologiska och energimässiga dimension, som kräver mycket tydligare och skarpare beslut än mumlandet från G20, men å andra sidan är det mycket svårt för dem som skapade krisen att lösa den. Vi behöver ett tydligt, annorlunda budskap från vänstern.

Hanne Dahl, för IND/DEM-gruppen. – (DA) Herr talman! I likhet med andra talare här i dag vill jag citera John Maynard Keynes. Det har sällan förefallit mer lämpligt. Jag kommer att citera honom på engelska:

för IND/DEM-gruppen. – (EN) "Speculators may do no harm as bubbles on a steady stream of enterprise. But the position is serious when enterprise becomes the bubble on a whirlpool of speculation. When the capital development of a country becomes a by-product of the activities of a casino, the job is likely to be ill-done." (Spekulanter kanske inte gör någon skada som bubblor i en jämn ström av företagsamhet. Men läget blir allvarligt när företaget blir bubblan i en spekulationsvirvel. När kapitalutvecklingen i ett land blir en biprodukt till en casinoverksamhet blir jobbet sannolikt illa utfört.)

för IND/DEM-gruppen. – (DA) Kommissionens förslag till lösning på finanskrisen går verkligen som katten kring het gröt. EMU-strukturen skyddar inte mot allmänna kriser och verkligen inte mot finanskriser. De fyra friheterna och den restriktiva stabilitetspakten gör inte saken lättare, utan gör faktiskt det motsatta. Vi måste ändra det institutionella regelverket för ekonomin och den ekonomiska politiken. Det är bra att man föreslår en ny finansiell arkitektur, men strukturen har inte beskrivits tillräckligt väl för att ha en chans vid en arkitektskola eller på en ekonomikurs. Det måste hänga ihop med hur man uppfattar krisen. Naturligt nog inriktades uppmärksamheten till en början på att göra något åt likviditetskrisen, att garantera tillgången på smörjmedel. I detta avseende har de olika länderna valt något olika modeller – så brukar det vara – men vad menar kommissionen egentligen när den säger att EU ska (och jag citerar ur programmet)

för IND/DEM-gruppen. – (EN) "ensure that the restructuring of the banking sector is done in a way which will ensure fair and healthy competition in the sector for the future" (se till att banksektorn omstruktureras på ett sätt som tryggar en rättvis och sund konkurrens inom sektorn i framtiden).

för IND/DEM-gruppen. – (DA) Betyder detta att den offentliga sektorn måste skjuta till kapital? Är det det som denna mening innebär? Jag vill också fråga kommissionen om det kommer att inrättas nya kreditvärderingsinstitut. Många av de gamla har vilket fall som helst visat sig vara fullständigt opålitliga. Vad menar kommissionen när den talar om den "strukturella reformagendan"? Innebär det arbetsmarknadsreformer, "flexicurity", utan säkerhet? Är avsikten att arbetstagarna ska bidra genom ökad osäkerhet? Det är rent generellt oklart huruvida kommissionen anser att löner ska vara en avgörande konkurrensfaktor. Betraktas löner enbart som kostnader? Vi måste också se på lönerna i förhållande till deras betydelse för efterfrågan. Slutligen vill jag ställa en fråga på min kollega Johannes Bloklands vägnar. Han är förste vice ordförande för utskottet för miljö, folkhälsa och livsmedelssäkerhet och hans fråga handlar om miljön: när tänker kommissionen offentliggöra de nationella utsläppstaken?

ORDFÖRANDESKAP: KRATSA-TSAGAROPOULOU*Vice talman*

Jana Bobošíková (NI). – (CS) Mina damer och herrar! Det gläder mig mycket att den befängda idén från rådets ordförande, Nicolas Sarkozy, om att ändra kapitalismens grundvalar misslyckades vid samtalen i Washington. Jag hoppas att den rationella anda som respekterar marknadens frihet som en grundläggande värdering och en förutsättning för välstånd kommer att återvända till EU. Den gäller även i kristider. Därför tror jag att varken Europeiska kommissionen eller Tjeckien, som tar över ordförandeskapet, kommer att ge efter för illusioner om sin egen storhet och ofelbarhet och att de i motsats till det franska ordförandeskapet kommer att ge upp de absurda och framför allt riskfyllda försöken att använda skattebetalarnas pengar för att ändra den naturliga ekonomiska konjunkturen. Det gläder mig också att G20 avvisade projektionismen. Det är trots allt välkänt att de som byter vissa av sina friheter mot större säkerhet i slutänden förlorar både och.

Mina damer och herrar! Den pågående krisen orsakades inte av kapitalism utan av girigheten hos oansvariga banker som inte ville bära riskerna för sina egna beslut. Detta beteende är ett precis lika stort hot mot den inre marknaden som överdrivet stor regeringskontroll. Att bara pumpa in pengar i bankerna utan att skaffa sig direkt inflytande över hur de ska användas är därför stöld av våra medborgares surt förvärvade slantar. Vi måste hålla ett öga på bankerna för att se till att de inte bara använder pengarna för att förbättra sin egen balansräkning utan även för att låna ut till företag. Om man tillåter direktörerna att ta emot finansiellt bistånd utan att regeringen dikterar hur pengarna ska användas innebär detta att man förnekar principen om politiskt ansvar. Detta är inget mindre än en omoralisk betalning för förluster till följd av finansinstituten samvetslösa verksamhet, där varken instituten eller de faktiska direktörerna tar det slutgiltiga ansvaret.

Jean-Pierre Jouyet, rådets ordförande. – (FR) Fru talman! Jag ska fatta mig mycket kort, eftersom detta har varit en mycket givande debatt, men jag vill göra fem anmärkningar innan jag lämnar ordet till ordförande José Manuel Barroso. För det första är vi alla överens om G20-mötets historiska och mycket innovativa karaktär. Detta globala steg är innovativt och historiskt, men det var även EU:s initiativ, vilket kommissionens ordförande betonade. Här är ett EU som agerar på den internationella arenan, så som Joseph Daul lyfte fram, närhelst en gemensam vilja växer fram.

För det andra är vi alla överens om att det som nu pågår innebär ett avbrott, oavsett om vi gillar det eller ej, och att vi, precis som Graham Watson konstaterade, inte kan gå tillbaka till "business as usual", utan att vi måste vara fantasirika i våra metoder för att möta krisen.

Min tredje anmärkning är den som flera talare gjorde, däribland Martin Schulz, ordförande för socialdemokratiska gruppen i Europaparlamentet, och Monica Frassoni, och den gäller vikten av att verkligen vara aktiv, att hålla farten uppe och att snabbt anta alla rättsakter som krävs, framför allt i fråga om den finansiella regleringen.

Min fjärde anmärkning är att det krävs åtgärder för att minska finanskrisens ytterst skadliga inverkan både i fråga om förbindelserna mellan finanssystemet och de små och medelstora företagen, vilket Brian Crowley påpekade, och kopplingen mellan social reglering och ekonomisk återhämtning, vilket Joseph Daul hänvisade till. Vi måste också agera på grundval av en bred vision som tar hänsyn till de delar i Keynesianismen som kan användas i kampen mot klimatförändringen, precis som Graham Watson, ordförande för gruppen Alliansen liberaler och demokrater för Europa, föreslog.

Slutligen är det, precis som ni, herr kommissionsordförande betonade, liksom flera talare och gruppordförande, viktigt att ta hänsyn till alla dimensioner av krisen. Som ni sa står en utvecklingsmodell på spel här och precis som Martin Schulz påpekade behöver vi omvärdera skiljelinjerna mellan den offentliga och privata sektorns roller. Som ni betonade och som andra har sagt, däribland Monica Frassoni, vore det fel att enbart inrikta sig på finansvärlden och glömma de mest missgynnade, de svagaste, dem som svälter, dem som ni också nämnde, herr ordförande. Jag stöder också tanken på att vi måste se över systemets grundvalar. Om girighet ingår i de grundvalarna har vi inget annat val än att se över dem.

Slutligen måste man, och detta är min sista anmärkning, inse att krisen inte får innebära att vi tappar fart eller börjar tveka, utan att vi i stället agerar snabbare och fortsätter att vara ambitiösa när det gäller våra utvecklingsmål och i våra miljömål och kampen mot klimatförändringen.

(Applåder)

José Manuel Barroso, *kommissionens ordförande*. – (FR) Fru talman! Eftersom vi hade bestämt att jag nu skulle presentera hela arbetsprogrammet för nästa år, vill jag besvara den specifika frågan från Martin Schulz innan jag går vidare med mina kommentarer. I dag antog kommissionen sitt svar på de båda betänkandena – Rasmussenbetänkandet och Lehnebetänkandet – och ni kan se hur vi tänker övervaka de olika delarna och hur vi redan har vidtagit sådana åtgärder. Detta är ett mycket omfattande svar och vi kommer att lägga fram andra förslag och vi har faktiskt redan lagt fram några av dem. När jag talade om Europeiska rådets vårmöte tänkte jag på slutsatserna från den högnivågrupp som jag inrättade med Jacques de Larosière som ordförande. När det gäller förslagen, säger Charles McCreevy, kommissionsledamot med ansvar för dessa frågor, att förslagen om hedgefonder och särskilt om riskkapital, vilket kan vara just de förslag ni tänkte på, kan läggas fram snart. De kommer i princip att vara klara att läggas fram i december.

För att gå vidare med kommissionens arbetsprogram 2009 är detta som sagt oupplösligt knutet till ett särskilt politiskt sammanhang. Jag måste säga att den finansiella stormen fortfarande rasar, att den ännu inte är över och att vi alla står inför en allvarlig konjunkturnedgång. Därför har vi ingen tid att förlora när det gäller att fortsätta de insatser som redan har inletts för att anpassa oss till globaliseringsprocessen och modernisera. Detta handlar inte om att vi just upptäckte att vi måste möta globaliseringen. Jag måste betona att vi inom den kommission som jag har äran att vara ordförande för har hänvisat till en ny era i flera år. För EU:s del innebär detta att vi måste främja våra värderingar och försvara våra intressen i samband med globaliseringsprocessen. Det är just inom detta sammanhang som vi måste lägga fram ambitiösa förslag. Den nuvarande krisen får emellertid inte distrahera oss från andra prioriteringar i vårt arbetsprogram som faktiskt också är prioriterade svar på globaliseringen. Jag tänker särskilt på kampen mot klimatförändring och strävan efter hållbar utveckling. Detta är prioriteringarna för 2009, som har särskild betydelse som året för Köpenhamnskonferensen.

Jag vill verkligen berömma det enorma arbete som Europaparlamentet har lagt ner på klimat- och energipaketet. Vi står inför extraordinära omständigheter och jag är stolt över hur EU-institutionerna har reagerat och antagit utmaningen. Jag är säker på att vi genom att samarbeta kommer att nå vårt gemensamma mål om en politisk överenskommelse i december. Ärligt talat är jag övertygad om att ett sådant avtal också kommer att fungera som en katalysator för en europeisk strategi som är utformad för att åstadkomma ett ambitiöst avtal i Köpenhamn.

Jag vill inte överdriva vad som står på spel, men vi måste alla vara medvetna om att EU satsar en stor del av sin trovärdighet i den här debatten, där EU är den främsta drivkraften. Det var EU som inledde den globala diskussionen om kampen mot klimatförändring. Det var vi som sa till den amerikanska regeringen att den måste göra mer. Vi har sagt samma sak till ryssarna, kineserna och indierna. Vi har talat om för dem att de inte får ge upp nu när det finns utsikter till ett bättre samarbete med den nya amerikanska regeringen. Låt oss inte visa några tecken på att sänka våra ambitioner. Jag anser att det skulle skada vår trovärdighet allvarigt.

I morgon kommer vi att lämna förslag till ett verkligt gyllene tillfälle och vi har inte rätt att låta bli att ta det. Därför måste vårt svar på den ekonomiska krisen visa att program för att bekämpa klimatförändringen också kan ingå i en ekonomisk svarsstrategi. Jag skulle inte vilja se den typ av dödläge som ibland uppträder mellan dem som företräder ekonomin eller näringslivet och dem som främjar den hållbara utvecklingsagendan. Dessa båda saker går i själva verket hand i hand och jag måste berömma det några av er har sagt i det avseendet.

En annan prioritering är ett folkets Europa. Under 2009 kommer kommissionen att satsa särskilt på att försöka göra framsteg inom t.ex. det europeiska området för frihet, säkerhet och rättvisa genom att inrätta den gemensamma invandringspolitiken och integrera den i EU:s bredaste politikområden, som tillväxt, konkurrenskraft och social integration. Det europeiska invandringsnätet ska tas i drift och det gemensamma europeiska asylsystemet ska färdigställas inför 2010. Genomförandet av bestämmelserna om konsumentskydd inom EU ska förstärkas, det ömsesidiga erkännandet av vissa civil- och straffrättsliga instrument ska förbättras, t.ex. i fråga om domar och arvstvister. Dessutom ska nya former av kriminell verksamhet bekämpas, t.ex. övergrepp mot barn och cyberattacker.

Den andra prioriteringen för 2009 – och jag går vidare mycket snabbt på grund av tiden, förstås – är EU:s roll i världen. Också här väntar oss utmaningar, nämligen utvidgningsprocessen och förstärkningen av grannskapspolitiken samt upprättandet av närmare förbindelser med utvecklingsländer, särskilt i Afrika. Detta är absolut nödvändigt och jag måste påminna er om att kommissionens förslag om jordbruksbistånd i utvecklingsländer behöver godkännas. Det handlar om trovärdighet. Under viktiga toppmöten får vi alltså inte begränsa oss till att diskutera finansiella frågor. Vi måste visa att vi inte bara diskuterar med de stora framväxande ekonomierna utan att vi också bryr oss om utvecklingsländerna, särskilt i Afrika.

Våra förbindelser med de länderna är också viktiga för att kunna lösa ett antal globala problem. Vi får inte glömma att vi har stora möten, som nästa års Köpenhamnskonferens, för att kunna arbeta mer effektivt med dem om gemensamma frågor som energitrygghet, kamp mot klimatförändring och migration, men även slutförandet av Doha-utvecklingsagendan och genomförandet av bilaterala handelsförhandlingar.

Det framgick tydligt av toppmötet i Washington att det finns ett brådskande behov av ett globalt handelsavtal. Doha är dessutom inte bara en handelsagenda utan även en utvecklingsagenda. Jag anser att vi nu är närmare rätt spår, för det verkliga alternativet till Doha är inte status quo, utan att vi – till följd av den pågående finanskrisen – vänder oss inåt, att länder i olika delar av världen tar några steg tillbaka i fråga om tullar och inför unilaterala åtgärder för att skydda vissa sektorer i sina ekonomier. I så fall skulle den ekonomiska nationalismen återuppträda i stor skala, med en återgång till en protektionism som skulle skada den globala ekonomin, och även, vilket knappast behöver tilläggas, den europeiska ekonomin. Som ni vet är EU ledande på handelsområdet.

Förra veckans toppmöte stärkte också min beslutsamhet när det gäller att arbeta för förbindelser med Ryssland utifrån ömsesidiga intressen. Dessa förbindelser kommer ibland att vara svåra. Det finns frågor där vi har olika ståndpunkter, men jag menar ärligt att förra veckans toppmöte i Nice bekräftade att det är bättre att arbeta med Ryssland än att försöka isolera landet. Ryssland är också en viktig partner på den globala arenan.

Slutligen har det intensiva tryck som världen utsatts för under 2008 visat hur viktigt det är att ha en gemensam vision med Förenta staterna. Det öppnar sig nu en fantastisk möjlighet med den nya administrationen i Förenta staterna. Under sin valkampanj gjorde den tillträdande presidenten mycket tydliga uttalanden i frågor som kamp mot klimatförändring och införande av en mer multilateralistisk hållning. Låt oss ta vara på denna möjlighet och lägga fram förslag till en agenda för att hantera globaliseringen. Vi står inför några verkligt stora gemensamma utmaningar och jag anser att ett mer aktivt samarbete mellan EU och Förenta staterna kan förbättra världen.

Mina damer och herrar! Under 2008 har EU gett bevis på sin enighet genom sitt sätt att samordna sina insatser i svåra kriser. Georgien och finanskrisen har gjort unionen mer effektiv. En enad strategi är enda sättet om vi vill möta utmaningarna 2009.

Om några få månader kommer 375 miljoner väljare att kallas till valurnorna för att utöva sin fantastiska demokratiska rätt att välja ett nytt Europaparlament. Låt oss ta vara på den skjuts framåt som de senaste kriserna har gett EU. De har fått människor att inse fördelarna med och effektiviteten hos den europeiska dimensionen för att garantera deras ekonomiska, sociala och miljömässiga välbefinnande och för att skydda deras intressen samtidigt som deras värderingar försvaras. Jag menar att det just nu, mitt under denna kris, finns tydliga möjligheter att ta vara på. Det råder t.ex. ett betydligt gynnsammare klimat än för några månader sedan när det gäller erkännandet av vår valutas, eurons, betydelse. Låt oss därför gripa detta tillfälle i flykten. Jag anser att det är viktigt, åtminstone för alla dem som tror på det europeiska projektet – och jag tror de är i majoritet – att bli mer positiva när de för fram det europeiska budskapet och inte fortsätta att ge efter för cynism eller handlingsförlamning.

Därför anser jag verkligen att det ankommer på våra institutioner att samarbeta. Jag vet att det finns tillfällen när exempelvis kommissionen lättare skulle kunna försöka göra sig populär i vissa kretsar genom att lägga fram förslag som medlemsstaterna garanterat skulle avvisa direkt. Det är inte så jag ser på saker. Jag är verkligen för en ambitiös inställning, men den måste också vara realistisk. Vi måste agera tillsammans med de andra institutionerna och med medlemsstaterna, som är demokratier – annars skulle de inte vara medlemmar i EU.

Kommissionen kommer att fortsätta att göra sin del, att utöva sin funktion som drivkraft och initiativtagare, men den kommer inte att gå emot medlemsstaterna och parlamentet utan att i stället agera med Europaparlamentet och medlemsstaterna. Jag anser att det blir alltmer nödvändigt att arbeta så. Alla andra metoder skulle vara ett slags populism. Att lägga fram förslag som en ren marknadsföringspöja är också ett slags populism. En annan variant av populism är att lägga fram förslag under förespegling att man främjar EU samtidigt som vi vet att de över huvud taget inte har någon möjlighet att godkännas. Vår roll inom Europeiska kommissionen är förstås att fungera som drivkraft, men samtidigt söka nå samförstånd med de andra institutionerna. På så sätt kommer EU att kunna hålla sig kvar i händelsernas centrum, där vi har lyckats placera oss. Det interinstitutionella samarbetet har gjort det möjligt för EU att spela en avgörande roll för utformningen av den internationella agendan.

Vi befinner oss vid ett mycket viktigt politiskt vägskäl för EU, kanske rentav en vändpunkt. EU för också med sig stora förväntningar. Det är genom att fortsätta att ta initiativ och att planera för framtiden tillsammans

som EU på bästa sätt kan uppfylla dessa förväntningar och det är just den andan som kommer att inspirera Europeiska kommissionen 2009.

(Applåder)

Hartmut Nassauer (PPE-DE). – (DE) Fru talman, mina damer och herrar! Det finns tre viktiga kriser som kräver åtgärder av oss. För det första har vi finanskrisen – som redan har diskuterats – och som i allt högre grad drabbar realekonomin. För det andra får vi inte glömma krisen i samband med de fördrag som ligger till grund för vår union, som speglas i Lissabonfördragets öde. För det tredje har EU en kris när det gäller allmänhetens acceptans, som jag anser är en viktig aspekt att nämna inför valet.

Herr ordförande! Ni har lagt fram ett arbetsprogram för återstoden av detta parlaments och er kommissions mandatperiod och jag vill säga att gruppen för Europeiska folkpartiet (kristdemokrater) och Europademokrater gladeligen kommer att följa huvudprinciperna för detta program. Vi kommer att stödja er. Däremot kommer vi att lägga olika tonvikt vid vissa aspekter. Tonvikten kommer att följa förväntningarna. Förväntningarna riktas mot de sista månaderna av er mandatperiod och kanske därefter.

PPE-DE-gruppen vill att den ska avspeglas i kommissionens åtgärder. Vi är medvetna om att andra grupper med rätta kräver samma sak. Vi kommer att lita på er politiska kompetens när det gäller svaret. Ni har med rätta prioriterat sysselsättning och tillväxt högst. Svaret hänger i allt högre grad ihop med frågan om hur vi bör reagera på finanskrisen. Vi stöder de åtgärder som krävs i fråga om reglering av och insyn i finansmarknaderna. Vi behöver mycket specifika förslag till hur regleringen av finansmarknaderna ska omorganiseras så snart som möjligt.

Genomförandet av handlingsplanen från det globala finanstoppmötet måste först och främst vara något för medlemsstaterna. Men med tanke på de globalt sammankopplade marknaderna är det ytterst viktigt med ett nära samarbete i samband med alla regleringsåtgärder, om så bara för att förhindra att olika normer tillämpas. Detta är både ett brett och viktigt verksamhetsområde för kommissionens samordningsarbete.

Reglering är – och detta får vi inte glömma – inte ett mål i sig, men under en viss kris är den ett verktyg för att nå vissa mål. Detta måste vi fortsätta att påminna oss.

Ni nämnde klimatförändringen och energipaketet som ska antas senast i december. Jag är säker på att detta mål har ett brett stöd inom parlamentet. PPE-DE-gruppen vill – och detta vill jag göra absolut klart – också att detta ska lösas innan valperioden löper ut. Det är ett strategiskt mål. Men ni kräver mycket av parlamentet. Med utgångspunkt i dagsläget kan vi anta att vi strax efter decembertoppmötet kommer att få se ett paket som består av hundratal sidor på ett språk och att vi kommer att förväntas säga ja eller nej till det.

Samtidigt som vi respekterar det mål som vi också delar är detta ett allvarligt missbruk av parlamentets och dess medlemmars rättigheter och kanske vi kunde komma på något mer intelligent än detta okultiverade alternativ.

Hannes Swoboda (PSE). – (DE) Fru talman, herr kommissionsordförande! I slutet av ert anförande sa ni att vi måste sända ett tydligt budskap till valmanskåren. Jag håller med fullständigt.

Men när jag ser på programmet tycks temat ofta vara att fortsätta som förut. Det kanske är det rätta inom vissa områden, men på andra – särskilt det som vi diskuterar i dag – kan det inte vara riktigt. Vi måste sända budskapet att vi har lärt oss något av krisen och att vi kommer att agera annorlunda jämfört med tidigare. Om ni lägger till att EU gynnas av öppna samhällen och öppna marknader, men att det måste finnas regler för båda, skulle det vara korrekt, men kanske inte tillräckligt tydligt. Vi behöver regler för att EU ska kunna dra fördel av öppna samhällen och öppna marknader. Detta måste klargöras och kommissionen har inte alltid följt denna princip.

I ert verk – om jag får kalla det så – nämner ni en plötslig förtroendekris. Poul Nyrup Rasmussen har sedan länge påpekat vad som skulle kunna hända. Martin Schulz har också talat om detta under lång tid. Förtroendekrisen var alltså inte så plötslig. Ändå ansåg vissa inom kommissionen att vi inte behövde reglera något, att allt skulle sluta väl, att marknaden skulle reglera allt. Det var dock inte vad som skedde och det måste till en förändring.

(Applåder)

Min andra anmärkning är denna: Det finns ett ämne som ännu inte ingår i programmet men som är mycket viktigt för EU:s medborgare, nämligen de allmänna offentliga tjänsterna och tjänsterna inom den offentliga

sektorn. Jag nämner detta särskilt eftersom det nu har uppstått en kris i vissa länder i fråga om posttjänsterna. Detta är inte enbart EU:s eller kommissionens fel. Men det kan hänföras till en viss attityd, nämligen att marknaden bör råda inom alla sektorer och att den bör vara öppen i alla avseenden, vilket innebär att vissa posttjänster kommer att sträva efter att skapa högre vinster någon annanstans i stället för att tillhandahålla tjänster för konsumenterna, allmänheten.

Detta leder oss i fel riktning. Jag hade åtminstone velat se ett otvetydigt uttalande i slutet av ert program om att ni kommer att försvara dessa tjänster inom den offentliga sektorn och om hur de borde hanteras, både regional och lokalt, samt att marknaden trots allt inte styr allting.

Slutligen skulle jag vilja hålla med om en av era egna anmärkningar: vi har en ny amerikansk regering. Jag skulle vilja be er, herr ordförande, herr kommissionsledamot och alla andra att använda tiden och de närmsta veckorna till att arbeta med den regeringen för att se till att vi skapar ett verkligt partnerskap för en europeisk och även global social marknadsekonomi. Låt oss ta vara på det tillfälle som en ny amerikansk president ger oss.

(Applåder)

Diana Wallis (ALDE). - (EN) Fru talman! När det gäller världens finanskris och kommissionens lagstiftnings- och arbetsprogram bör det senare i viss mån vara vårt svar på det förra. Några kanske menar att vi inte har bara en kris, utan flera: en finanskris, förstås, men även en miljökris inför klimatförändringen, en förtroendekris för EU efter den irländska folkomröstningen och en säkerhetskris efter händelserna i Georgien nyligen. Men utan att på något sätt förminska det vi står inför borde vi nog i stället för "kris" läsa "utmaningar" – utmaningar för EU att verkligen kliva fram och uppfylla sin roll.

EU måste vara den bäst rustade regionen i världen, med våra institutioner som verkligen är kapabla att ta itu med dessa problem och utmaningar, som går utöver de nationella gränserna, bortom någon enskild medlemsstats kontroll. Vi borde framför allt kunna reagera tillsammans genom ett kraftfullt och kollektivt svar för att ingjuta förtroende hos dem som vi företräder: EU-medborgarna.

Låt mig ta ett exempel. När det gäller finanskrisen anser jag att detta parlament med rätta kan hävda att det gått i spetsen för det hela. Vi fick en tydlig försmak under arbetet i vår undersökningskommitté om Equitable Lives konkurs. Det var den första varningen om den finanskris som skulle komma. Vårt parlament gjorde ett antal rekommendationer med anledning av den undersökningen i juni förra året, rekommendationer om finansiell reglering, administrativt samarbete mellan regleringsmyndigheter, tillgång till tvistlösning och ersättning – kort sagt om de flesta företagssektorer inom finanssektorn där våra medborgare behöver lugnas mest för tillfället.

Det skulle löna sig för kommissionen och särskilt för medlemsstaterna och inte minst den brittiska regeringen att uppmärksamma dessa rekommendationer. Den brittiska regeringen har ännu inte svarat på dem ordentligt och har framför allt ännu inte ersatt offren för Equitable Life, trots att man själv har ställt sig längst fram i kön gentemot de isländska bankerna.

Den finansiella utmaningen och de övriga utmaningar som väntar oss kräver att vi agerar tillsammans solidariskt och inte bara sneglar på nationell protektionism om vi ska komma ut ur detta oskadade som kontinent. Vår grupp, ALDE-gruppen, tänker svara på arbetsprogrammet med en positiv och progressiv resolution. Flera av mina kolleger kommer att svara mer utförligt på vissa av punkterna men vi kommer framför allt att betona ett öppet EU, ett miljövänligt EU, ett entreprenörsinriktat EU och ett säkert EU.

Ryszard Czarnecki (UEN). - (PL) Fru talman, herr ordförande! Finanskrisen och så småningom även en ekonomisk kris kommer att påverka hela EU och därför måste vi ta ansvaret tillsammans och fatta besluten tillsammans. Eftersom alla medlemsstater kommer att påverkas av krisen och kommer att få i uppdrag att motverka den, dämpa den och mildra dess följder, måste alla medlemsstater fatta beslut tillsammans om de gemensamma åtgärder som ska vidtas.

En sådan här situation, som delar EU i Europa A – euroområdet plus endast Förenade kungariket – och Europa B – som består av de nya medlemsstaterna plus Sverige och Danmark – innebär en uppdelning av EU, inte minst nu när vi står inför en kris. Den motsäger en av de grundläggande principer som Europeiska gemenskapens verksamhet hittills har byggt på: solidaritetsprincipen. Detta är inte den rätta vägen, herr Barroso!

I kommissionens handlingsplan som lades fram för 13 dagar sedan, blandas grundläggande frågor ihop med oviktiga sådana och med frågor som kanske var viktiga vid någon tidpunkt, men som inte längre är det

jämfört med den ekonomiska krisen. Just nu är ekonomisk tillväxt och kampen mot det växande hotet om arbetslöshet hundra gånger viktigare än klimatförändringen. Det gläder mig att Europeiska kommissionen anser att en ytterligare utvidgning av EU, dvs. en anslutning av Balkanländerna, är en prioriterad fråga. Den verkliga uppgiften här är att stabilisera denna explosiva del av Europa, eftersom en stabilisering av Balkan kommer att innebära lägre kostnader för EU:s skattebetalare: medborgarna i våra medlemsstater.

Hélène Flautre (Verts/ALE). – (FR) Fru talman! Det är mycket riktigt Europeiska kommissionens uppgift att garantera insyn, bättre information och skydd för våra medborgare och konsumenter, precis som José Manuel Barroso sa.

Det finns dock ett område där kommissionen har haft en osedvanlig brist på framgångar i det avseendet, nämligen tillståndsförfarandena för genetiskt modifierade organismer. Dessa förfaranden har kritiserats från alla håll. De borde ses över vid nästa rådsmöte för miljöministrarna den 4–5 november. Det finns 44 EU-regioner som har förklarat sig fria från genetiskt modifierade organismer. Sex medlemsstater har utnyttjat skyddsklausulen för majs från Monsanto. Och vad gör ni inför motståndet från en stor majoritet av EU-medborgarna, herr Barroso? Ni snabbbehandlar saluföringslicenser. Ni utfärdar godkännanden, följer fogligt råden från Europeiska myndigheten för livsmedelssäkerhet, vars yttranden i sig bygger på toxicitetsundersökningar utförda av bioteknikföretagen.

EU:s förfaranden i sin nuvarande utformning är ett formligt såll, där jordbruksindustrins kommersiella intressen kan rinna igenom fritt. Människor vill känna till de toxiska effekterna av genetiskt modifierade organismer och de måste informeras. Vet ni själv hur toxiska de är, herr Barroso? Vet ni det? Vilka effekter har genetiskt modifierade organismers toxicitet på folkhälsan och miljön? Varför ställs det inga krav på att de rådata som undersökningarnas slutsatser bygger på ska offentliggöras? Varför är tester inte obligatoriska efter tre månader? Varför nöjer man sig med undersökningar som har utförts av företagen själva?

Allmänheten har rätt till insyn, information och diskussion. Detta borde vara kommissionens målsättningar när det gäller att godkänna genetiskt modifierade organismer. Vi vill att rådata ska offentliggöras. Vi vill se undersökningar med avvikande åsikter, vi vill ha offentlig debatt och vi vill ha långsiktiga tester. Vi vill veta hur hälsan påverkas av genetiskt modifierade organismer.

Herr Barroso! Ert initiativ om att skapa en grupp av sherpas från de 27 medlemsstaterna för att kringgå ordförandeskapets *ad hoc*-grupp och för att kringgå era egna kommissionsledamöter med befogenheter på detta område skapar förvirring och otydlighet inom ett område där ni har ansvar för att garantera att förfarandena är tydliga och tillförlitliga.

Ni vill väl att allmänheten ska känna förtroende för EU, herr Barroso? Bevisa det, då!

Sylvia-Yvonne Kaufmann (GUE/NGL). – (DE) Fru talman! Resultatet av G20-mötet är en sänkning till den minsta gemensamma nämnaren. Reglering och öppenhet förutsätts förhindra en ny finanskris. Men exakt vilka åtgärder som ska vidtas är ännu inte beslutat. Internationella valutafonden (IMF), som störtat människor över hela världen i fattigdom och förtvivlan genom sin nyliberala strukturanpassningspolitik, ska nu få övervaka den globala finansmarknaden. Man försöker inte ens avlägsna sig från systemet med global omfördelning, som bär det främsta ansvaret för krisen. Det är paradoxalt att den hittills otänkbara summan 2,5 triljoner euro måste tas fram för att rädda banker över hela tiden. Det har emellertid aldrig förekommit någon sådan samlad åtgärd för någon humanitär katastrof. Med en sådan penningssumma hade vi kunnat bekämpa den svåraste fattigdomen i världen och räddat klimatet.

Vilka blir följderna? En social global ekonomisk ordning måste ersätta den fria marknadsekonomin och FN borde ta en ledande roll i detta. En ny global finansiell ordning måste främja social välfärdspolitik, sätta stopp för utarmningsprocessen och göra framsteg i fråga om ekologiskt hållbar ekonomisk verksamhet. EU kan spela en avgörande roll för utformningen av denna nya ordning, under förutsättning att den visar att recessionen till följd av finanskrisen bekämpas framgångsrikt genom EU:s gemensamma insatser. Men detta kommer bara att fungera om EU sopar rent framför sin egen dörr först.

Kommissionens ordförande, José Manuel Barroso, sa tidigare att exceptionella omständigheter kräver exceptionella åtgärder. Det stämmer, men agera då modigt. Ha modet att ersätta den i stort sett föråldrade stabilitetspakten för EU med en ekonomisk och social pakt som tvingar alla medlemsstater att samordna sin ekonomiska och finansiella politik. Ha då modet att äntligen visa kommissionens rätta ansikte och utan några förbehåll placera social rättvisa högst på EU:s dagordning. De sociala aspekterna prioriteras inte tillräckligt högt i lagstiftnings- och arbetsprogrammet. Sociala spänningar nämns endast vagt, som något man måste hantera i ekonomiska nödlägen. Varför nämner man inte särskilt de allvarliga sociala problemen?

Varför säger ni inte rent ut att den ständigt växande klyftan mellan fattiga och rika inte är acceptabel längre? Varför säger ni inte rent ut att det inte längre är acceptabelt att vinster privatiseras och förluster nationaliseras? Jag undrar när kommissionen inför det dramatiska läget i fråga om arbetslöshet, fattigdom och ojämlikhet äntligen kommer att förstå att vi inte kan fortsätta som förut, så som föreslås i arbetsprogrammet. Nyliberalismen har helt enkelt förstört ekonomin och förändringens vindar i EU borde ha börjat blåsa för länge sedan.

Paul Marie Coûteaux (IND/DEM). – (FR) Fru talman! Jag slås av – och tror inte att jag är ensam om det – antitesen mellan de mest övertygande bevisen och det jag hör här i kammaren, särskilt från företrädarna för rådet och kommissionen, men även för mina tvättakta eurofila kolleger. Inför denna antites kan jag inte annat än att tänka på Bysans, på de lugnande och självgoda orden från de bysantinska byråkraterna när deras värld var på väg att falla i glömska.

Det vi har här är inte bara en kris – verkligen ett löjligt otillräckligt ord för att beskriva en recession – utan sammanbrottet för själva grundvalarna för den globaliseringsprocess som har präglat 1900-talet så starkt. Jag ser inte detta som en kreditåtstramning. Det är en troskris, det är en politiska trosföreställning som har drabbats av kris och jag uppmanar er att ha modet att erkänna situationens verkliga allvar. Jag har inte tid att räkna upp alla trossatser i denna lära, men avregleringen av kreditmarknaden och alla dessa lån är uppenbart följderna av en blind tro på den osynliga handen och kanske till och med på att utvecklingen är oundviklig.

Det behöver inte sägas att lösningen är statlig kreditkontroll. Inte heller är frihandel – en påskyndad utbredning av frihandel – någon lösning. Tvärtom, lösningen är en återgång till att skydda våra gränser, vilket våra medborgare är väl medvetna om. Den politiska makten får inte missbrukas av överbyggnader som dem vi har här och här borde misslyckandet med Lissabonfördraget ge er en tankeställare. Det som behövs är en återgång till den verkligt legitima makten, nämligen den suveräna staten.

Luca Romagnoli (NI). – (IT) Fru talman, mina damer och herrar! Finanskrisen och konjunkturedgången framhäver den centrala roll som medlemsstaterna och därefter EU bör spela för att trygga den socioekonomiska välfärden, men det bör också betonas att politiken måste återta full kontroll över ekonomin och på alla sätt bekämpa den virtuella finansvärld som fortfarande kontrollerar miljontals människors liv.

Att dämpa den globala konjunkturedgångens effekter på EU:s ekonomi i fråga om sysselsättning och ekonomisk verksamhet borde innebära att främja en strategi som bygger på den europeiska sociala modellen. Detta borde prioriteras under 2009: sysselsättning och socialt skydd för tillväxt. Slutligen kommer konkreta åtgärder för att äntligen reformera reglerna för det europeiska finanssystemet, efter det att bank- och finanssystemet har fått plundra och pressa offentliga tillgångar och enskilda personer.

Jag tycker att kommissionens strategi för att stödja dem som förlorar jobben innebär för lite, för sent, precis som stödet till små och medelstora företag och investeringar i forskning. Framför allt noterar jag att påskyndandet och genomförandet av sammanhållningsprogrammen avleder uppmärksamheten från andra behov. Innan de oroar sig för att skapa förtroende för marknaderna borde regeringar och kommissioner återupprätta medborgarnas förtroende för att de styrande är oberoende av inflytandet från utländska finanser.

José Manuel García-Margallo y Marfil (PPE-DE). – (ES) Fru talman! Jag tänker egentligen inte tala om diagnosen för finanskrisen. Vi är alla överens om att detta började som en likviditetskris som sedan blev en solvenskris och nu har slutat som en förtroendekris, vilken har lett till en brist på krediter som i sin tur har skadat realekonomin.

I motsats till vad som har sagts här har svaret inte varit ett enat europeiskt svar. I bästa fall har det varit ett samordnat svar. Ni kanske säger att det inte går att göra mer i nuläget. Jag anser dock att det definitivt går att göra mer.

När det gäller finansiella resurser och även likviditet och solvens, är det chockerande att de tre institutionerna stöder marknaden och beviljar lån alla på en gång: alltså Europeiska centralbanken, Europeiska investeringsbanken och kommissionen själv. Alla tre konkurrerar med varandra, till allas nackdel.

När det gäller att bekämpa krisen i realekonomin aviserades budgetinsatser vid toppmötet i Washington, men man sa inget om vad de skulle bestå i. Vissa länder kommer att välja att sänka skatterna, medan andra kommer att satsa på offentliga utgiftsprogram i sann Keynesiansk anda. Om dessa åtgärder inte samordnas vore det bra att ta reda på om de som fungerar kommer att gynna dem som inte gör det. Vi borde också bestämma vad som gäller för stabilitets- och tillväxtpakten.

I internationella termer stämmer det att mitt land, Spanien, och även Tjeckien och Nederländerna var närvarande i Washington, men de deltog inte i de förberedande mötena och ingen kan garantera att de kommer att göra det i framtiden. Jag skulle önska att rådet och kommissionen talar om för mig hur de planerar att reformera Internationella valutafondens styrelse och vad de planerar för att göra det, så att alla länder som bör vara det är företrädare i den finansiella stabilitetsfonden.

Jag kommer att avsluta med en varning. Parlamentet uppmanas att samarbeta med kommissionens plan: det har vi alltid gjort. Om kommissionen hade lyssnat till de varningar vi har gett sedan 1999 i upprepade betänkanden som kommissionen och framför allt Charles McCreevy struntade i, så skulle saker och ting vara helt annorlunda nu.

Robert Goebbels (PSE). – (FR) Fru talman! År 2009 kommer att gå till historien som året för den andra stora globala depressionen.

I sin bok om 1929 års kris skrev John Kenneth Galbraith att det som särskilt utmärkte den stora kraschen 1929 var att det värsta fortsatte att bli värre. *Sub prime*-krisen har utlöst en deflationsspiral som inte bara ödelägger finanssystemet, utan har uttraderat över 60 procent av det globala aktievärdet.

Denna likviditets- och solvenskris påverkar i allt större utsträckning realekonomin också. Begreppet realekonomi som motsats till finanssektorn är intressant. Det betonar de flesta finansiella tillgångars virtuella karaktär. I efterdyningarna av debaklet på finansmarknaderna upplever vi de nationella regeringarnas stora återuppståelse. Vi har sett en rad toppmöten. Toppmötet i Washington ledde fram till en imponerande katalog över vällovliga avsikter. Den efterklokhet som utmärker stora som små ledare har gett oss kraftfulla åtgärder för att bedöma risker korrekt och undvika alltför stora hävstångseffekter. Tillsynen ska bli effektivare utan att hämma innovationen. "Bravo, bravo", säger vi samtidigt som vi väntar på närmare uppgifter om ett lämpligt regleringssystem som kan undvika alltför stora risker utan att gå i fällan med överreglering.

De nationella regeringarnas återkomst i rollen som marknadsreglerare måste välkomnas, men tyvärr innebär detta också ofta en återgång till den själviska nationalstaten.

I en öppnare värld än den som rådde 1929 kommer luften snabbt att gå ur alla nationella åtgärder. Recessionen kräver åtgärder i en anda av internationell solidaritet. EU måste mobilisera alla krafter, samla alla tillgängliga nationella budgetresurser för att som en prioriterad åtgärd investera dem i infrastruktur för tillväxt och stärka köpkraften.

Den nyvalde president Barack Obama sägs vilja inleda ett ekonomiskt återhämtningsprogram som kostar motsvarande 4 procent av USA:s BNP. EU:s 27 medlemsstater, som kollektivt är mindre skuldsatta än Förenta staterna, bör göra en liknande insats för att dra Europa och världen ut ur en finanskris som hotar att skada alla.

Jean Marie Beaupuy (ALDE). – (FR) Fru talman, herr kommissionsledamot, mina damer och herrar! År 2009 kommer det att hållas val till Europaparlamentet som vi alla vet. Under år 2009 kommer även en ny kommission att utses. Under 2009 kommer förstås ordförandeskapet att skifta. Betydelsen av alla dessa saker är dock bara relativ. Livet går vidare och våra medborgare förväntar sig att våra institutioner ska bemöta deras farhågor, alltid tänka på framtiden, driva långsiktiga mål och kunna vidta omedelbara åtgärder för att uppnå dem.

Därför vill jag lyfta fram två avgörande insatsområden 2009. Det första är svaret på finanskrisen, vilket har tagits upp av alla talare. Jag lade sannerligen precis som alla andra märke till de guldstjärnor som kommissionen och ordförandeskapet delade ut till sig själva. Jag vill sträcka mig till att säga att vi kan fira att vi gjorde det första målet, men att matchen inte är slut än.

Om jag alltså får föreslå något bör ordförandeskapet och rådet sätta fart och smida medan järnet är varmt för att se till att de 27 medlemsstaterna snabbt tar fram effektiva lösningar på finanskrisen. Som så ofta sägs döljer emellertid en kris ofelbart en annan. Om vi inte vill bli överraskade även av nästa kris måste 2009 års program kunna möta de olika utmaningar vi ställs inför, vilket José Manuel Barroso tyckte antyda.

Som min kollega Diana Wallis sa, är detta anledningen till att vi inom gruppen Alliansen liberaler och demokrater för Europa lägger fram ett antal förslag. Några av mina kolleger kommer att tala om några av dessa förslag. Jag vill betona en av de punkter som jag anser är avgörande och som vi tänker ägna stor uppmärksamhet, nämligen behovet av att se till att er kommission under 2009 tar fullständig hänsyn till strukturfonderna som för närvarande utgör 36 procent av vår budget och som kommer att tillåta oss att

vidta mycket mer effektiva åtgärder, skapa solidaritet mellan våra regioner och kunna utnyttja de instrument som är nödvändiga för att möta vår tids utmaningar.

Slutligen får vi nu när vintern närmar sig inte glömma bort bostadskrisen. Herr kommissionsledamot! Vi litar på att ni kommer att agera på detta område, särskilt som svar på våra två krav på undersökningar av bostadsproblemet.

Mario Borghezio (UEN). - (IT) Fru talman, herr kommissionsledamot, mina damer och herrar! Denna kris har tyvärr – sett ur vår synvinkel – tvingat fram en omstrukturering av banklandskapet inom EU, men har, för att tala klarspråk, inte lett fram till framväxten i Europa av en grupp av seriösa finansiella aktörer som verkligen kan planera det kommande regelverket för marknaderna. Detta är inte uppenbart och går inte att skönja.

En sak är dock säker: alla de regleringar som G20 tänker sig kommer inte att bli mer än ord om skatteparadiserna fortsätter att vara okränkbara. Det är den stora fråga som saknas och som inte nämns i medlemsstaternas diskussioner, dessa skatteparadis som gör det möjligt att fullständigt kringgå de regler som vi vill införa och som utlovas på finansmarknaderna. Som senator föreslog den nyvalde president Barack Obama stränga åtgärder mot skatteparadis och vi kan mycket väl undra om han som ny president, med hänsyn till det nät av storfinanser som tycks ha kontrollerat rörelserna och, framför allt, med hänsyn till multimiljonärernas generösa finansiering av valen, kommer att ha modet att agera i den här frågan och att övertyga inte bara Förenta staterna utan även EU och särskilt Storbritannien.

Jag menar att vi i stället för allmänna principdeklarationer borde kräva att effektiva, konkreta initiativ antas, som verkligen kan skapa en återhämtning i ekonomin och i produktionen, eftersom detta krävs för att förhindra fler ekonomiska kriser och att komma ur den nuvarande krisen.

Med hänsyn till nuläget, med en allmän och utbredd skuldsättning på marknaden och våldsam deflation på grund av bristande penningcirkulation, är det absurt att föreslå att medlemsstaterna skulle skuldsätta sig ytterligare hos privata centralbanker för att skapa likviditet i kreditsystemet i sig och på konsumentmarknaden.

Jag vill avsluta med en anmärkning: jag tycker att det verkar klart och tydligt att krisen kan komma att leda till ett förslag om ett världsorgan för ekonomin, liksom för politiken, den världsordning som fram till för några månader sedan befarades av alla, undveks av alla men som vi i dag tycks känna har blivit oundviklig och bör välkomnas som om den vore räddningen. Nej till globaliseringen!

Rebecca Harms (Verts/ALE). – (DE) Fru talman! Till att börja med vill jag säga att jag tycker att allt det som kommissionen och rådet har sagt om ett "nytt grönt kontrakt" mot bakgrund av den globala finanskrisen är felaktigt och att det hittills inte finns några politiska föresatser alls bakom talet om det "nya gröna kontraktet".

I flera månader har nu de europeiska näringslivsorganisationerna mobiliserat mot vår europeiska klimat- och energistrategi. De förslag som kommissionsledamot Dimas, kommissionsledamot Piebalgs och Louis Michel har lagt fram med anknytning till utvecklingspolitiken har systematiskt mjukats upp, späts ut och fördröjts. Den här inställningen har inte på något sätt förändrats till följd av finanskrisen. Tvärtom har näringslivet börjat använda finanskrisen för att i ännu större omfattning bekämpa en systematisk klimat- och energipolitik.

Jag anser att detta måste påtalas i det här läget, för sanningen måste komma fram och det går inte att göra framsteg genom att bara påstå att man håller på att utarbeta en ny politik. Om ni tittar närmare på den aktuella dialogen, förhandlingarna om klimatpolitiken mellan rådet, kommissionen och parlamentet, så ser ni att jag har rätt. Det beror på att de här förhandlingarna inte precis kännetecknas av ambitioner, utan av just den omoderna näringspolitik som ingen här vill höra talas om. Det är åtminstone vad som sägs.

Jag anser att kommissionens ordförande José Manuel Barroso och kommissionsledamoten med ansvar för näringslivsfrågor Günter Verheugen är de som bär ansvaret för detta. Jag tycker att parlamentet äntligen ska bestämma sig för att visa sitt stöd för de människor som faktiskt står för hållbara strategier, som till exempel Stavros Dimas och Louis Michel. För närvarande är det ärlighet som behövs.

Achim Steiner från UNEP (FN:s miljöprogram) presenterade en mycket bra plan i London i förrförra veckan. Låt oss börja jobba och sluta hålla innehållslösa tal som under första delen av debatten. Under de kommande veckorna kommer vi att ha tillfälle att slutföra dialogen, och sedan kan vi bedöma om kommissionen och rådet bara bluffar i dag eller om de är seriösa.

Esko Seppänen (GUE/NGL). - (FI) Fru talman, fru kommissionsledamot! Världen lider av "galna penga-sjukan". Det är en amerikansk sjukdom som orsakas av billiga, tillgängliga pengar. Fastighetspriserna harmoniserades när alla placerarna hade drabbats av kollektiv berusning på börserna och var lystna på fastigheter. Sjukdomen spreds mellan börserna i form av derivat och swappar och blev en pandemi. Nu är det dags för baksmällan.

Amerikas förenta stater är kapitalismens fädernesland, där penningen är modersmålet och makten utövas genom marknadens diktatur. Regeringen övervakar allt och har blivit en sataniserad regelmakare: det finns inga rättsliga hinder eller etiska restriktioner för lusten efter galna pengar. Där hade de den mest kolossala tillväxtökningen i ekonomins historia, kännetecknad av konsumtion utan sparande, och Förenta staterna blev världens största gäldenär.

Sedan drabbades den Kinasyndromliknande reaktor som kallas Wall Street av en härdsmläta och systemet var plötsligt fullt av giftiga säkerheter och radioaktiva skulder. Nu håller de på och avlivar de sjuka banker som har drabbats av spekulationsexcesserna. Förr privatiserades spekulanternas vinster, nu förstatligas förlusterna och privata skulder blir statliga skulder. Marknaderna var fria och ingenting och ingen skyddade kapitalismen från kapitalismen själv, från pengarnas totalitarism. Investmentbankerna var som en gräshoppsvärm på ett öppet fält.

Värdet av valutahandeln på marknaderna är 125 gånger högre än pengarnas värde i praktiken. Större delen av de tillgängliga likvida medlen är virtuella låtaspengar som nu återförs till bankernas balansräkningar i form av en rad avskrivningar. Det är ett hot mot lågkonjunkturen på kreditmarknaderna: det finns en risk för att skuld- och bankkrisen blir en allomfattande ekonomisk kris som tar sig uttryck i hunger, arbetslöshet och dålig social hälsa. Vi vet vilka de skyldiga är: hur många offer det blir återstår att se.

Kathy Sinnott (IND/DEM). - (EN) Fru talman! Jag vill säga till kommissionsledamoten att hon kommer att ägna sig åt finanskrisen nu och i sitt kommande arbetsprogram. Den här krisen har drabbat olika länder i Europa på olika sätt, men en sak är säker: finansinstituten i alla länder har i större eller mindre utsträckning köpt giftiga amerikanska inteckningsskulder som bygger på utlåning med hög kreditrisk. Känner ni till i vilken utsträckning europeerna har köpt instrument som CDO-papper, som de amerikanska kreditvärderingsinstituten hade åsatt ett visst betyg men som de facto, när de granskades efter skrällen, visade sig vara giftiga obligationer? De visade sig vara riskabla projekt. Jag tycker att det verkar som om dessa institut i väldig omfattning måste ha lämnat oriktiga uppgifter om kvaliteten på dessa skuldebrev, eftersom det gick så lätt att sälja sådana enorma mängder av dem.

Jag skulle vilja veta om kommissionen har undersökt de påståenden som gjordes när dessa instrument såldes, och i vilken utsträckning de i så fall anses vara felaktiga? Om det är så skulle jag också vilja veta om kommissionen anser att det finns några möjligheter att vidta rättsliga åtgärder mot kreditvärderingsinstituten för dem som har lidit skada av att de har varit oäktsamma eller värre, eftersom de i det här skedet har attackerat hela vår finansiella struktur.

Andreas Mölzer (NI). - (DE) Fru talman! EU:s popularitet och förtroendet för unionen ökar för närvarande, när nationer och folk söker skydd bakom EU:s murar i förhoppningen att de ska vara starka nog att stå emot den finansiella och ekonomiska krisen.

Eftersom den inre marknaden är så stor och euron finns har unionen utan tvivel bättre chanser att klara krisen. Unionen har dock också skyldigheter och måste fullgöra sina skyldigheter mot de suveräna staterna och medborgarna genom att skydda dem mot otyglad girighet och globaliseringens konsekvenser. Ett svar på krisen får inte bara bestå av lån till bilindustrin på många miljarder euro. De små och medelstora företagen, som när allt kommer omkring är de största arbetsgivarna, måste också stödjas. Den europeiska arbetskraften får på inga villkor dömas till arbetslöshet till förmån för en ström av utbildad arbetskraft från tredjeländer med "blå kort".

Därför är EU skyldigt att se till att dess medborgare inte snart en dag vaknar upp i ett Europa där ingenting återstår av deras nationella välbefinnande, i ett Europa med massinvandring.

Giles Chichester (PPE-DE). - (EN) Fru talman! Saker och ting inträffar sällan när det passar och alla kriser kommer definitionsmässigt olägligt. Den finansiella och ekonomiska kris som vi nu upplever är ovälkommen i sig, men kommer också under parlamentets sista månader och kommissionens sista år, när vi alla normalt sett skulle ha tänkt på nästa val och nya tillsättningar.

Kommissionens arbetsprogram känns nästan som en alldaglig övning, trots att situationen kräver nya, fräscha tankegångar om hur vi ska avvärja någonting som hotar att bli en djup lågkonjunktur. Den ställer EU inför en stor utmaning eftersom de flesta finanspolitiska åtgärderna måste vidtas på nationell nivå, men EU har ändå en avgörande roll som samordnare. Omfattningen på de utmaningar vi står inför gör detta ännu viktigare.

På energiområdet har vi en rätt god uppfattning om vad som behöver göras, men de flesta av dessa åtgärder har en tidshorisont som gott och väl sträcker sig längre än ett eller ett par år framåt, så det är kanske bara i fråga om åtgärder för att öka energieffektiviteten som det går att göra någonting – som hjälper – snabbt. Två specifika åtgärder för att hjälpa upp situationen är att tillåta sänkt moms för förbättringar av byggnaders energieffektivitet och att lansera en informationskampanj för att påverka människors beteende.

Sedan tycker jag att det aldrig har funnits ett bättre tillfälle att tillsätta en av EU:s berömda grupper av vise män – och i det här fallet föreslår jag att gruppen består av vise män och visa kvinnor – med uppgift att fundera på den utmaning vi har att ta itu med och komma fram till originella lösningar som komplement till det kortsiktiga botemedlet att vräka ut skattepengar. Jag hoppas att rådet och kommissionen ställer sig positiva till detta.

Poul Nyrup Rasmussen (PSE). – (EN) Fru talman! Vi befinner oss mitt i en ond cirkel nu, i den meningen att finansinstituten får fler förluster i sina balansräkningar vid den ekonomiska nedgången, och det innebär att belastningen på interbankmarknaden blir större, vilket leder till nya kreditåstramningar, vilket leder till mer negativ tillväxt. Människor kommer inte att kunna förstå hur vi kan använda skattebetalarnas pengar för att rädda bankerna när vi inte använder dem för att skapa arbetstillfällen. Därför vill jag i dag inrikta mig på hur vi ska omvärdera kreditåstramningen, men också – och först och främst – den lågkonjunktur vi är mitt inne i.

Som jag ser det riskerar vi negativ tillväxt i Europeiska unionen som sådan med – 1 procent, inte bara – 0,3 procent, utan – 1 procent, nästa år. Om vi antar att det blir så – vilket inte är osannolikt – måste vårt mål och vår plikt vara att undvika denna recession. Minus 1 procent nästa år motsvarar en stabilitets- och tillväxtpakt på mer än – 3 procent. Min poäng är att vi inte kan rädda stabilitets- och tillväxtpakten genom att göra ingenting. Det blir värre om vi inte gör någonting.

Vad kan vi då göra? Jag vet att det inte är lätt. Jag vet att regeringarna inte är överens, men jag anser att det är kommissionens plikt att försöka sammanföra alla regeringarna för att få ett lätt jobb gjort. Jag vet att ni säger "nej tack" till samordning i Berlin eftersom det betyder att den tyska staten ska betala mer till andra stater. Jag menar att detta inte behövs, kära vänner i Berlin. Vi kan göra saker tillsammans utan att en stat behöver betala mer till andra. Det handlar om att inse att man skapar mervärde genom att samtidigt investera i den närmaste framtiden.

Internationella valutafonden (IMF) har gjort en enkel kalkyl. Föreställ er att alla G20-länderna, allihop, investerar bara 1 procent mer av sin BNP i att skapa arbetstillfällen. Om de gör det samtidigt får de en extra procent gratis. Så det jag säger är att alla Europas stater kan göra det om de gör det tillsammans. Om alla EU-stater investerar 1 procent av BNP i att motverka lågkonjunkturer, om de gör det på ett intelligent sätt och på ett socialt sätt för fler och bättre jobb, med omtanke om de mest utsatta grupperna, då får de en extra procent gratis.

Det är därför jag helt enkelt måste vädja till kommissionen, vice ordförande Margot Wallström, och be er att lägga fram ett enkelt scenario som visar vad som skulle hända om alla våra stora stater skulle göra det jag säger här och visar att de alla skulle få det bättre, inte bara när det gäller arbetstillfällen utan också när det gäller statsbudgetarna och stabilitets- och tillväxtpakten. Det är en enkel övning. Om ni inte har de instrument som fordras så har jag dem. Jag ger er gärna råd om hur det kan göras.

(Applåder)

ORDFÖRANDESKAP: ROTHE

Vice talman

Andrew Duff (ALDE). – (EN) Fru talman! Krisen kommer att få en dramatisk effekt på eurons framtid. Danmark och Sverige bör bli medlemmar tidigare än de hade tänkt, och också i Storbritannien är det dags att inleda debatten.

1997 uppfann Gordon Brown fem berömda villkor som skulle vara uppfyllda innan vi kunde införa den gemensamma valutan i Storbritannien. Nu, i detta krisläge, är plötsligt alla fem uppfyllda. Pundet har fallit

till en konkurrenskraftig växelkurs, arbetsmarknaderna är flexibla, den en gång så stolta finanssektorn i London riskerar nu att åsidosättas genom hårdare övervakning och tillsyn i euroområdet, och konjunkturcyklerna i Storbritannien och i euroområdet är nu helt i fas när vi samtidigt störtar ned i lågkonjunkturen.

Gordon Browns skickligt maskerade deltagande vid eurogruppens toppmöte i Paris var en betydande bedrift av det franska ordförandeskapet. Jag väddar till Gordon Brown att nu förändra debattvillkoren i Storbritannien. Om han inte lyckas med det kommer pundet att likna en pingisboll som ständigt studsar okontrollerat mellan de stora fotbollarna euron och dollarn.

Irena Belohorská (NI). – (SK) Som slovakisk ledamot av Europaparlamentet uppskattar jag verkligen att Slovakien har gått med i euroområdet. Vi har nu fått tydliga bevis för att erfarna ekonomers förutsägelser och visioner inte alltid besannas. För sexton år sedan tillbakavisade europeiska prognosmakare och ekonomer tanken på ett självständigt, funktionsdugligt Slovakien. Nu är det Slovakien som har den bästa ekonomin av de tolv nya medlemsstaterna.

Jag rekommenderar Europeiska kommissionen att inrikta sig direkt på medborgarna och deras behov, i stället för att ta fram värdelösa ekonomiska prognoser när den gör sina prioriteringar. Jag tänker då främst på hälsa och sociala förutsättningar av hög kvalitet för en anständig levnadsstandard. I tider av ekonomisk stress och sociala påfrestningar får vi inte glömma bort människors hälsa.

Fri rörlighet för människor i Europeiska unionen understöds inte av tillgång till hälso- och sjukvård, särskilt inte när det gäller förebyggande åtgärder. Ett annat område är behovet att trygga ett effektivt förverkligande av gränsöverskridande vård. Utan sunda medborgare finns det ingen sund union.

José Ignacio Salafranca Sánchez-Neyra (PPE-DE). – (ES) Fru talman! När det gäller utrikespolitiken och alla andra områden hänger kommissionens arbetsprogram för 2009 uppenbarligen oskiljbart samman med den internationella finanskrisen, som kommissionsordförande Barroso har sagt.

Detta betyder att det är rätt att stödja en reformering av Bretton Woods-institutionerna, uppmuntra återupptagandet av samtal om Världshandelsorganisationen och nära följa försöken att reformera FN:s system och organ som kommer att inledas i februari.

Fru talman! Det står också klart att vi måste upprätta ett nytt förhållande med den tillträdande regeringen i Förenta staterna, ett land som vi är överens med i många frågor, men inte i andra, främst dödsstraffet, Internationella brottmålsdomstolen och Kyotoprotokollet. Vi måste komma överens om ståndpunkter vid nästa toppmöte i Köpenhamn, lagar med extraterritoriell verkan och annat.

Det är också viktigt att vi kommer överens om ståndpunkter om Centralasien: kärnvapenkrisen i Iran, det utannonserade lugna och ansvarsfulla tillbakadragandet av styrkorna från Irak och den amerikanska regeringens begäran om ökad västerländsk närvaro i Afghanistan. Vi måste också undersöka hur frågan om de havererade förhandlingarna i Mellanöstern kan hanteras.

Fru talman! När vi talar om USA är det viktigt att stödja kommissionens, och särskilt kommissionsledamot Benita Ferreros, bemödanden att teckna associeringsavtal med Centralamerika, och i synnerhet den nya inriktning som förhandlingarna med Andinska gemenskapen ska ha.

Till följd av den strategiska associering som Europeiska kommissionen har inlett med Brasilien och Mexiko kan denna process kanske också utforma den linje som ska följas i förhandlingarna om Mercosuravtalet, som har varit avbrutna alltför länge.

Fru talman! På vår kontinent måste vi driva igenom associeringsavtalet med Ryssland, men endast på grundval av respekt för internationell rätt. I det sammanhanget måste vi mycket tydligt understryka respekten för gränser och mänskliga rättigheter, utveckla grannskapspolitiken och samtidigt främja stabiliserings- och associeringsavtal.

Som kommissionens ordförande sa står det klart att det finns mycket att göra i fråga om situationen i Afrika. Fru talman! Jag anser att det är mycket viktigt att Europeiska unionen, när väl reformprocessen (genom Lissabonfördraget) och utvidgningsprocessen har fullbordats, antar eller snarare återtar en i grunden geografisk status, med hänsyn tagen till att Kina och Indien kommer att svara för 50 procent av världens bruttonationalprodukt under tiden fram till 2050, i likhet med hur situationen var omkring 1800.

Fru talman! Detta kräver förhandsplanering och jag kan säga att vår politiska grupp kommer att stödja kommissionen i detta arbete, fru vice ordförande.

Pervenche Berès (PSE). – (FR) Fru talman! När det gäller G20 är jag säker på att Europeiska unionen begav sig till mötet med bra förslag i bagaget, men när man läser slutsatserna från toppmötet framstår de som lite tandlösa. Hur ska vi kunna hantera frågorna om kreditvärderingsinstitut, hedgefonder och skatteparadis? Det finns gott om goda avsikter, men om vi bara förlitar oss på självreglering och uppförandekoder kommer vi inte att lyckas. Vi måste vara realistiska och ambitiösa.

När det gäller de som företräder Europeiska unionen så var bilden uppriktigt sagt mindre smickrande. Vi måste göra framsteg. Det här är någonting som de stora medlemsstaterna, som ibland tillsätter cheferna för IMF:s (Internationella valutafondens) avdelningar och inte vill lämna ifrån sig dessa befattningar, måste inse, men det måste de små också. Alla länder måste dra sitt strå till stacken så att vi kan förbättra Europeiska unionens representation i framtiden.

När det gäller den reella ekonomin blev jag verkligen överraskad av vad ordförande Barroso sa. Enligt honom är kommissionen populistisk när den utövar sin initiativrätt. Om det är så uppmanar jag kommissionen att anta de förslag som min kollega Poul Nyrup Rasmussen lade fram, trots att den kanske betraktar dem som populistiska. Faktum är att om vi inte vidtar några åtgärder på den reella ekonomins område så kommer vi att få uppleva samma kollaps och anta samma strategi för ekonomisk återhämtning som Irland har lanserat för att rädda sin banksektor, en "man är sig själv närmast"-strategi som inte har några möjligheter att lyckas i tider av global kris i en globaliserad ekonomi.

Det skulle vara ett slöseri med offentliga medel och inte på något sätt hjälpa Europeiska unionen att komma i kapp Förenta staterna, som redan har sjösatt en storskalig återhämtningsplan.

Vi måste tänka europeiskt, vi måste tänka globalt, och våra nationella åtgärder måste vara samordnade och lämna utrymme för kommissionen att ta initiativ. Det är vad vi förväntar oss av dess meddelande den 26 november. Vi förväntar oss en ambitiös europeisk återhämtningsplan.

Lena Ek (ALDE). – (EN) Fru talman! En kris bör inte bara vara en tid för åtgärder utan också för eftertanke. Genom att sätta samman klimatpaketet räddar vi inte bara klimatet – räddar oss från katastrofer och epidemier och undviker kostnader – det är också det bästa sättet att förbereda oss för framtiden. I en lågkonjunktur måste vi förbereda oss för vad som kommer därefter och för nya marknader. Jag tror att det finns en risk att vi kastar bort pengar i dag.

Kommer konsumenterna verkligen att vilja ha bilar som drar mycket bensin när vi har kommit igenom krisen, eller kommer de att vilja ha små, smarta bilar? Jag hade en gång en lärare som sa: "Stryk det om du inte är säker." Det vi behöver i stället är ett nytt grönt kontrakt för investeringar, innovationsforskning och energismart teknik, bland annat för bilar. Vi behöver ett nytt grönt kontrakt för att skapa nya jobb och nytt välstånd på ett hållbart sätt.

ALDE-gruppen kommer att arbeta för ett öppet, grönt och säkert EU med företagäranda, och på de områdena kommer vi att stödja kommissionens arbetsprogram.

Manfred Weber (PPE-DE). – (DE) Fru talman, fru vice ordförande! I dag ska jag tala om inre säkerhet och arbetsprogrammet. Innan jag gör det vill jag dock ta upp en annan fråga. Vi tillbringar all vår tid med att tala om bankerna. För några veckor sedan ansökte ett stort företag med 2 000 anställda i mitt närområde om konkurs och de anställda står på ruinens brant eftersom bankerna sänker kreditramarna. Detta visar att krisen redan har drabbat den reella ekonomin på allvar, och därför föreslår jag kommissionen att vi tar oss en titt på ett av svaren och granskar subventionslagen, som vi nu överger när det gäller bankerna och som plötsligt inte längre har någon verkan, och ändrar den med hänsyn till dagens kris. På så sätt kan vi också hjälpa de medelstora företagen.

Den fråga som jag främst vill diskutera är dock kommissionens arbetsprogram och frågan om inre säkerhet. Jag blev besviken när jag läste programmet, för vid sidan av de ekonomiska frågorna finns det också andra stora utmaningar. Jag ser att det har gjorts enorma framsteg med Schengens informationssystem (SIS). Nu går Schweiz med, och har rapporterat betydande framsteg tack vare tillgången till SIS också före anslutningen. I programmet ser jag dock ingen förklaring till hur kommissionen slutligen ska få SIS II att fungera. Det försenas månad efter månad och inga framsteg görs.

Vi gör inte heller några framsteg på ett annat område som är oerhört viktigt när det gäller polissamarbetet, nämligen kampen mot organiserad brottslighet och det praktiska samarbetet mellan poliskårerna. Vi saknar

en tydlig rättslig ram. Tyvärr har jag inte hittat någonting om detta heller i arbetsprogrammet för 2009. Jag skulle vilja ha ett större engagemang på det här området.

För det tredje talas det om invandring, migrationsnätverket och det blå kortet, som vi ska diskutera i morgon, i programmet. Allmänheten skulle acceptera en större öppenhet i fråga om invandring om vi klart förklarar att vi bekämpar olaglig invandring och att vi också tänker stoppa denna olagliga invandring. Detta är en av de kopplingar som vi inte får nonchalera.

Jan Andersson (PSE). - Fru talman, fru kommissionsledamot! Det är bra med en samlad diskussion kring den ekonomiska krisen, kring nedgången i realekonomin och kommissionens arbetsprogram. De frågorna hör ihop. Det är också bra att kommissionen föreslår samordnade insatser. Det reflekteras dock inte i arbetsprogrammet, tycker jag, så tydligt.

Det har höjts röster inom rådet att man nu ska hålla igen med miljöinvesteringar och ambitionerna på miljöområdet. Jag delar absolut inte den uppfattningen. Jag delar inte heller uppfattningen, som en del andra säger, att vi nu får hålla igen på det sociala området. Tvärtom. Vad vi behöver, det är investeringar i forskning och utveckling, ny miljöteknik och ny infrastruktur som är mycket miljövänligare än den infrastruktur vi har i dag. Vi måste utbilda arbetskraften och se till att ungdomar får rätt utbildning, så att vi hävdar vår konkurrenskraft men också stärker individerna inför framtiden.

Om jag då går till arbetsprogrammet och tittar på det sociala området så är detta inte en kommission som har prioriterat det sociala området. Låt mig ta två frågor. Man har lyssnat på Poul Nyrup Rasmussen – nu tycker jag man ska lyssna också på oss på det sociala området. Det betänkande som jag var ansvarig för handlade om likabehandling på arbetsmarknaden inom EU och rätten att vidta stridsåtgärder för likabehandling. Det måste nu kommissionen svara på med konkreta åtgärder för likabehandling på arbetsmarknaden i EU genom förändringar i utstationeringsdirektivet och genom ett socialt protokoll. Det är det ena. Det andra är det som händer på arbetsmiljöområdet, där vi ser ett ökat antal olyckor, i alla fall i vissa medlemsstater, runtom i EU därför att man prioriterar ned detta område. Detta måste också kommissionen svara på så att man binder ihop långsiktig hållbar utveckling: den ekonomiska, den miljövänliga och den sociala.

Malcolm Harbour (PPE-DE). – (EN) Fru talman! Jag ska tala om vad som händer i den reella ekonomin från utskottets för den inre marknaden och konsumentskydds synpunkt. Jag besökte några småföretag för två veckor sedan – framgångsrika företag som levererar till rymd-, bil- och energiindustrierna.

Deras problem är att de har anställt en mängd kunniga människor men att deras orderingång har minskat, eller på sina håll kollapsat. Det är dessa människor vi borde bry oss om, för om de inte finns kvar efter den här lågkonjunkturen, om dessa kunskaper inte finns kvar, då har vi allvarliga problem. Det är de här företagen som vi vill ska investera i nya produkter och tjänster och utveckla och utbilda den personal de har.

Så jag säger till kommissionen att småföretagen kommer att vara motorn när det gäller att skapa ny sysselsättning. Vi håller på att behandla en småföretagslag här nu. Det står förmodligen någonting om genomförandet av den någonstans i detta ganska långa och tråkiga dokument, men ni – kommissionen – borde väl titta på de verkliga prioriteringarna när det gäller att få till stånd en del av de saker som vi har arbetat med här och som faktiskt kommer att hjälpa den reella ekonomin. Det är detta ni ska prioritera. Jag får ingen känsla av att det här är ett verkligt svar på krisen alls.

Det står några vackra ord på framsidan här, men jag tycker inte att programmet verkar ha förändrats. Så mitt budskap till er, Margot Wallström – och jag hoppas att ni framför det till ordförande Barroso – är att detta inte är bra nog. Och vi behöver verkliga åtgärder i fråga om de saker som kan göra verklig skillnad för jobben därute nu och i framtiden.

Andra människor som kan hjälpa oss är förstas de offentliga investerarna, de som bedriver och stöder projekt och byggnationer, hållbart byggande, köper grönare fordon och i synnerhet investerar i nästa generations telekommunikationsnätverk.

Jag ska bara avsluta med några ord om denna avgörande punkt. Nästa vecka kommer rådet (och jag beklagar att ministern inte är kvar här) att ha möjlighet att godkänna en gemensam ståndpunkt om telekommunikationspaketet som kan bana väg för dessa investeringar.

Vi har hört att en del kommissionsledamöter inte tycker att detta är någon vidare god idé. Jag hoppas att ni säger till dem att det är avgörande för den europeiska ekonomins framtid att rådet antar detta paket på fredag.

Ieke van den Burg (PSE). – (NL) Fru talman! Först vill jag påpeka en sak. Det är sant, som många har sagt, att EU bör spela en mer framträdande roll på världsscenen, men EU bör också i mycket större utsträckning tala med en röst och inte vara så splittrat som för närvarande. De stora medlemsstaterna måste anpassa sig och inse att vi nu måste visa upp en enad europeisk front. Det är ju när allt kommer omkring inte Gordon Brown eller Nicolas Sarkozy, utan EU:s institutioner, som har skapat oss en ledande roll i fråga om reglering, ny reglering, övervakning och förbättring av finansmarknaderna. Nu bör vi i EU försvara det vi har sagt.

Bortsett från agendan för finansmarknaderna bör nu all uppmärksamhet riktas mot den ekonomiska kris vi står inför. Alla larmklockor ringer. Också här bör vi agera internationellt, men vi i EU bör också agera på ett mer europeiskt sätt, med en europeisk räddningsplan. Denna bör inte bara vara mer av samma sak, utan vi skulle vilja ha en helomvändning. Brueghelekonomen har verkligen tappat tron och förespråkar nu större utgifter. Försiktighet ska omvandlas till tankeväckande politik. Jag anser att det de föreslår, denna enda procentenhet, är alldeles för lite och vi kommer inte att nå målet med den momssänkning på 1 procent som de föreslog, för nedgången är mycket större än så. I Nederländerna till exempel står byggnadsindustrin inför en nedgång med 20 procent, så jag anser att vi bör tillämpa den låga momssatsen där för att se till att bostadsmarknaden i EU får sig en injektion.

Lambert van Nistelrooij (PPE-DE). – (NL) Fru talman, fru kommissionsledamot! Som regionalpolitisk samordnare för gruppen för Europeiska folkpartiet (kristdemokrater) och Europademokrater vill jag mycket aktivt hjälpa till att hitta lösningar. EU bör verkligen lägga fram en handlingsplan nu. Jag stöder José Manuel Barrosos ståndpunkt i det avseendet.

Investeringar via struktur- och sammanhållningsfonderna – med 60 miljarder euro om året från EU, av medlemsstaterna dubblat till 120 miljarder euro – skulle göra det möjligt att vara aktiva och flexibla och få upp farten. Detta gäller särskilda investeringar, både via Lissabonstrategin när det gäller kunskap och via Göteborgsstrategin när det gäller energi och ekologi.

Det handlar, som alltid, om arbetstillfällen. Det handlar om att omskola människor som har förlorat sina jobb så att de kan leta sig fram i den nya ekonomin. Det är bara med den inställningen och med människor som har sunda kvalifikationer som vi efter krisen kan blicka framåt, mot framtiden, igen.

Programmet behöver finjusteras på ett antal områden. Till exempel kan regelverken för 2007–2013 bli mer flexibla. Medel kan överföras inom de operativa programmen i medlemsstaterna. Medel som ännu inte har fördelats – och det är ganska stora belopp – kan spenderas snabbare. Vi kan omvandla den ståndpunkt som parlamentet har antagit, nämligen att använda medel som ännu inte har fördelats enligt reglerna n+1, n+2 och n+3 under innevarande period, liksom eventuellt överblivna medel från föregående period, till handling.

Vi vill be Europeiska kommissionen – och jag vet att Danuta Hübner arbetar med detta – att sammanställa ett paket med ändringsförslag för att visa allmänheten att vi är handlingskraftiga före valet nästa år. Vi väntar ivrigt på dessa förslag och ber er att agera snabbt. Jag gratulerar kommissionen så långt, men det kommer att krävas att vi anstränger oss mer i framtiden, och det är parlamentet berett att göra.

Enrique Barón Crespo (PSE). – (ES) Fru talman, kommissionsledamöter, mina damer och herrar! G20-toppmötet fastställde en mycket ambitiös agenda, som helt enkelt handlar om att se till att det finns regler för den finansiella globaliseringen. I EU betyder det att dra lärdom av erfarenheterna och dra nytta av lektionerna i kapitalism, som är ett intressebaserat system där man kan bli helt lottlös om man är för girig och det inte finns några regler.

Kommissionens ordförande tog upp några frågor med oss för att inte ge vika för populismen, men det finns saker vi kan göra. Galna ko-sjukan lärde oss att man inte kan sälja skadliga och ruttna produkter i stormarknader eller slakteributiker och att det behövs regler.

Vi kan göra saker i EU om vi lär av våra misstag, som vi har gjort i mitt land. Vi kan till exempel bestämma att banker, hypoteksinstitut och finansinstitut måste avsätta pengar för kristider, eller också att transaktioner utanför balansräkningarna och obeprövade värdepapperprocesser är förbjudna, fru talman. Det skulle vara ett steg mot den försiktiga hantering som finansinstituten borde bedriva och som vi ännu inte har uppnått i EU.

Jag tycker att kommissionen borde arbeta med detta också.

Ingeborg Gräßle (PPE-DE). – (DE) Fru talman, fru kommissionsledamot, mina damer och herrar! För att klara finanskrisen frigörs det plötsligt enorma mängder pengar, däribland pengar för att lindra den ekonomiska krisen. Om jag förstår mina kolleger rätt vill vi alla också se till att dessa pengar kan flöda.

Jag vill på det här tidiga stadiet tala om för kommissionen att vi förväntar oss att den sköter sitt jobb. Det betyder att frågan om reglering av dessa pengar kvarstår på dagordningen. Därför kan vi inte vara nöjda med det arbetsprogram som kommissionen har lagt fram för 2009. Vi är besvikna över att den här aspekten av ert arbete inte har stått i fokus. Barrosokommissionen har gjort en hel del i fråga om detta, men den talar också om för oss att den inte anser att det här ämnet är viktigt 2009. Jag avråder er från att inta den ståndpunkten.

Vi är också besvikna över att byrån för bedrägeribekämpning inte blir bättre utrustad med en ny rättslig grund. Det finns en risk för att det uppstår ett dödläge i rådet om de 27 medlemsstaterna inte längre kan komma överens om bedrägeribekämpningen. Vi har också förväntningar på kommissionen i det avseendet, förväntningar som att döma av arbetsprogrammet inte verkar ha infriats.

Likasa är vi besvikna över att inte hitta mer detaljerad information om de nationella rapporterna. Om vi å ena sidan har större frihet på utgiftssidan måste vi också se till att medlemsstaterna omfattas av vissa skyldigheter.

Det jag inte förstår är att Barrosokommissionen inte vill utveckla och visa sin största framgång: offentliggörandet av bidragsmottagare. Varför använder ni inte detta för att avslöja hur EU:s pengar används? Varför analyserar ni inte om vi faktiskt når våra politiska mål med hjälp av den information som dessa uppgifter ger?

Jag tycker att vi gör rätt i att ha höga förväntningar på er, att vi bör förvänta oss mer än det som har lagts fram i lagstiftnings- och arbetsprogrammet. Ni bör dock definitivt använda vår kritiska solidaritet och våra frågor för att utveckla det vidare.

Stavros Lambrinidis (PSE). - (EL) Fru talman! Premiärministrar som står mitt i en kris bör planera sina sociala insatser tillsammans, inte bara de ekonomiska. Självfallet måste bankerna räddas, men EU borde redan inrikta sig på att direkt rädda människor som har låga och medelmåttliga inkomster och stimulera sysselsättningen och den sociala sammanhållningen.

Den sociala staten och den sociala sammanhållningen får inte vara en restprodukt för öppna och okontrollerade marknader eller för EU:s ekonomiska politik, en livboj som vi kastar ut till alla dem som håller på att gå under i kristider. Tvärtom är de centrala begrepp för den europeiska ekonomiska tillväxten och bör behandlas som sådana.

För det andra behöver vi omgående anpassa villkoren i stabilitetspakten om vi ska kunna uppnå detta. Vi behöver ett nytt socialt Maastricht, en hållbar pakt för tillväxt, sysselsättning och socialt skydd som bygger på stränga regler och förutsättningar.

För det tredje bör EU gå i spetsen för nyskapande och ny teknik i världen genom att investera kapital i utbildning och forskning om grön utveckling. Detta betyder förstås att EU:s budget måste öka enormt. Vi måste äntligen gå framåt.

Sol, vind och vatten kommer att bli framtidens olja. Den som använder dem tidigt kommer att skapa miljontals arbetstillfällen för sina medborgare och ett välmående samhälle. Om EU hamnar på efterkälken, som vissa säger nu, kommer den av alla hyllade Barack Obamas USA att ta ledningen och vi blir förlorare.

För det fjärde behöver vi nya regler för insyn på marknaderna, kontroll och övervakning. Dagens system, som orsakade krisen, där ett fåtal privatpersoner håvar in vinster och samhället som helhet tar förlusterna, kommer att leda till nya kriser.

Robert Sturdy (PPE-DE). - (EN) Fru talman! Vid en tidpunkt då världen upplever den mest omfattande finanskris som någonsin har drabbat oss har Doharundan hittills varit ett misslyckande. Den har avgörande betydelse. Jag talade nyss med baronessan Ashton – eller kommissionsledamot Ashton som hon nu är – och jag tycker att hon leder oss framåt på ett progressivt och futuristiskt sätt. Finanskrisen måste understrykas, liksom behovet att fördjupa EU:s kontakter med dess viktigaste partner, däribland den nya amerikanska regeringen, även om detta förmodligen blir viktigare när generaldirektör Pascal Lamy blir aktuell för så kallat omval – vi får se om han får befattningen eller inte, men han har goda chanser. Vi behöver mer handling och mindre retorik i fråga om detta.

Gordon Brown har uppmanat ledarna att undvika att sätta upp hinder för handel och investeringar i ekonomiska kristider. Detta är avgörande för WTO-förhandlingarna. EU får inte ha en dickenssk inställning till sin handelsstrategi. Vi måste öppna våra gränser. Vi får inte införa handelspolitiska skyddsinstrument.

Reformerna kan bara lyckas om de bygger på principen om fria marknader. Detta inkluderar öppen handel och investeringar, som jag säger.

I förra veckan träffade Pascal Lamy G20-gruppen för att arbeta fram ett förslag som möjliggör en lösning på kort sikt. Vi hoppas att det kommer någonting redan före jul. Det är så kommissionen ser på det hela för närvarande. Jag gratulerar den förre och den nuvarande kommissionsledamoten till deras tillvägagångssätt. EU har för första gången tagit ledningen i handelsförhandlingarna och är att gratulera.

Andrzej Jan Szejna (PSE). – (PL) Fru talman! Vid det informella mötet med Europeiska rådet och G20-toppmötet i Washington försökte man svara på den viktigaste av dagens utmaningar: finanskrisen, som utan tvivel är ett nederlag för de nyliberala ekonomiska teorierna. De uttalanden som gjordes vid dessa möten liknar mest att stänga stalldörren när hästen redan har rymt, och det var tråkigt att höra José Manuel Barroso säga att det bara var krisen som fick dem att ändra sitt sätt att tänka.

De har inte tagit itu med de brännande aktuella frågorna om hur vi ska få slut på lågkonjunkturen, hur vi ska skapa nya arbetstillfällen och slutligen hur vi ska bekämpa klimatförändringarna utan att dra på oss onödiga ekonomiska kostnader. De europeiska socialisterna har länge krävt en reformering av finansmarknaderna och samordnade åtgärder av Europeiska unionens regeringar.

Jag anser att vi inte bara kan koncentrera oss på finansmarknaderna, där finansinstitut och giriga chefer skapade dagens situation. Vi måste skydda våra medborgare mot prishöjningar på livsmedel och energi och mot hyreshöjningar, så att deras realinkomster och därmed deras köpkraft kan bibehållas: konsumenternas efterfrågan, som tillsammans med investeringar och export har en så stor inverkan på den ekonomiska tillväxten i Europeiska unionen. Vi måste också värna små och medelstora företags lönsamhet.

Om vi behåller klimat- och energipaketet i dess nuvarande form, särskilt när det gäller systemet för handel med utsläppsrätter och kraven på kraftverken och den tunga industrin, måste jag varna för att detta kommer att leda till betydande kostnader och framför allt en enorm ökning av energipriserna i Polen och andra nya medlemsstater. Det är ett legitimt mål att bekämpa klimatförändringar, men slaget kan inte utkämpas med vapen som snabbt leder till en ny kris, innan vi har lyckats ta oss ur denna.

Carmen Fraga Estévez (PPE-DE). – (ES) Fru talman! När det gäller planerna för fiskeripolitiken har vi väntat på vissa förslag så länge att det vi nu behöver är ett fastställt arbetsprogram som gör att vi med större säkerhet kan avgöra vilka frågor som kommer att läggas fram under den här valperioden.

Trots våra krav i det här avseendet och bortsett från den reformering av övervakningspolitiken som nyss lades fram har vi hittills inte lyckats skapa oss någon bättre bild av vad som komma skall.

Kommissionens dokument utvisar att en av de prioriterade frågorna kommer att vara presentationen av grönboken om reformeringen av den gemensamma fiskeripolitiken. I verkligheten är detta dock bara början på en debatt som inte kommer att avslutas förrän 2012.

Den utlovade reformeringen av den gemensamma organisationen av marknaderna nämns också i meddelandet, men återigen vet vi inte om den kommer att läggas fram för oss under det första halvåret 2009.

Jag vill framhålla att det finns en hel rad frågor som borde finnas med i lagstiftningsprogrammet, antingen på grund av internationella åtaganden som fiskeavtal eller multilaterala skyldigheter som behovet att införliva de regionala fiskeorganisationernas rekommendationer med gemenskapsrätten.

Det finns också andra frågor, som det europeiska vattenbrukets framtid eller förslaget om utkast som dyker upp och försvinner ur kommissionens arbetsprogram som ett spöke, som vi också tycker borde prioriteras eftersom både branschen och parlamentet fäster sådan vikt vid dem.

Fru talman! Därför hoppas vi att ett ändrat arbetsprogram för 2009 kommer att läggas fram så snart som möjligt, med hänsyn tagen till dessa upprepade krav från Europaparlamentet.

Harald Ettl (PSE). – (DE) Fru talman! De som är de svagaste ekonomiskt sett är alltid de som lider mest under finansiella kriser. Obegripliga produkter på finansmarknaden, vilkas kvalitet kreditvärderingsinstituten inte längre bedömde, bristande insyn och den felaktiga tron att marknaden reglerar sig själv spädde bara på casinomentaliteten. Tyvärr vägrade kommissionen också istadigt att överväga att lagstifta om tillsynsåtgärder för finansmarknaden och visade sig vara helt oemottaglig för råd från Europaparlamentet.

Den uppgift vi nu har att ta itu med är emellertid att lägga detta bakom oss och dra politisk lärdom av det. Anställda som blir av med sina jobb nu, och som tvingas acceptera betydligt sänkta pensioner till följd av

sina pensionsfonders högriskinvesteringar, får bära kostnaderna på flera sätt. Nu är det viktigaste att efter att ha analyserat situationen mot bakgrund av denna analys införa en räddningsplan, bättre kontrollmekanismer och skadebegränsning, samt att trygga tillgången till lån för tillväxtekonomierna och utvecklingsländerna, så att det åter går att skapa hållbar tillväxt. Precis lika viktigt är det att de som är mest skeptiska till behovet av en större EU-budget nu måste ha förstått att vi behöver ett kraftfullare verktyg som en försiktighetsåtgärd så att vi kan hantera kriser på ett effektivare sätt.

Philip Bushill-Matthews (PPE-DE). – (EN) Fru talman! Jag ska bara göra ett litet och medellångt inlägg om mitt favoritämne små och medelstora företag. Det glädde mig att kommissionsordföranden Barroso talade mycket om små och medelstora företag i sitt inledningsanförande. Men om det är någonting som bekymrar mig så är det att han uttalar ord – det måste man ju när man talar – men att vi inte har sett tillräckligt av handling än, som Malcolm Harbour sa tidigare i dag.

Jag noterar att det i avsnitt 3 i ert lagstiftnings- och arbetsprogram för 2009, ett mycket viktigt avsnitt med rubriken "Bättre lagstiftning – infriande av löften och en förändrad lagstiftningskultur", står att "en enklare och bättre lagstiftning utan onödig administrativ börda kvarstår därför som en av huvudpunkterna i kommissionens arbets- och lagstiftningsprogram".

Med all vederbörlig respekt, ärade kommissionsledamöter – och jag säger det som en stor anhängare till kommissionen i det här avseendet – har jag ännu inte sett några tecken på detta i det här lagstiftningsprogrammet. Det talas mycket om det: ja, vi ska göra det, vi ska skära ned med 25 procent – men var finns substansen? Var finns minskningen? Vi har inte sett den än.

Så för att återgå till rubriken "Bättre lagstiftning – infriande av löften": om ni ska minnas ett ord från det här lagstiftningsprogrammet, ärade kommissionsledamöter, minns då ordet "infriande".

Min sista punkt är att jag är medveten om att det tar tid att förändra kulturer, och som samordnare för sysselsättning och sociala frågor för PPE-DE-gruppen inser jag också att det utskott som jag har glädjen att sitta i inte alltid är den bästa bundsförvanten när det gäller att förbättra och förenkla regelverken. Men jag måste lida i detta utskott, och jag inbjuder en av er att komma och lida också – om så bara en kort tid – eftersom vi kan vara en del av problemet. Men om vi på något sätt kan skapa ett nytt prejudikat som innebär att närhelst kommissionens ordförande kommer och talar till vårt utskott, så kanske det kan hjälpa vårt utskott att hjälpa er i ert arbete, så att vi kan bli en del av lösningen.

Erika Mann (PSE). – (DE) Fru talman! Jag ska ta upp en fråga som hittills inte har nämnts så ofta, nämligen statens roll. Vi kan konstatera att integration med den globala ekonomin också betyder att vi i allt större utsträckning måste lära oss att staten måste integreras internationellt och globalt, så att den över huvud taget kan gå emellan och utöva den kontroll som fordras.

Jag anser att Europeiska unionen har ett utmärkt tillfälle att ta på sig denna roll. Vi märker att förtroendet för unionen ökar mer och mer. Vi bör göra allt vi kan för att visa att detta förtroende är motiverat. Detta inbegriper att Europeiska unionen ser över sin lagstiftning en gång till. Jag ser att kommissionsledamot McCreevy sitter där. Jag vill råda honom att snarast inta en annan ståndpunkt till Volkswagenlagen än han hade tänkt. Det skulle vara en betydelsefull signal om att han har förstått tidens tecken.

Jag vill också uttrycka mitt stöd för Ingeborg Grägle. Hon har alldeles rätt i att vi måste ha mycket hårdare kontrollåtgärder, och jag önskar att Europeiska unionen hade förstått att organisera sig på internationell nivå. Varför inte tala till Världsbanken och Internationella valutafonden med en enda röst? Det fungerar strålande med Världshandelsorganisationen, men vi har inte lärt oss att göra detsamma i andra sammanhang. Jag hoppas också att ni alla kommer att ge ert stöd så att G20-gruppen blir en organisation som består under lång tid.

Piia-Noora Kauppi (PPE-DE). – (EN) Fru talman! Jag tycker att mycket har sagts om finanskrisen, men det är mycket viktigt att ha en ståndpunkt. Vi är för självkritiska i parlamentet för närvarande och också för självkritiska gentemot EU:s institutioner.

Låt oss inte glömma att vi har gjort en mycket radikal översyn av vår lagstiftning om finansiella tjänster de senaste åtta åren. Vi har ordentliga lagar. Vi har ordentliga regelverk och tillsynssystemet har också förbättrats. Självfallet kunde vi inte undvika krisen, men den uppstod inte hos oss: den uppstod i USA. Den uppstod i Förenta staterna på grund av deras brist på regelverk, deras brist på tillsyn och deras brist på ordentlig tillämpning.

Vi bör undvika att överreagera i Europa. Det här är inte rätt tidpunkt att ge upp, med bra konsekvensbedömningar och en bättre tillsynsagenda, som Philip Bushill-Matthews just sa. Det här är det perfekta tillfället att lägga fram välriktade, väl förberedda förslag och driva igenom dem. Om vi reagerar på fel sätt kan det få allvarliga konsekvenser. Det kan till och med göra att vi får en värre kris. Om vi till exempel accepterar lagstiftning som gör det svårare för finansmarknaderna att återhämta sig gnär inte detta de europeiska medborgarna.

Vi bör försöka att ha is i magen nu och undvika olämplig, missriktad och dåligt förberedd lagstiftning och inte vara för självkritiska. Kommissionen ska ha tack för att den föreslog denna mycket viktiga förändring av EU:s lagstiftning och tillsyn.

Gunnar Hökmark (PPE-DE). – Fru talman! Vi befinner oss mitt i en djup finanskris som är unik från väldigt många synpunkter. Den är unik eftersom den är den första globala finanskris vi har upplevt och vi har också lågkonjunktur i världsekonomin.

Men det kan vara bra att ha lite perspektiv på det som händer och sker, eftersom vi också har haft 25 års ojämlik och unik global ekonomisk tillväxt som har gjort det möjligt för över två miljarder människor att ta sig ur fattigdomen.

Jag måste säga att jag har hört mycket lite av detta från den andra sidan av plenisalen här i kväll när de säger att den öppna ekonomin har misslyckats. Är det ett misslyckande att två miljarder människor har undkommit fattigdom? Naturligtvis inte. Vi kan dock konstatera att den globala ekonomin har en ny struktur i dag, och det faktum att mötet i Washington var ett G20-möte och inte ett G7-möte är ett tecken på den nya verklighet vi lever i. Jag tycker att det är bra, eftersom hela den transatlantiska ekonomins dominans är borta. Generellt sett är det av godo, eftersom det betyder att andra delar av världen har kunnat utveckla sitt välbefindande.

Detta har skapat obalanser under denna period: enorma överskott i länder som Kina och enorma underskott i länder som USA, tillsammans med en unik och konstgjord låg ränta i USA som har ökat kreditmängden mer än någonsin.

Det är intressant att notera att vi har haft samma debatt här i kammaren och att kolleger från den sidan då krävde att räntan skulle sänkas ännu mer. Om vi hade gjort det hade problemen i Europa varit ännu större än de nu är.

Nu måste vi se till att vi kan omstrukturera och återställa den globala ekonomin, och jag anser att Europeiska unionen har en viktig och avgörande roll att spela i fråga om detta. Vi måste se till att vi gör det som sas vid mötet i Washington, säkrar frihandel och öppna marknader och säger nej till protektionism, för den skulle förhindra återhämtningen mer än någonting annat. Vi måste se till att den rättsliga ramen för de globala finansmarknaderna kommer i kapp verkligheten i världsekonomin i dag. Det är vår uppgift och vi måste ta ledningen i fråga om detta och utveckla välbefindandet ännu mer.

John Purvis (PPE-DE). – (EN) Fru talman! Det finns en stor risk att vi kastar oss in i överdrivna missriktade regleringar som får oavsiktliga konsekvenser. Ett exempel i det nya kapitalkravsdirektivet är förslaget att 5 procent av intäkterna från värdepapperisering ska innehållas. Det kommer bara att hämma kreditgivningen. Bristen på möjligheter till värdepapperisering är den främsta anledningen till att krediterna har strypts nu. Bankerna måste låna ut, men denna missriktade princip som saknar konsekvensbedömning kommer att förhindra en nystart för värdepapperiseringen och den kreditgivning som våra företag och vårt näringsliv så väl behöver. Fråga bilindustrin hur den ska kunna blomstra utan värdepapperisering.

Det är bara ett exempel. Om vi upphör med rättvisande redovisning, om vi gör allt vi kan för att ta död på hedgefonder och privatkapital och incitament för innovatörer, risktagare och till och med banker, som Martin Schulz och socialisterna vill, så fördröjer vi bara denna återhämtning eller omöjliggör den helt.

Proinsias De Rossa (PSE). – (EN) Fru talman! Ett antal talare – däribland min kollega Brian Crowley från Irland – har anklagat bankirerna för att de har agerat som bankirer och maximerat sina kortsiktiga vinster så mycket lagen tillåter. Den här krisen kunde växa fram på grund av att regeringar överallt inte tog sitt ansvar för att styra ekonomin, inklusive bankerna, i tillräcklig omfattning. De flesta makthavare nonchalerade historien och godtog den ideologiska rappakalja som vi just har hört från de tre sista talarna om att marknaden är ett självbalanserande naturfenomen som staten inte ska lägga sig i.

Faktum är att Adam Smiths osynliga hand är en fiktiv. De fickor som plundras tillhör arbetande människor som förlorar sina jobb, familjer som förlorar sina hem och dem som redan är fattiga och som förlorar sina besparingar och pensioner. Det är inte bankirer och högerpolitiker som är förlorarna. Detta kommer att

hända igen om vi inte klart fastställer en ny ekonomisk ram som gör att vi kan se till att banker och företag tjänar samhället och att staterna kan styra dem för det allmänna bästa.

Olle Schmidt (ALDE). – Fru talman! Jag tycker att Adam Smith har varit mycket framgångsrik, särskilt i Irland! Jag tror att vi känner till konsekvenserna där.

Fru talman, fru kommissionsledamot! Jag tycker att det är viktigt att EU och världen nu genom G20-mötet har agerat och sagt sig fortsatt vilja agera gemensamt. Det är något nytt i världspolitiken. Ett europeiskt och globalt system för tillsyn är ett annat viktigt steg. Låt oss då se till att vi skapar flexibla regler för framtiden, inte för att lösa gårdagens problem.

Jag skulle i all ödmjukhet vilja utfärda tre varningar. En varning för överreglering som ytterligare kan bromsa världsekonomin. En varning för stora statliga stödpaket för att rädda industrier i kris – vi har några exempel på hemmaplan i Sverige, som fru kommissionsledamot känner till väl. En varning för protektionism och stängda gränser – låt oss inte hamna i en 1930-talskris.

Marie Anne Isler Béguin (Verts/ALE). – (FR) Fru talman! Jag ska vända mig till kommissionen eftersom företrädaren för rådet inte är här längre. Jag tror verkligen inte att José Manuel Barrosos förslag kommer att lösa dagens kris, eftersom han har glömt en faktor, och det är orsakerna till denna kris. De är vårt produktionsdrivna system och vår syn på utveckling, som förstör och exploaterar jorden och dess folk.

Krisen är inte över, det tycker jag att vi ska vara medvetna om. Jag tror faktiskt att den bara har börjat. Vårt samhälle har fått en rejäl smocka och det kommer mycket mer. Som jag ser det inser inte de som styr den här världen, med dess globaliserade ekonomi, att de måste ändra kurs medan medborgarna för sin del inte kan förstå hur man kan hitta miljarder euro för att rädda bankerna i dag och bilindustrin i morgon när innehållet i husmödrarnas matkassar stadigt krymper.

Ni föreslår ekonomiska återhämtningsåtgärder, men om det är samma sak som man har försökt med de senaste åren och som har lett till kaos är ni på fel spår. Jag anser verkligen att vi måste minska vårt ekologiska fotavtryck. Det är det det handlar om. Hur tänker ni göra det?

(Talmannen avbröt talaren)

Mairead McGuinness (PPE-DE). – (EN) Fru talman! Vi talar ibland om storstilade visioner och stora planer och ambitioner. Jag blev rörd nyligen när jag hörde Kanadas finansminister tala om att vara tråkig, föga spännande och försiktig. Jag tycker nog att vi bör titta närmare på vad han hade att säga, eftersom han sa att bra reglering börjar på hemmaplan, och innan vi börjar se till världen i stort måste vi gå till oss själva – även om jag lutar åt att överdriven reglering är lika illa som ingen alls. Därför måste vi vara mycket balanserade i fråga om detta.

Men vad vi än gör så finns det människor i företag, på jordbruk och i hushåll som inte kan få små krediter för att hålla sig flytande. Jag besökte ett jordbruk i Irland nyligen och de kunde inte förnya sin checkräkningskredit på 25 000 euro. Detta är ett riktigt allvarligt problem som vi måste lösa.

När det gäller arbetsprogrammet kommer budgeten att ses över, hälsokontrollen att genomföras och fisket ses över. Det kommer att bli ett intensivt år och jag önskar er lycka till.

Margot Wallström, vice kommissionsordförande. – (EN) Fru talman! Tack för alla dessa intressanta inlägg. Det kanske är ännu en omöjlig uppgift att försöka samla ihop alla ledamöternas olika åsikter om lagstiftnings- och arbetsprogrammet och svara på dem på ett tillfredsställande sätt. Vi har hört synpunkter på allt från genetiskt modifierade organismer till fisk till WTO och hela finanskrisen. Så jag kanske inte har tid eller möjlighet att svara på alla era detaljerade frågor på ett helt tillfredsställande sätt.

För det första vill jag säga att det inte har funnits något vardagligt arbete sedan vi gick in i den här krisen. Bredvid mig ser ni min kollega som också ansvarar för en stor del av svaret, och Charlie McCreevy bakom oss här, och de vet bättre än någon annan att vi har tvingats arbeta med detta från allra första början. Jag vill också säga att kommissionen har svarat på finanskrisen ovanligt snabbt. Jag minns att vi en gång tidigare lyckönskade oss själva till att ha svarat på ett av de oljeutsläpp vi har haft inom tre månader, och det tyckte vi var ett slags rekord, men den här gången lyckades vi faktiskt få fram förslag och anta viktiga förslag på 24 timmar. Så det har inte varit fråga om något rutinarbete och vi kommer inte att ha något rutinarbete framöver. Vi måste fortsätta att svara på en lågkonjunktur som vi redan har sett början av. Så det är helt klart.

Jag tycker också att alla era inlägg har visat att vi måste hitta rätt balans. Vi måste hitta rätt balans på miljöområdet och när det gäller de sociala frågorna – allt detta måste omfattas. Men varför tror ni inte att de strategiska initiativen som rapporten om Lissabonstrategin för tillväxt och arbetstillfällen och förslagen för perioden efter 2010, den europeiska återhämtningsplanen och tillsynspaketet om finansmarknaderna i framtiden inte kommer att innehålla de sociala frågorna och omfatta alla hållbarhetskriterierna? Självfallet måste de återspegla denna balans, och det är bland annat det vi ska arbeta med när vi kompletterar dem med de mycket detaljerade förslag som måste komma strömmande från och med nu. Så den balansen, och att hitta rätt balans mellan reglering och att låta marknaden arbeta, är avgörande för oss och någonting som vi är fullt medvetna om.

Jag tror att detta också kommer att påverka vår trovärdighet, eftersom det är bara när vi också fyller ut dessa strategiska initiativ, de punkter som vi har listat som strategiska och prioriterade initiativ, med de mycket konkreta uppföljnings- och genomförandeåtgärderna som vi får trovärdighet och också kan fortsätta att spela en ledande roll i G20-gruppen eller i IMF-sammanhang eller påverka resten av världen även i fråga om energi och klimat. Den trovärdigheten får vi genom att vi levererar det vi utlovar i det här arbetsprogrammet.

Vi uppskattar verkligen den dialog vi har haft med parlamentets olika utskott under lång tid och det slags övergripande politiska debatt som vi har haft, och det vill jag tacka er så mycket för. Jag tror att det hjälper oss att leverera. Det hjälper oss också att lägga in rätt uppgifter i listan med förslag.

Men som ni vet och som också framgår av vårt arbetsprogram är detta en mycket speciell period, eftersom det är ett slags övergång, med ett nytt parlament och en ny kommission. Och eftersom parlamentsvalet ska avhållas i vår har ni också bett oss att inte fortsätta leverera när ni inte längre kan ta emot det och göra något meningsfullt av det.

Jag ska bara nämna en sak till, och det är små och medelstora företag, eftersom många av er har nämnt de små och medelstora företagen. Självfallet kommer de att vara helt avgörande för om vi ska lyckas hantera finanskrisen, så vi kommer att leverera. Vi har redan tagit fram en lag om små och medelstora företag och det kommer förstås en uppföljning, ett genomförande av småföretagslagen.

Detsamma gäller för det sociala paket som vi har lagt fram. Nu handlar det om genomförandeåtgärderna. Så om ni inte hittar vartenda förslag på vartenda område i just det här förslaget betyder inte det att vi har slutat arbeta med det eller att vi inte kommer tillbaka med detaljerade förslag, men balansen är absolut avgörande.

Och när vi talar med en röst hjälper det om vi också har ett budskap, eller ett samordnat budskap i allt vi gör, och det tror jag kommer att förbli avgörande för oss alla.

Låt mig slutligen säga att ni i det här lagstiftnings- och arbetsprogrammet kommer att se att vi för första gången har ställt upp prioriteringar för kommunikationen, och eftersom det är mitt område vill jag understryka detta och påminna er alla om att vi har föreslagit att fyra saker ska vara gemensamma kommunikationsprioriteringar nästa år: valet till Europaparlamentet förstås, energifrågor och klimatförändringarna, tjugoaårsjubileet av Berlinmurens fall och tillväxt, sysselsättning och solidaritet. Det innebär att paketet också omfattar bekämpandet av finanskrisen.

Vi arbetar redan tillsammans med att förbereda arbetet med dessa prioriterade frågor och jag kan försäkra er om att vi kommer att bidra till det arbete som parlamentet bedriver inför valet. I morgon ska jag tala med ert presidiums arbetsgrupp för kommunikation för att se hur vi kan hjälpa och stödja och backa upp parlamentets arbetsplaner för kommunikationen om valet till Europaparlamentet.

Det kommer att bli ett mycket viktigt arbete för oss. Om vi vill bevara trovärdigheten och legitimiteten måste vi mobilisera väljarna och se till att de röstar i juni nästa år. Med en kombination av bra politik och bra kommunikation tror jag att vi faktiskt kan ta oss an det svåra år som ligger framför oss med åtminstone en viss tillförsikt, och om vi arbetar tillsammans blir den tillförsikten ännu större.

Talmannen. – Debatten är avslutad.

Omröstningen om resolutionsförslag om kommissionens lagstiftnings- och arbetsprogram för 2009 kommer att äga rum under decembersessionen i Strasbourg.

Skriftliga förklaringar (artikel 142)

Adam Bielan (UEN), skriftlig. – (PL) Toppmötet i Washington nyligen var egentligen början på en process som de nationella ledarna måste engagera sig i för att minimera den globala finanskrisens verkningar.

I globaliseringens tidevarv, när enskilda länders ekonomier är intimt sammanvävda, måste man prioritera internationellt samarbete i syfte att få slut på krisen. Jag tänker inte bara på en gemensam EU-ståndpunkt i många frågor utan också på särskilda gemensamma åtgärder och konkreta ingripanden i syfte att mildra finanskrisens effekter.

Experterna hävdar att den polska ekonomin är en av de få som kommer att kunna stå emot en eventuell ekonomisk lågkonjunktur, även om ingen kan förutse vilken omfattning krisen kan komma att få globalt sett.

Redan nu måste vi vara beredda på att införa lämpliga krisförebyggande åtgärder och där spelar de olika staternas regeringar en avgörande roll. Vid behov bör de erbjuda kapitaltillskott till finansinstitut som hotas av konkurs.

Låt mig än en gång understryka att staten måste spela en viktig roll när det gäller att förhindra en global kris, genom ingripanden på de lokala finansmarknaderna.

Daniel Dăianu (ALDE), skriftlig. – (EN) På sätt och vis är detta en central del när det gäller att lösa problemet, för om vi inte kan nå en verkligt gemensam ståndpunkt i EU blir det bara önsketänkande att vi ska kunna skapa verkningfulla globala regler för finansmarknaderna. Vettiga människor anser att massiva misslyckanden både i fråga om reglering och tillsyn samt de brister i en mycket förenklad ekonomisk filosofi som har avslöjats ger oss tydliga indikationer om vad vi ska göra.

En del hävdar dock fortfarande att mjuk lagstiftning ska vara grundbulten i det nya systemet. Jag tycker att de har fel – oavsett om de verkligen anser detta eller drivs av särintressen. Världen har förändrats dramatiskt de senaste decennierna. Nedgången för en vilseledande paradigm (som likställer fria marknader med avsaknad av reglering) ska ses i samband med att en flerpolic ekonomisk värld växer fram i strävan att utforma ett nytt internationellt finansiellt system.

Jag vågar påstå att det sistnämnda är avgörande för hur systemet med en öppen världsekonomi ska utvecklas. Jag hoppas att den nya amerikanska regeringen kommer att vara tillmötesgående i det avseendet, men vi hemma i Europa måste vara den här ödesdigra situationen vuxna. En del av vårt eget munhuggande och vår oförmåga att kompromissa bådar inte gott i det avseendet.

Gábor Harangozó (PSE), skriftlig. – (HU) Vår främsta uppgift är att återställa förtroendet för finansmarknaderna så att vi kan förhindra att krisen fördjupas ytterligare. Från den synpunkten sett har politiken ett enormt ansvar.

Vi behöver inte bara snabba och förtroendeskapande makrolösningar, vi måste också förhindra att en liknande finanskris uppstår igen.

Allt detta är inte bara ett litet problem för den blinda kapitalismen, som vi har hört sägas nyligen, utan snarare ett fantastiskt tillfälle att införa ett mycket effektivare och legitimt regelverk för finansmarknaderna och tillsynen.

Äntligen kan vi nu ge kapitalismen ett mänskligt ansikte!

Vi måste också tänka på att krisen inte bara hotar banker och storföretag, den ställer också till med vardagsproblem för medborgarna.

Vi behöver en hållbar lösning på krisen, och om det innebär att vi måste stöpa om världen så måste vi göra den mer rättvis, mänsklig och rationell.

Det finns regioner i Europa där livet tedde sig hopplöst också tidigare. Förutom att ordna till ekonomin måste vi inrikta oss på konkreta lösningar för de mest åsidosatta, det vill säga de som har drabbats och kommer att drabbas mest av krisens verkningar och som har de största ekonomiska och sociala problemen.

Om vi inte gör det kommer genomsnittsmänniskan att överleva krisen och växa igen, men vi kommer att permanenta armodet för lång tid framöver.

Mieczysław Edmund Janowski (UEN), skriftlig. – (PL) Finanskrisen har slukat hela världen. Som jag ser det är detta en ekonomisk kris och finansmarknaderna, som normalt smörjer ekonomins hjul, sitter verkligen

fast i en tyfons grepp. René Thoms katastrofteori verkar ha validerats. Samtidigt måste man också notera dess moraliska aspekter, och det har många ekonomer påpekat.

Låt mig citera Ettore Gotti Tedeschi: "Är det förenligt med logik och etik att skapa en illusion av utveckling som enbart bygger på ökad privat konsumtion, är det förenligt med logik och etik att konsumtionsökningen absorberar de ökade sociala kostnaderna (pensioner och hälsovårdstjänster) och därigenom leder till skattehöjningar, är det förenligt med logik och etik att omvandla ett samhälle med sparare till ett samhälle med skuldsatta konsumenter och är det förenligt med logik och etik att tvinga den globaliserade människan att söka arbete långt från hemmet?"

Kostnaden för denna avsaknad av en etisk dimension kommer att bli hög, då vi betalar för girighet och risker som oansvariga individer som har skapat skatteparadis för sig själva tar med andra människors pengar. Det är skattebetalarna, både i Europa och USA, som tvingas betala för denna rovgirighet och oärlighet. Vi håller på att bli fattigare. Bankerna håller på att bli mindre viktiga i ekonomin, som behöver färre arbetare eftersom det produceras mindre, och på så sätt uppstår en dominoeffekt.

Dagens marknader behöver visshet och regelefterlevnad. Vi behöver åtgärder som skyddar de allra fattigaste och samtidigt förhindrar att våra tillgångar köps upp för nästan ingenting. Det kommer att krävas åtskilliga år innan denna akutbehandling får effekt.

Richard Seeber (PPE-DE), skriftlig. – (DE) Ett särskilt välkommet inslag i kommissionens lagstiftnings- och arbetsprogram är de åtgärder som planeras för att bekämpa den ekonomiska krisen i Europa. Nästa år måste EU:s politik lyckas identifiera långsiktiga möjligheter för EU och i samarbete med allmänheten begränsa de negativa effekter som krisen på finansmarknaden har på hela den europeiska ekonomin.

Konsekvenserna av kriser som denna blir ofta bara märkbara i den reella ekonomin i ett senare skede. Vid sidan av de åtgärder som enskilda stater vidtar måste EU införa åtgärder för att minimera de negativa konsekvenserna.

År 2009 kommer att bli avgörande i kampen mot klimatförändringar.

Nästa år kommer EU att ha chansen att etablera sig som en stark internationell partner i miljöskyddsfrågor. Att fastställa EU:s förhandlingsposition vid FN:s klimatförändringskonferens i Köpenhamn är inte bara en högt prioriterad fråga från miljösynpunkt. Det finns också beröringspunkter med andra politikområden. Europeiska unionen kan träda fram som en banbrytande kraft, inte bara på den europeiska kontinenten utan också i samband med skydd för klimatet på global basis.

Icke desto mindre måste vi nästa år se till att det pågående arbetet inte glöms bort till följd av viktiga förestående initiativ.

Trots att den gemensamma jordbrukspolitikens ställning har setts över i år måste jordbrukssektorns intressen också fortsatt prioriteras högt i den europeiska politiken.

Georgios Toussas (GUE/NGL), skriftlig. – (EL) Kreditåtstramningen, den här djupa krisen i det kapitalistiska systemet, är nutidens gissel för arbetarna. Den förvärrar arbetslöshetsproblemen, underminerar socialförsäkrings- och pensionssystemen och sänker arbetarklassfamiljernas inkomster och levnadsstandard ännu mer.

Kapitalet och dess politiska företrädare lägger kreditåtstramningens börda på arbetarnas axlar och försöker sig på ett angrepp på bred front på arbetarnas rättigheter i syfte att värna om sin lönsamhet.

Rådet och kommissionen och Europaparlamentet intar kapitalets ståndpunkter och envisas med samma katastrofala ekonomiska politik och penningpolitik genom att kräva snabbare kapitalistiska omstruktureringar och reformer på arbetarnas bekostnad. De stöder Ekonomiska och monetära unionen, Maastrichtfördraget och de fyra friheterna, stabilitetspakten och reducerade sociala utgifter inom ramen för finansiell disciplin. De kräver att EU:s övervakning av medlemsstaterna ska bli hårdare och välkomnar och förstärker dess socialt okontrollerade roll för att bättre kunna stödja kapitalet. De kräver att det arbetarfientliga Lissabonfördraget och den allmänna inriktning som EU:s ekonomiska politik har ska tillämpas snabbare och mer bokstavstroget.

Arbetarnas och arbetarklassens erfarenheter får dem att tillbakavisa denna barbariska politik och gå till motattack.

ORDFÖRANDESKAP: WALLIS*Vice talman***12. Frågestund (frågor till rådet)**

Talmannen. – Nästa punkt på föredragningslistan är frågestunden (B6-0484/2008).

Följande frågor har ställts till rådet.

Fråga 1 från **Bernd Posselt** (H-0794/08)

Angående: Kristna i Turkiet: klostret Mor Gabriel

Hur bedömer rådet läget för de kristna minoriteterna i Turkiet och särskilt det aktuella läget i tvisterna om den delvisa expropriationen av klostret Mor Gabriel i östra Turkiet?

Jean-Pierre Jouyet, rådets tjänstgörande ordförande. – (FR) Fru talman! Får jag svara Marian Harkin och säga att rådet fäster stor vikt vid frågan om religionsfrihet i Turkiet, och det har vi visat vid åtskilliga tillfällen.

Det speciella fall som Marian Harkin nämner undersöks fortfarande av de turkiska domstolarna, och jag kan inte kommentera det i det här skedet, men vi bevakar det här ärendet mycket noga.

Allmänt sett gäller er fråga religionsfriheten i Turkiet. Detta är ett mycket viktigt ämne, och det finns ett trängande behov av att Turkiet gör framsteg och antar konkreta åtgärder i syfte att upprätta en ordentlig rättslig ram. Europeiska unionen tar ständigt upp de här frågorna i sin dialog med Turkiet, och de behandlades särskilt vid det senaste mötet med associeringsrådet EU–Turkiet den 27 maj 2008. Vid det tillfället noterade Europeiska unionen att den turkiska regeringen förklarade sig beredd att och förnyade sitt åtagande att driva på reformprocessen och åtgärda de brister som finns, men betonade att sådana åtaganden snabbt måste omvandlas till ändamålsenliga konkreta åtgärder.

Man kan konstatera att en del framsteg har gjorts: Turkiet har vidtagit åtgärder, till exempel genom att göra ändringar i lagen om stiftelser i februari 2008. Tack vare dessa ändringar har förbudet för utlänningar att upprätta stiftelser i Turkiet hävts, och nu gäller ömsesidighetsprincipen.

Trots dessa lovvärda egenskaper hos lagen om stiftelser kvarstår dock behovet av att lösa de många problem som religiösa samfund och minoriteter fortfarande har, särskilt när det gäller deras rättsliga ställning och – vilket jag måste understryka – deras äganderätt.

Således togs frågan om religionsfrihet återigen upp inom ramen för den politiska dialogen vid ministermötet i Bryssel den 15 september, och rådet kan försäkra Marian Harkin om att vi kommer att fortsätta att bevaka frågan om religionsfrihet mycket noga, inklusive tillämpningen av den nya lagen om stiftelser, och att vi kommer att ta upp den här frågan med de turkiska myndigheterna på alla nivåer som vi finner lämpliga.

Jag fick tyvärr just reda på att det var Bernd Posselt som ställde frågan. Det är inte vad som står i mina papper, och jag ber verkligen om ursäkt, fru talman.

Bernd Posselt (PPE-DE). – (DE) Jag är mycket tacksam mot rådets tjänstgörande ordförande. Det var min fråga. Tack för ett mycket bra svar. Frankrike har av tradition sedan länge haft samröre med de kristna i Mellanöstern. Jag vill ställa ytterligare en fråga. Mor Gabriel har inte bara en religiös funktion, utan är också det kulturella och ekonomiska centret för den assyriska kristna minoriteten i regionen. Vad gör rådet för att skydda denna minoritet, vars existens är hotad? Vilken inställning har rådet till byggande av kyrkor – som fortfarande är mycket svårt i Turkiet – för andra kristna samfund?

Jean-Pierre Jouyet. – (FR) Fru talman! Jag ska börja med att uppriktigt be Bernd Posselt om ursäkt för mitt oavsiktliga misstag. Jag hoppas att han inte tog det personligt. Som svar på hans fråga är vi oerhört vaksamma, som jag sa inledningsvis, när det gäller utövandet av religionsfrihet i Turkiet, som i andra länder, och i fråga om de garantier som nationella myndigheter lämnar, särskilt i fråga om minoriteter.

I Turkiet och en del andra länder råkar minoriteterna vara kristna, och som Bernd Posselt antydde är vi särskilt vaksamma i dessa fall. Ärendet med klostret Mor Gabriel är ännu inte avgjort, och vi måste avvakta domstolens utslag.

När det gäller våra dialoger med de turkiska myndigheterna, som är en del av förhandlingarna om vad vi kallar det reviderade föranslutningsavtalet med Turkiet, står det mycket klart att allt som har med grundläggande friheter, religionsfrihet, och behovet att vidta erforderliga åtgärder för att skapa en anda av tolerans där full respekt för religionsfriheten kan garanteras, har tagits upp och är en central del av vår dialog med de turkiska myndigheterna. Jag vill bekräfta detta, herr Posselt.

Reinhard Rack (PPE-DE). – (DE) Herr rådsordförande! Problemen med kristna kyrkor finns inte bara i själva Turkiet, utan också i nordöstra delen av den delade ön Cypern.

Pågår det några diskussioner om detta i rådet, och vidtas det i synnerhet några åtgärder gentemot Turkiet i syfte att se till att landet använder det inflytande det otvivelaktigt har på det här området på rätt sätt?

Jim Allister (NI). – (EN) Jag vill fästa ministrernas uppmärksamhet på den utdragna kampanjen mot det mycket lilla protestantiska samfundet i Turkiet, som för närvarande tar sig uttryck i en farsartad rättegång mot två unga män – Turan Topal och Hakan Taştan – och har pågått i några månader. De har åtalats för att småda den turkiska folksjälen. Deras brott är uppenbarligen att ha utövat sin religion. Står det inte klart att Turkiet har en oerhört lång väg att gå innan det når upp till grundläggande standarder för mänskliga rättigheter och religionsfrihet om landet har en sådan inställning till religionsfrihet?

Jean-Pierre Jouyet. – (FR) Fru talman! Som svar på Reinhard Racks fråga är vi självfallet väl medvetna om att Turkiet har ett stort inflytande över norra delen av Cypern och kommer att ta upp de här frågorna. Som ni vet kommer en delegation med valda företrädare för Norra Cypern att besöka Europaparlamentet på torsdag, och detta blir ett tillfälle att framföra hur djupt bekymrade vi är över dessa frågor.

Låt mig lugna Jim Allister och säga att vi naturligtvis bevakar alla trosriktningars öde, och tacka honom för att han rapporterar om fallet med dessa två män från det protestantiska samfundet som de facto har utsatts för hot och angrepp på grund av sin religiösa tro. Vi kommer således att ta upp detta med de turkiska myndigheterna, herr Allister.

Talmannen. – Fråga 2 från **Manuel Medina Ortega** (H-0796/08)

Angående: Nya påfrestningar till följd av invandring för Europa

De senaste veckorna har invandringstrycket på EU-länderna kring Medelhavet ökat.

Avser rådet att vidta nya diplomatiska eller andra typer av åtgärder för att hjälpa dessa länder att hålla tillbaka den nya våg av olaglig invandring som just nu pågår i detta område?

Jean-Pierre Jouyet, rådets tjänstgörande ordförande. – (FR) Fru talman! Som svar till Manuel Medina Ortega, om jag inte tar fel, men ni har redan hjälpt mig med detta, fru talman, vill jag säga att den invandringspolitik som Europeiska unionen har för avsikt att genomföra bygger på principen om solidaritet: solidaritet mellan medlemsstaterna, särskilt de som skulle utsättas för ett starkt invandringstryck, och solidaritet med ursprungsländerna för att särskilt försöka lösa de bakomliggande orsakerna som har med fattigdom att göra.

Denna princip är grunden för den övergripande strategi för migration som Europeiska rådet antog i december 2005. Denna övergripande strategi för migration syftar till att förstärka dialogen och samarbetet med migranternas ursprungs- och transitländer. Meningen är att dialogen med dessa länder ska omfatta alla dimensioner av migration, särskilt laglig migration, förhindrande och bekämpande av olaglig migration samt sambandet mellan migration och utveckling.

Sedan dess har Europeiska rådet ständigt bekräftat att denna strategi måste följas, intensifieras och förverkligas på ett allt effektivare sätt.

Det var i denna anda av samarbete mellan ursprungs-, transit- och mottagarländerna som den första ministerkonferensen EU–Afrika om migration och utveckling organiserades i Rabat i juli 2006. En andra ministerkonferens om migration och utveckling kommer att avhållas i Paris den 25 november 2008. Den kommer att uppmanas att anta ett operativt program som ska löpa under åtskilliga år och bestå av en rad åtgärder som de partner som berörs av migrationsflödet längs de västafrikanska rutterna ombeds genomföra, i synnerhet åtgärder som har att göra med förhindrande och bekämpande av olaglig invandring och människohandel.

Gränsförvaltningen, däri inbegripet en förstärkning av de fysiska och mänskliga resurserna och ett operativt samarbete med Frontex, är också ett mycket viktigt område i dialogen och det operativa samarbetet med tredjeländer, särskilt kring Medelhavet. Så ledde till exempel den gemensamma insatsen Hera 2008, som

genomfördes under överinseende av Frontex, till att antalet migranter som landsteg på Kanarieöarna minskade betydligt.

I samma anda kommer migrationsfrågorna att höra till de frågor som tas upp under de förhandlingar som kommissionen har för avsikt att inleda med Libyen den här månaden, mot bakgrund av det uppdrag den fick av rådet i september. Syftet är att sluta ett ramavtal mellan Europeiska unionen och Libyen.

Slutligen slogs, som ni vet, ansvarsprincipen fast i den europeiska pakten för invandring och asyl i oktober. I pakten understryks också behovet av solidaritet med de medlemsstater som till följd av sin geografiska belägenhet utsätts för ett inflöde av invandrare eller vilkas resurser är begränsade, och kommissionen uppmanas att lägga fram lösningar som tar hänsyn till de problem dessa stater har i en anda av solidaritet.

Manuel Medina Ortega (PSE). – (ES) Herr rådsordförande! Jag ställer mig bakom rådets strategi. Frågan är om vi kan anta konkreta åtgärder: tiden går och problemen blir större och större. I synnerhet Medelhavsländerna har problem. En del har ekonomiska resurser för att klara av dem, och andra har det inte, till exempel Malta, som till följd av sin ringa storlek och sina begränsade resurser har enorma svårigheter.

Det finns också problem som härrör från internationella bestämmelser, såsom Haagkonventionen om skydd för barn som effektivt förhindrar att barn återsänds till sina ursprungsfamiljer. Jag vet inte om rådet har tagit hänsyn till att bestämmelserna om skydd för barn är skrivna på ett sådant sätt att vi har hamnat i denna absurda situation att barn som kommer till EU inte kan skickas tillbaka, ens till sina ursprungsfamiljer, trots att dessa har identifierats.

Slutligen måste jag ta upp några mer specifika frågor: jag vet att det för närvarande finns några särskilda initiativ i förhållande till afrikanska länder, till exempel Mali, som handlar om att inrätta invandringscentrum så att ursprungs- och transitländerna kan hantera det här problemet själva. Syftet är att undvika den dramatiska situation som består i att dussintals människor försvinner i djupen när de utan framgång försöker nå våra kuster.

Jean-Pierre Jouyet. – (FR) Fru talman! Jag tackar Manuel Medina Ortega för hans konstruktiva, relevanta frågor. Han har helt rätt. Vi måste se till att förstärka stater som har mindre resurser: Malta är ett alldeles klart fall, jag vet. Vi måste överväga att göra en omfördelning för att förstärka resurserna runt Malta, och vi måste också söka sätt att förstärka Frontexmekanismen i det avseendet, särskilt i Maltas fall.

För det andra kommer det, som Manuel Medina Ortega vet, att bli en andra ministerkonferens EU–Afrika om migration och utveckling i Paris den 25 november 2008, som uppföljning av Rabatkonferensen, och i det sammanhanget kommer det att avhållas tre tekniska möten om laglig migration, olaglig migration och migration och utveckling. Jag lovar att be rådets generalsekretariat att rapportera mer i detalj om standarden för skydd av barn, för jag kan inte svara på detta just nu.

När det gäller den tredje punkten, Mali, gör Manuel Medina Ortega helt rätt i att understryka vikten av dessa överenskommelser. Det vi som ordförandeskap vill göra, och det vi också uppmanar rådet att driva, är att sluta sådana avtal med ursprungsländerna till invandringen. Det är i det avseendet som det är viktigt med gemensam utveckling och dialog med ursprungsländerna, och jag anser att det här avtalet med Mali kommer att fungera som en modell. Det var vad jag ville säga till Manuel Medina Ortega.

Bernd Posselt (PPE-DE). – (DE) Min fråga handlar om Medelhavsunionen, som president Sarkozy tog initiativ till. Kan den användas som ett ändamålsenligt verktyg i det här avseendet? Jag ska nämna två specifika frågor. För det första invandrarna från Nordafrika: vad görs för att skapa arbetstillfällen där? För det andra transitinvandrarna från Västafrika: är det inte möjligt att skapa mottagningscentrum i Nordafrika?

Jean-Pierre Jouyet. – (FR) Fru talman! Jag anser att Bernd Posselts fråga är relevant. Medelhavsunionen är i första hand en union för praktiska projekt. Det finns också en interkulturell vision för den. Självfallet har den med ekonomisk utveckling att göra, och allt som sammanhänger med gemensam utveckling inkluderas i ekonomisk utveckling. Så på ett eller annat sätt kan jag bekräfta för Bernd Posselt att de här frågorna kommer att behandlas när så är lämpligt, inom ramen för projekten och diskussionerna om ekonomisk utveckling mellan Medelhavets båda stränder.

Talmannen. – Fråga 3 från **Luis Yañez-Barnuevo García** (H-0798/08)

Angående: Öppning av dialogen på Kuba

Slutsatserna om Kuba från rådets möte av den 23 juni 2008 har mottagits mycket väl av de demokratiska krafterna på Kuba. Dessa uppskattar att en grundläggande prioritering för EU är ett ovillkorligt frigivande av alla politiska fångar och att EU förbinder sig att arbeta för mänskliga rättigheter och påtagliga framsteg mot en pluralistisk demokrati.

I linje med de åtaganden som rådet gjorde i sina slutsatser, vilka faktiska åtgärder har det vidtagit för att fördjupa dialogen med företrädare för det civila samhället och den demokratiska oppositionen?

Jean-Pierre Jouyet, rådets tjänstgörande ordförande. – (FR) Fru talman, herr Masip! Som ni har understrukt fattade rådet den 23 juni beslut om att återuppta förbindelserna med Kuba, mot bakgrund av en viss positiv utveckling i fråga om mänskliga rättigheter på senare tid.

Rådet beslutade först att återuppta en förutsättningslös dialog mellan Europeiska unionen och Kuba, en dialog som bygger på ömsesidighet och omfattar alla frågor av gemensamt intresse. Denna dialog syftar till att uppnå konkreta resultat, särskilt i fråga om mänskliga rättigheter. I det sammanhanget hölls den första sessionen i den politiska dialogen mellan Europeiska unionen och Kuba på ministernivå i Paris den 16 oktober, herr Masip.

För det andra bekräftade rådet i sina slutsatser av den 23 juni att det kommer att fortsätta sin dialog med företrädare för civilsamhället och den demokratiska oppositionen under besök på hög nivå, där frågor om mänskliga rättigheter alltid kommer att tas upp. Vid behov kommer möten med oppositionen att hållas inom ramen för dessa besök.

Rådet framhöll också att unionen kommer att fortsätta att erbjuda alla sektorer i det kubanska samhället praktiskt stöd för fredliga förändringar på ön. Som tillämpning av dessa slutsatser kommer de organisationer som företräder oppositionen regelbundet att inbjudas att framföra sina synpunkter på den aktuella politiska utvecklingen.

Slutligen bekräftade rådet att unionen är beredd att konstruktivt bidra till utvecklingen av alla delar av det kubanska samhället, inklusive utvecklingssamarbete, och när det gäller detta åtagande har som ni vet kommissionsledamot Louis Michel just varit på officiellt besök på Kuba för att skissera upp detta samarbete och praktiska projekt som kan initieras.

Vid sidan av Louis Michels besök kommer ni att märka att rådet har infört många åtgärder för att tillämpa slutsatserna från juni, och i juni nästa år, i slutet av det tjeckiska ordförandeskapet, kommer rådet att börja utvärdera den politiska dialogen med Kuba och dess resultat. Dialogen kommer att fortsätta med detta som grund, om det visar sig att Kuba infriar de förväntningar som unionen har gett uttryck för, särskilt i fråga om mänskliga rättigheter.

Antonio Masip Hidalgo (PSE). – (ES) Jag tackar er så mycket, herr Jouyet, för min kollega Luis Yañez-Barnuevo Garcías räkning. Han är en person som står för värdighet och demokrati och stöder den kubanska oppositionen och det kubanska folket.

Ni måste fortsätta att bemöda er om att bibehålla dessa prioriteringar och hålla kvar denna dialog med den kubanska oppositionen i fokus. Vi måste skapa demokrati i Kuba och garantera EU:s åtagande gentemot Kuba.

Zita Pleštinšá (PPE-DE). – (SK) Trots att det rapporteras om "förändringar" i Kuba visar fakta att Kuba ännu inte är ett fritt och demokratiskt land. Skälet till att det infördes politiska och diplomatiska sanktioner mot Kuba har inte försvunnit, eftersom 55 av de ursprungligen 75 olikstänkande fortfarande sitter i fängelse.

Jag anser att eventuella politiska beslut från Europeiska unionens sida att upphäva sanktionerna mot Kuba skulle ha föregåtts av en öppen bedömning av hur situationen har utvecklats, särskilt i fråga om mänskliga rättigheter och samhällsliga friheter för Kubas medborgare.

Vad har rådet gjort och vad kommer det att göra för att se till att alla politiska fångar släpps ur kubanska fängelser?

Bogusław Sonik (PPE-DE). – (FR) Fru talman, herr minister! Jag kastades ut ur Kuba i maj 2005. När jag kom till flygplatsen utvisades jag för att jag var ledamot av Europaparlamentet. Nyligen ansökte jag om visum

för att vara säker på att få korsa gränsen, och min ansökan avslogs. Kan jag lita på att ni, ordförandeskapet, ser till att Europaparlamentariker får besöka Kuba?

Jean-Pierre Jouyet. – (FR) Fru talman! Jag ska svara Zita Plešinská och sedan Bogusław Sonik. Rådets gemensamma ståndpunkt från 1996 gäller fortfarande. I den rekommenderar vi att man uppmuntrar en övergång till demokratisk pluralism och respekt för mänskliga rättigheter och i det syftet en intensifiering av dialogen med de kubanska myndigheterna och alla delar av samhället. Europeiska unionen förklarar sig beredd att stödja processen för att öppna landet i takt med att de kubanska myndigheterna går vidare på vägen mot demokrati.

När det gäller er situation, herr Sonik, har jag noterat den och det är uppenbart att vi måste iaktta största vaksamhet för alla parlamentsledamöter och ge er vårt stöd för era handlingar. Det är rådets ståndpunkt.

Talmannen. – Fråga 4 från **Robert Evans** (H-0801/08)

Angående: Lärdomar av finanskrisen

Vilka lärdomar har rådet dragit av den pågående finanskrisen? Vilka kort- och långsiktiga åtgärder håller rådet på att diskutera?

Omfattar dessa diskussioner även Island och andra europeiska länder utanför EU vars ekonomier har ett nära samröre med EU?

Fråga 5 från **Maïread McGuinness** (H-0830/08)

Angående: Medlemsstaternas reaktioner på den internationella finanskrisen

Anser rådet att de enskilda medlemsstaternas ingripanden för att skydda sina banker och ekonomier mot de värsta effekterna av den internationella finanskrisen är ett steg tillbaka?

Fråga 6 från **Gay Mitchell** (H-0832/08)

Angående: EU:s svar på finanskrisen

Nu när förtroendet för finansmarknaderna är på botten och förvirring råder inom banksektorn, arbetar då rådet för att hantera krisen och återskapa förtroendet genom att driva en konsekvent och sammantagen linje, eller har man känslan att medlemsstaterna är bättre rustade att hantera den finansiella oron var och en för sig?

Fråga 7 från **Dimitrios Papadimoulis** (H-0840/08)

Angående: Den finansiella krisen och stabilitetspakten

Den globala finansiella krisen har visat att regeringarna inom EU och Europeiska centralbanken är inkonsekventa när de uppbringar pengar för att rädda banker från kollaps i strid med stabilitetspakten, samtidigt som det under flera års tid varit omöjligt att göra minsta lilla avvikelse från pakten för att tillgodose akuta samhällsbehov.

Hur kommenterar rådet detta? Anser rådet att det nu, efter den senaste tidens händelseutveckling, är nödvändigt att se över villkoren i stabilitetspakten och det endimensionella marknadsekonomiska perspektiv som är allenarådande i det europeiska bygget?

Fråga 8 från **Laima Liucija Andrikiene** (H-0875/08)

Angående: Östeuropas situation och utsikter i finanskrisen

EU:s beslutsfattare är mycket oroade över Östeuropas svåra läge i den rådande finanskrisen. Ledare för östeuropeiska länder anser att deras ekonomier är mer utsatta än ekonomierna i de västra partnerländerna. Vilka anser rådet är de huvudsakliga hot som denna finanskris medför för de östeuropeiska länderna, särskilt de baltiska staterna? Vilka är enligt rådet de östeuropeiska ländernas, och särskilt de baltiska staternas, utsikter för de nästföljande åren (2009–2010) och i ett längre perspektiv?

Jean-Pierre Jouyet, rådets tjänstgörande ordförande. – (FR) Fru talman! Jag ska försöka svara på alla dessa frågor som har att göra med den finanskris som har påverkat världsekonomin de senaste 15 månaderna eller längre och som fortsätter att påverka de europeiska ländernas finanser.

När det gäller unionen vill jag påminna er om att Europeiska rådet vid sitt möte den 15–16 oktober förklarade sig berett att under alla omständigheter vidta alla erforderliga åtgärder för att bibehålla stabiliteten i det finansiella systemet, stödja de stora finansinstituten, undvika konkurser och trygga spararnas pengar.

När det gäller finanssystemet uppmanade Europeiska rådet också med kraft alla aktörer i systemet att ta sitt ansvar, särskilt i banksektorn. Rådet betonade att företagsledarnas ersättningar, inklusive avgångsvederlag och allt som har med fallskärmar att göra, bör återspegla deras faktiska prestationer. Rådet beslutade också att verka för att användningen av aktieoptioner inte ska leda till vare sig överdrivet risktagande eller ett överdrivet betonde av kortsiktiga mål.

Efter detta möte avhölls det informella mötet med stats- och regeringscheferna den 7 november, med uppgift att förbereda en samordnad europeisk linje för G20-mötet som ägde rum i Washington förra helgen. Målen var att fatta snabba beslut om insyn, världsomspännande tillsynsnormer, särskilt redovisningsstandarder, finansiell tillsyn och krishantering, att förhindra intressekonflikter och skapa ett förvarningssystem i syfte att få spararnas och placerarnas förtroende.

För att svara mer i detalj på den ärade ledamotens fråga, som framlades för socialdemokratiska gruppen i Europaparlamentet och är en upprepning av Robert Evans fråga, om vilka praktiska åtgärder som övervägs som svar på krisen, vill jag hänvisa till reformeringen av kapitalkravsdirektivet, som rådet för närvarande diskuterar. Rådets arbete med detta förslag är redan långt framskridet. Kommissionen lade också nyss fram ett förslag till regelverk om ett system för godkännande av kreditvärderingsinstitut. Detta förslag har samma inriktning, eftersom kapitalkraven är beroende av gjorda värderingar.

När det gäller skyddet av spararnas pengar har kommissionen föreslagit att dagens direktiv ska ändras så att det lägsta garantibeloppet höjs till 50 000 euro, och att en ytterligare höjning till 100 000 euro görs i framtiden. Europaparlamentet och rådet diskuterar för närvarande detta förslag.

Jag noterar också att ett finanskristeam har tillsatts efter Europeiska rådets möte den 15–16 oktober. Detta team är som ni vet en informell mekanism för förvarning, utbyte och värdering av information med företrädare för rådet, Europeiska rådets ordförande, kommissionen, dess ordförande, Europeiska centralbankens ordförande, ordföranden i eurogruppen och medlemsstaternas regeringar, liksom naturligtvis ordföranden för Ekonomiska och finansiella kommittén, som är stöttepelaren för detta förvarningsteam.

Som svar på frågorna från Mairead McGuinness och Gay Mitchell vill jag understryka att Europeiska rådet har antagit en handlingsplan för att erbjuda medlemsstaterna en komplett gemensam ram för nationella räddnings- och stödåtgärder för den finansiella sektorn. Europeiska rådet har uppmanat medlemsstaterna att ta hänsyn till de potentiella konsekvenserna för andra medlemsstater av sina nationella beslut. Vi är också medvetna om att Island har haft allvarliga problem. Europeiska rådet skickade ut ett budskap om solidaritet med landet i oktober. Det förekom möten i kulisserna vid Ekofinrådet den 4 november och slutligen med Europeiska ekonomiska samarbetsområdets råd. Personligen träffade jag företrädare för Island och anser att vi lyckades hitta tillfredsställande solidaritetsmekanismer och också kunde anpassa de överenskommelser som förenar oss med detta land inom ramen för Europeiska ekonomiska samarbetsområdets råd.

När det gäller den fråga som Dimitrios Papadimoulis tar upp, om stabilitets- och tillväxtpakten, vill jag påminna er om de slutsatser som rådet antog den 7 oktober. I dessa bekräftade vi vår önskan att pakten ska tillämpas, samtidigt som hänsyn tas till de exceptionella omständigheter som vi väl känner till. Genomförandet av beslutet från den 7 oktober måste naturligtvis ske med hänsyn tagen till G20-gruppens slutsatser, i vilka man kräver att alla tillgängliga resurser ska sättas in för att hålla aktiviteten uppe.

Som svar på frågan från Laima Liucija Andrikienė vill jag påminna er om att Ungern, Litauen, Estland, Bulgarien och Rumänien enligt kommissionen har drabbats hårdare av finanskrisen än övriga medlemsstater. Dessa länder har i åratal haft gynnsamma villkor för extern finansiering, vilket förstås leder till att underskott i de nuvarande betalningsbalanserna skapas och att utlandsskulden växer. Det är uppenbart att finansieringsvillkoren nu är mycket mindre gynnsamma, och det problem som dessa stater har gäller omfinansieringen av deras utlandsskulder.

När det gäller Ungern har rådet nyss beviljat ett lån på 6,5 miljarder euro inom ramen för mekanismen för medelfristigt finansiellt stöd till betalningsbalanser. Förutom rådets lån finns det lån från Internationella valutafonden på 12,5 miljarder euro och från Världsbanken på en miljard. Jag vet inte om det sistnämnda är i dollar eller euro.

Med en aktuell finansiering på 12 miljarder euro finns det en risk för att denna mekanism kommer att visa sig vara otillräcklig för framtida behov, så därför har kommissionen just föreslagit att den tillgängliga hjälpen till detta land ska öka till 25 miljarder euro. Rådet har bett parlamentet att yttra sig om detta förslag.

Peter Skinner (PSE). – (EN) Jag välkomnar rådets kommentarer och den allmänna inställningen till krisen för de finansiella tjänsterna och hoppas verkligen att vi ska kunna bygga vidare på resultaten av G20-gruppens möte nyligen. Som ni så måste vi bygga vidare på denna rörelse för att skapa globala resultat för globala regelverk och i synnerhet den finansiella tillsynen.

Jag måste säga att finansiell tillsyn också kräver finansiellt stöd. Det har vi kunnat konstatera. Detta är förstås skattebetalarnas pengar. Men för att tillsynen ska vara tillfredsställande behövs det tillfredsställande solvens, inte bara för bankerna utan också för försäkringsbolagen. Jag undrar därför om ni också kommer att stödja grupp-tillsyn och gruppstöd i enlighet med Solvens II. Detta nämns inte i er lista med regler för finansmarknaden, men det var tankar som kom fram när det inte var kris och de kanske kan hjälpa oss nu när det är kris. Om det är så, kanske ordförandeskapet kan förklara varför det den 2 december tänker radera gruppstödet ur sitt förslag och inse att detta skulle vara till föga hjälp.

Mairead McGuinness (PPE-DE). – (EN) Våra frågor formulerades för några veckor sedan och situationen är nu värre än den var då, och annorlunda. Så får jag med den utgångspunkten fråga hur enigt rådet är om sin gemensamma åtgärd och om systemet fungerar som det ska i situationer där medlemsstaterna måste agera ensamma?

Gay Mitchell (PPE-DE). – (EN) Är det inte dags att införa någonting som liknar en Marshallplan, kanske en Sarkozyplan för Europa?

Hur skulle man finansiera en sådan? Antag att Kina skulle låna ut pengar till Europeiska investeringsbanken eller Europeiska banken för återuppbyggnad och utveckling och ni skulle ge medlemsstaterna bidrag – det skulle inte påverka deras skuld i förhållande till BNP.

Hur skulle man betala tillbaka detta? Med pengar från de tullar och punktskatter som man får in på handeln och kanske med ett extra momsbaserat bidrag från de medlemsstater som skulle utnyttja denna möjlighet på 0,5 procent.

Kommer ni vid ert decembermöte att överväga en plan av Marshalltyp och sluta lappa och laga lite här och var? Vi går nu in i denna lågkonjunktur och om vi tar oss an den öga mot öga och med kalkylerad risk kan vi hitta ut ur den.

Dimitrios Papadimoulis (GUE/NGL). – (EL) Herr rådsordförande! Till och med kommissionens förre ordförande Romano Prodi sa att stabilitetspakten var dum, eftersom den bara bryr sig om inflation, underskott och statsskuld vid en tidpunkt då Europa håller på att gå in i en lågkonjunktur och behöver åtgärder som främjar utveckling, sysselsättning och social sammanhållning.

Min fråga är: funderar ni på att byta ut den och inte bara lätta på den? Om ni inte kan eller vill det ber jag er att säga till rådets ordförande att denna krisdumpning måste upphöra.

Laima Liucija Andrikiienė (PPE-DE). – (LT) Herr Jouyet! Ni talade om Ungern och den solidaritet som visas Ungern. Den är uppmuntrande, men jag är också mycket intresserad av de andra länderna ni nämnde: Bulgarien, Rumänien och i synnerhet Litauen. Kan Litauen också förvänta sig solidaritet från Europeiska unionen under finanskrisen?

Jean-Pierre Jouyet. – (FR) Fru talman! Som svar till den ärade ledamot som upprepade Robert Evans fråga vill jag säga att ni har helt rätt. Solvensfrågor påverkar inte bara banker utan också försäkringsbolag, och våra tillsynsmekanismer måste anpassas så att vi kan hantera koncerner och transnationella företag i sektorn.

Därför är vi fast beslutna att avsluta arbetet med Solvens II-direktivet på ett tillfredsställande sätt. Vi hoppas att detta arbete ska bli färdigt så snart som möjligt och stöder kommissionen i dess arbete. Vi hoppas komma fram till en kompromiss i den här frågan, men det står klart att vi behöver åtgärder som stärker solvensövervakningen på försäkringskoncernnivå.

Som svar till Mairead McGuinness tycker jag att svaret från G20, det sätt på vilket det utformades, det faktum att G20 har antagit en handlingsplan, visar att rådet var enigt i sitt agerande. Jag vill påminna er om att det i samband med denna handlingsplan också finns de som säger att vi bör mobilisera alla tillgängliga resurser för att bibehålla aktiviteten. I den här handlingsplanen finns det mycket praktiska åtgärder för tillsyn av

finansmarknaderna som jag räknade upp nyss och inte tänker upprepa. Vi väntar på att dessa snabbt ska genomföras på EU-nivå. För att inte bara bemöta finanskrisen utan också den ekonomiska krisen har vi begärt att kommissionen ska ta de lagstiftningsinitiativ eller praktiska initiativ som fordras och att parlamentet stöder dessa genom att anta erforderliga texter så snart som möjligt.

När det gäller samordningen mellan medlemsstaterna vill jag säga till Mairead McGuinness att jag anser att det är viktigt att förvarningsteamet, detta samordningsteam, fungerar som det ska inom ramen för Ekonomiska och finansiella kommittén plus företrädare för medlemsstaterna och de olika berörda institutionerna, om de så är Europeiska centralbanken eller eurogruppen.

När det gäller Gay Mitchells inlägg tror jag att vi, utan att nämna Marshallplanen och med tillämpning av G20-principerna och för att tala för ordförandeskapet, vill utnyttja alla möjligheter på gemenskapsnivå, liksom på nationell nivå: det kan vara befintliga lånemöjligheter från Europeiska investeringsbanken, tillgängliga resurser i gemenskapsbudgeten som också bör användas för att hålla aktiviteten uppe, självfallet tillgängliga resurser i de nationella budgetarna, särskilt när det gäller framtida utgifter och projekt till stöd för företag, och till och med mildrande eller anpassning av vissa bestämmelser på gemenskapsnivå för att hjälpa de sektorer som har det mest besvärligt. Från den synpunkten sett har vi en ytterst pragmatisk inställning, men det är klart att vi måste agera på det här området. Ni har hur som helst helt rätt och ordförandeskapet håller fullkomligt med er.

För att övergå till det som Laima Liucija Andrikienė sa är det faktiskt så att Ungern har fått ekonomiskt stöd. Fonden har som jag sa och kan bekräfta anslagit 12,5 miljarder euro, varav 6,5 miljarder från unionen, och det står klart att denna solidaritet gynnar de länder som har drabbats av allvarliga kriser i sina betalningsbalanser och har problem med att återfinansiera sina statsskulder.

Ni kan vara lugna för att vi tillämpar erforderliga solidaritetsmekanismer i unionen. Vi hade en särskilt allvarlig situation i Ungerns fall. Jag nämnde också Island. Vi har hamnat i en besvärlig situation. Om länderna i Baltikum eller vissa länder som ni känner mycket väl till skulle hamna i samma svårigheter – vilket jag inte önskar – bör samma solidaritetsmekanismer träda in. Det är ordförandeskapets ståndpunkt, och utan solidaritet kan det förstås inte finnas någon enhet.

Jag vill säga till Dimitrios Papadimoulis att jag för det första inte alltid håller med ordförande Prodi. Så är det ibland. För det andra behöver vi en viss budgetdisciplin. För det tredje framstår det, som jag sa med hänvisning till slutsatserna från G20-mötet, som uppenbart att dessa principer måste anpassas till de exceptionella omständigheterna och att det krävs exceptionella åtgärder. Det ligger mycket i att man aldrig bör vara dogmatisk, det håller jag med om. När det slutligen och för det fjärde gäller turismen känner jag rådets ordförande tillräckligt väl för att veta att han har andra favoritresmål och lägger all sin energi på att tjäna Europeiska unionen. Jag tror att man inser att detta är viktigt för oss.

Josu Ortuondo Larrea (ALDE). – (ES) Herr Jouyet! Genom den finansiella metoden värdepapperisering har de amerikanska bolånen med högre kreditrisk inkluderats i inteckningsobligationer och andra instrument som europeiska banker och medborgare har köpt.

Vet rådet hur stor del av detta finansiella skräp som har sålts till oss från andra sidan Atlanten?

Avril Doyle (PPE-DE). – (EN) Jag skulle vilja veta om det franska ordförandeskapet är isolerat vid rådets bord på något sätt på grund av sin traditionella förkärlek för reglering av marknaderna och i detta speciella fall de finansiella tjänsterna.

Jean-Pierre Jouyet. – (FR) Fru talman! Som svar till den ärade ledamoten vill jag säga att jag inte har den exakta siffran i huvudet. De storleksordningar som jag känner till är verkligen höga och excesserna i värdepapperisering, som främst kommer från andra sidan Atlanten och som har spridit sig till Europa, nådde upp till höjder som överstiger många medlemsstaters BNP, eller till och med EU:s BNP. Det är verkligen en betydande omfattning. Det är vad jag kan säga till er. Värdepapperiseringen har således gjort att vi har att hantera en destabiliseringschock av aldrig tidigare upplevd magnitud. Det är vad jag kan säga till er i dag.

Som svar till Avril Doyle hoppas jag att vi, som i andra frågor, inte är helt isolerade och att ordförandeskapet känner tillit. Det är verkligen inte någon enkel sak att reglera finansmarknaderna, fru Doyle, men jag tycker att vi gör framsteg. I eftermiddag har vi haft diskussioner med Europeiska kommissionens ordförande i ert parlament och vi känner oss relativt säkra på den handlingsplan som Europeiska rådet har upprättat och som hela EU utformade vid det informella mötet med stats- och regeringscheferna, och som sedan formulerades med utgångspunkt från G20-gruppens arbete i Washington i helgen.

Det finns inte längre några tveksamheter, skulle jag vilja säga, åtminstone inte om teorin. Vi måste göra någonting åt denna brist på regelverk. Det finns inga behov av eller önskemål om fler bestämmelser, men vi måste anpassa en del av dem och se till att vi har ett system som är säkert och insynsvänligt för sparare och placerare. Det tror jag att hela världen är överens med oss om. Sedan är det en fråga om anpassning.

Talmannen. – Fråga 10 från **Hélène Goudin** (H-0806/08)

Angående: Politiskt ansvar för övergrepp under EU:s militära operationer

Det har i Sverige framkommit ett flertal vittnesmål om att en fransk militär styrka på EU-uppdraget Artemis i Bunia i Demokratiska republiken Kongo ska ha ägnat sig åt tortyr och skenavrättning av en fånge. Denna händelse ska ha inträffat den 13 juli 2003 och har utretts av både det svenska och det franska försvaret. Händelsen väcker många frågor inför framtida samarbeten.

Finns det några garantier för att EU:s medlemsstater i samband med EU-operationer sänder styrkor som respekterar underskrivna konventioner och har folkrättslig kompetens? Hur kommer rådet att följa upp resultatet av den aktuella franska utredningen om Bunia-incidenten?

Fråga 11 från **Hanne Dahl** (H-0807/08)

Angående: Politiskt ansvar för övergrepp under EU:s militära operationer

Det har i Sverige framkommit ett flertal vittnesmål om att en fransk militär styrka på EU-uppdraget Artemis i Bunia i Demokratiska republiken Kongo ska ha ägnat sig åt tortyr och skenavrättning av en fånge. Denna händelse ska ha inträffat den 13 juli 2003 och har utretts av både det svenska och det franska försvaret. De olika svenska vittnesmålen har varit motsägelsefulla och den franska utredningen kom fram till slutsatsen att inga övergrepp hade begåtts. Men händelsen väcker många frågor för framtiden.

Om en medlemsstats militärstyrka ute på en EU-operation i omvärlden begår ett övergrepp – vem ska då ta det politiska ansvaret? Om en medlemsstats militärstyrka befinner sig skyldig till en krigsförbrytelse under en EU-operation – finns det då möjlighet att avstänga den medlemsstaten för en längre tid från EU-operationer i syfte att skydda EU-ländernas militära styrkors goda namn och rykte?

Jean-Pierre Jouyet, rådets tjänstgörande ordförande. – (FR) Fru talman! Hélène Goudin och Hanne Dahl tar upp allvarliga frågor. Jag kan försäkra både dem och parlamentet att Europeiska unionens operationer genomförs i enlighet med de konventioner som skyddar mänskliga rättigheter och internationell rätt.

Denna princip framgår klart av alla planeringsdokument som rådet antar och ingår i de enskilda instruktioner som de aktiva styrkorna får. De är vad man kallar soldatkårer.

Om enskilda individer som deltar i operationer inom ramen för utrikes- och försvarspolitik inte åsidosätter sina plikter hör det till medlemsstaternas befogenheter att vidta disciplinära och rättsliga åtgärder. Alla medlemsstater har undertecknat konventionerna om mänskliga rättigheter.

I det fall som nämns i denna gemensamma fråga vill jag ta av min rådsordförandehatt och säga att för att skapa klarhet genomförde de franska myndigheterna en grundlig undersökning efter att ha kontaktat de svenska myndigheterna. Denna undersökning genomfördes från fransk sida av det franska inspektoratet för aktiva styrkor och nationellt försvar.

Denna undersökning visade att den unge man som tillfångatogs av de franska styrkorna den 13 juli 2003 under Operation Artemis i Demokratiska republiken Kongo vare sig utsattes för tortyr eller förnedrande behandling. Således är de allvarliga anklagelserna mot de franska och svenska styrkorna ogrundade.

Hélène Goudin (IND/DEM). – Jo, jag tänkte höra: Denna unge man har ju försvunnit. Hur kan man bevisa att ingenting har hänt honom?

Hanne Dahl (IND/DEM). – (DA) Fru talman! Jag vill följa upp frågan med att be om ett klagande av om en medlemsstat kan utestängas från medverkan om det är tveksamt att denna medlemsstat följer internationella konventioner i samband med en EU-operation. Jag tycker att det i vissa fall är nödvändigt och mycket viktigt att ha klarhet i detta.

Jean-Pierre Jouyet. – (FR) Fru talman! Utan att gå till överdrift vill jag ge ett sakligt svar på Hélène Goudins och Hanne Dahls frågor, och jag kommer att ge parlamentet och rådet, där jag nu deltar, information från rapporten om den undersökning som genomförts av det franska inspektoratet för aktiva styrkor och nationellt försvar.

För att informera parlamentet – jag behöver inte behandla dessa frågor som en del av mina uppgifter men jag kommer ändå att göra detta – kommer jag att för er sammanfatta undersökningen av händelserna den 13 juli 2003 i lägret Chem-Chem i Bunio, i Demokratiska republiken Kongo. Denna undersökning, som genomförts med de svenska styrkornas stöd och samarbete, visar att den unge man som tillfångatogs av franska styrkor den 13 juli 2003, under operation Artemis i Demokratiska republiken Kongo, varken utsattes för tortyr eller grym behandling. Han hölls i häkte under några timmar i lägret och släpptes sedan. Undersökningen beställdes den 31 mars 2008 av arméns ledare, för att komplettera de preliminära undersökningar som genomförts av svenska och franska myndigheter i deras respektive länder. Dessa myndigheter hade ett mycket bra samarbete och utifrån undersökningarna verkar det som att de allvarliga anklagelser som riktats mot de franska och svenska soldaterna och mot de två överstar som deltog är ogrundade.

Slutligen är det uppenbart att skyddet av mänskliga rättigheter och internationella konventioner måste respekteras under alla faser av de utrikespolitiska säkerhets- och försvarsoperationerna, från planering till genomförande, och detta uppnås särskilt genom kontinuerlig utbildning av enheterna inom detta område.

Paul Rübig (PPE-DE). – (DE) Herr rådsordförande! Jag skulle vara intresserad av att höra vilken roll FN enligt er ska spela i dessa frågor. Anser ni att FN kommer att ha en uppgift inom dessa områden?

Mairead McGuinness (PPE-DE). – (EN) Jag lugnas av era kommentarer – både i er egenskap som fransman och i er mer allmänna egenskap som rådsmedlem.

Men håller ni inte med om att denna händelse, och andra liknande händelser, är mycket olämpliga med tanke på våra EU-operationer och att vi måste vara mycket tydliga och mycket försiktiga med hur vi hanterar sådana rapporter, så att vi hanterar dem i rätt tid och så att det inte så att säga orsakar någon fläck på vårt fina arbete?

Jean-Pierre Jouyet. – (FR) Fru talman! Jag delar helt er åsikt om Mairead McGuinness uttalande. Vilka de utländska operationerna än är, vare sig de fullföljs inom ramen för den europeiska säkerhets- och försvarspolitikerna eller inom en gemensam ram, bör det naturligtvis tillkännages och rapporteras. Öppenhet är av mycket stor betydelse.

Jag håller helt med Mairead McGuinness och därför behöver vi utveckla allt som har att göra med "Erasmus för militärer". Jag hoppas att man vid Europeiska rådets nästa möte, som ska hållas i december, kan utveckla de aspekter som gäller utbildning, utbyte av bästa praxis och erfarenhetsutbyte mellan medlemsstaterna inom ramen för den europeiska säkerhets- och försvarspolitikerna.

Som svar på Mairead McGuinness inlägg anser jag att detta är en extremt viktig faktor om vi vill utveckla en strategi för europeisk säkerhet och närvaro på utländskt territorium. Ni har helt rätt, fru McGuinness.

När det gäller Paul Rübig's fråga, kommer denna att behandlas i morgon bitti vid vår debatt om Demokratiska republiken Kongo. Jag anser att FN:s roll verkligen är viktig. Frågan är hur dess resurser kan stärkas och kompletteras.

Talmannen. – Jag ser att Hanne Dahl ber om ordet igen. Jag kan bara ge er en kompletterande fråga och det är tyvärr allt. Jag beklagar, men så är det.

(Utrop från salen)

Jag har nog inte möjlighet att tvinga fram exakt vad ni vill höra. Rådets ordförande har svarat, och jag är rädd att det måste avsluta frågan om ni inte skickar ytterligare korrespondens.

Fråga nr 12 från **Marie Panayotopoulos-Cassiotou** (H-0808/08)

Angående: Samordning av de sociala trygghetssystemen

Kan rådet ange vilka framsteg som har gjorts med att modernisera och förenkla gemenskapslagstiftningen om samordning av de sociala trygghetssystemen, som inleddes genom förordning (EG) nr 883/2004⁽²⁾, för att EU-medborgarna ska kunna röra sig fritt inom Europa utan att förlora sina sociala rättigheter och förmåner (rätt till sjukvård, pension och arbetslöshetsersättning)?

⁽²⁾ EUT L 166, 30.4.2004, s. 1.

När kan man räkna med att den tillämpningsförordning kommer att antas som ska ersätta förordning (EEG) nr 574/72⁽³⁾ och innehålla bestämmelser som syftar till att stärka samarbetet mellan de nationella institutionerna samt förbättra metoderna för utbyte av uppgifter?

Jean-Pierre Jouyet, rådets tjänstgörande ordförande. – (FR) Fru talman! Till svar på Marie Panayotopoulos-Cassiotous fråga vill jag säga att rådet helt delar hennes åsikt om behovet att nå en överenskommelse så snart som möjligt om förslaget till förordning om metoder för att tillämpa förordning nr 883/2004 om samordning av de sociala trygghetssystemen.

Detta innebär att man inrättar villkor för antagandet av denna förordning för att senast i maj 2009 om möjligt slutföra reformen av samordningen av de sociala trygghetssystemen. Förslaget till förordning, som presenterades av kommissionen i januari 2006, har på grund av omfattningen och den mycket tekniska karaktären hos dess bestämmelser sedan dess granskats kapitel för kapitel under de efterföljande ordförandeskapen.

Tack vare tidigare ordförandeskaps ihållande arbete har partiella allmänna strategier antagits. Denna process slutfördes förra månaden under det franska ordförandeskapet med antagande av partiella allmänna strategier för de två kvarvarande kapitlen, som gäller ersättning vid arbetsolyckor och arbetssjukdomar och även ersättning vid dödsfall.

Parlamentet kom i anslutning till detta med sitt yttrande i juli, vid första behandlingen. Rådet välkomnar den breda enigheten med parlamentet. Rådet menar att detta är resultatet av ett mycket konstruktivt samarbete, som inleddes mellan de båda institutionerna när denna text började granskas.

Antagandet av en gemensam ståndpunkt om förslaget till förordning är, för det franska ordförandeskapet, ett av de viktiga stegen mot att öka den personliga rörligheten inom unionen. Därför kommer ordförandeskapet att göra allt det kan för att få denna gemensamma ståndpunkt antagen vid rådets möte den 15 december, så att parlamentet kan anta den vid sitt sammanträde i januari nästa år.

Marie Panayotopoulos-Cassiotou (PPE-DE). – (EL) Fru talman! Jag vill fråga rådets ordförande om kommissionens nya förslag 2008/414 om tillämpning av patienträttigheter vid gränsöverskridande hälso- och sjukvård.

Vad anser det franska ordförandeskapet om detta nya förslag?

Jean-Pierre Jouyet. – (FR) Fru talman! Det är tydligt för det franska ordförandeskapet att vi måste stödja detta förslag från kommissionen.

I praktiken underlättar det förfarandet för försäkrade personer, påskyndar institutionernas svars- och behandlingstid vid gränsöverskridande situationer inom de olika socialförsäkringsområdena, till exempel när det gäller arbetsolyckor, arbetssjukdomar och invaliditet. Vi behöver göra framsteg för att anta regler i denna fråga. Som ni vet ställde det franska ordförandeskapet en fråga till Alain Lamassoure, som ni känner till, om sätt att övervinna hindren mot gränsöverskridande rörlighet. Harmonisering på socialförsäkringsområdet är ett av svaren.

En lämplig balans måste hittas mellan att upprätthålla nationella socialförsäkringstraditioner, som är viktiga i alla våra medlemsstater, och att göra nödvändiga förändringar för att underlätta den gränsöverskridande rörligheten.

Inom denna ram stöder vi det förslag som ni tog upp. Ordförandeskapet, under Xavier Bertrands beskydd, gör allt det kan för att se till att det antas.

Paul Rübig (PPE-DE). – (DE) Jag anser att ett av de största problem som vi har är dubbelbeskattning inom EU. Särskilt på socialförsäkringsområdet leder detta oväntat till ytterligare skattebördor. Jag skulle vara intresserad av att veta om man kan vänta ett initiativ från rådets franska ordförandeskap.

Avril Doyle (PPE-DE). – (EN) Med elektronisk betalningsöverföring och elektronisk utbetalning av ersättningar kan det väl inte vara omöjligt att med EU-institutionernas gemensamma kompetens och intelligens inrätta den teknik som möjliggör den viktiga gemensamma marknadens rätt till rörelsefrihet eller gränsöverskridande rörlighet för alla våra medborgare – inklusive funktionshindrade och ålderspensionärer

⁽³⁾ EUT L 74, 27.3.1972, s. 1.

med flera – eller saknas det en gemensam vilja att göra detta? Står något land i vägen för en gemensam lösning på detta problem?

Jean-Pierre Jouyet. – (FR) Fru talman! Jag vill svara Paul Rübig och Avril Doyle. Dessa frågor har redan fångat min uppmärksamhet.

För det första anser jag att Avril Doyle har rätt. Man bör använda all möjlig teknik, och elektronisk teknik är särskilt användbar här, för att underlätta hanteringen av patientjournaler.

För det andra är vi för en gemensam lösning, förutsatt att vi inte hotar de olika ländernas socialförsäkringstraditioner, i syftet att främja rörligheten.

För det tredje instämmer jag med Paul Rübig. Det har konstaterats att det finns rättsliga frågor om dubbelbeskattning i samband med problem med betalning av bidrag. Paul Rübig har rätt.

Jag ska säga vad jag själv anser. Jag övervägde dessa problem noga först i förra veckan. Eftersom vi kommer från gränsländer, herr Rübig, anser jag att nationella förvaltningar inte alltid har rätt utbildning och är tillräckligt säkra och motiverade för att lösa denna typ av problem. Detta verkar vara den verkliga svårigheten, för att svara Avril Doyle. Därför krävs det en kollektiv strategi inom gemenskapen. Kommissionen måste verkligen driva på hårt. Ordförandeskapet driver också på detta arbete, eftersom det finns en administrativ, byråkratisk och kulturell motvilja i alla våra medlemsstater.

Frågan om gränsöverskridande rörlighet är en viktig fråga för den europeiska integrationen, för att utveckla en ny europeisk generation och helt enkelt för att möjliggöra för våra medborgare att inse de praktiska fördelarna med EU. Det finns alldeles för många administrativa hinder för denna gränsöverskridande rörlighet, särskilt på det sociala och det skattemässiga området.

Det är en viktig fråga. Jag anser att detta också kräver djupgående reformer och samordning mellan gemenskapens institutioner, särskilt kommissionen och de nationella administrationerna.

Talmannen. – Frågestunden är härmed avslutad.

De frågor som på grund av tidsbrist inte hade besvarats skulle erhålla skriftliga svar (se bilagan).

(Sammanträdet avbröts kl. 19.05 och återupptogs kl. 21.00.)

ORDFÖRANDESKAP: DOS SANTOS

Vice talman

13. Skyldigheter när det gäller offentliggörande och översättning för vissa typer av bolag (debatt)

Talmannen. – Nästa punkt är ett betänkande av Piia-Noora Kauppi, för utskottet för rättsliga frågor, om förslaget till Europaparlamentets och rådets direktiv om ändring av rådets direktiv 68/151/EEG och 89/666/EEG med avseende på bestämmelsen om offentliggörande och översättning för vissa typer av företag (KOM(2008)0194 – C6-0171/2008 – 2008/0083(COD)) (A6-0400/2008).

Piia-Noora Kauppi, föredragande. – (EN) Herr talman! Detta betänkande är en del av ett förenklingspaket för bolagsrätten. Det är mycket viktigt att vi i EU försöker förenkla villkoren för företag så att de kan blomstra och skapa tillväxt för EU:s ekonomi. Målet är att minska de administrativa bördorna när det gäller skyldigheter till offentliggörande och översättning för vissa typer av företag. Förslaget är en del av en omfattande process med minskning av de administrativa bördorna. I och med detta skulle man frigöra företagens resurser och låta dessa gå till annat och på så sätt öka de europeiska ekonomiernas konkurrenskraft.

Som det är nu måste företagen, enligt det första bolagsrättsdirektivet, offentliggöra vissa uppgifter i de nationella officiella tidningarna som måste föras in i medlemsstaternas handelsregister. I de flesta fall medför offentliggörandet i den nationella officiella tidningen merkostnader för företagen utan att ge något egentligt mervärde. Syftet med detta förslag är därför att avskaffa alla ytterligare krav på offentliggörande i den nationella lagstiftningen som medför merkostnader för företagen.

Kommissionen ger ändå medlemsstaterna en viss flexibilitet när det gäller dessa ytterligare krav på offentliggörande. Det är fortfarande möjligt för medlemsstaterna att ställa ytterligare krav, men dessa bör täckas av den enhetsavgift som föreslagits för den nya elektroniska plattformen.

Medlemsstaterna bör alla ha elektroniska plattformar som innehåller all information och som möjliggör tillgång till denna information i företagens elektroniska akt i registret. Detta skulle vara ett kostnadseffektivt och lättillgängligt sätt att ge all nödvändig information om företagen. Vissa medlemsstater har redan sådana elektroniska register och databaser, medan andra inte har någon sådan digital databas.

Det viktigaste är att införa den enhetsavgift som fastställts av medlemsstaterna och som omfattar alla kostnader som gäller kraven på offentliggörande och administration. Enhetsavgiften bör också täcka eventuella ytterligare nationella krav på offentliggörande av information i lokala och regionala tidningar.

Utskottet för rättsliga frågor ville emellertid också införa en viss flexibilitet när det gäller dessa kostnader. Vi menar nu att det skulle vara möjligt för medlemsstaterna att ha ytterligare avgifter om det finns välgrundade skäl.

När det gäller det elfte bolagsrättsdirektivet, behandlar detta förslag översättningskraven för dokument som ska införas i registren för företagens filialer. När ett företag registrerar en filial, måste det också ta med viss information i registret för företagets filial. Detta leder ofta till betydande merkostnader för företag eftersom de inte bara måste se till att vissa dokument översätts till språket i den medlemsstat där filialen är belägen, utan också måste uppfylla ibland överdrivna krav på certifiering och/eller attestering av denna översättning. Så nu försöker vi mildra översättningsskyldigheterna genom att avskaffa denna certifiering och auktorisering.

Målet är att så mycket som möjligt minska kostnaderna för översättning och certifiering. Detta ger också fördelar för företag, eftersom man uppnår en viss minskning av kostnaderna samtidigt som man säkrar översättningarnas tillförlitlighet.

Jag instämmer i kommissionens förslag och försökte använda formuleringar som ligger så nära kommissionsförslaget som möjligt. Det var dock inte möjligt att nå ett samförstånd i parlamentet på grundval av kommissionens förslag.

I betänkandet presenterade vi några ändringsförslag för att förtydliga det praktiska genomförandet av bestämmelserna om översättning och om kostnader för offentliggörande. Vi presenterade även några tekniska ändringsförslag för att se till att man på rätt sätt relaterar till det andra bolagsrättsdirektivet.

Utskottet för rättsliga frågor införde tre kompromissändringsförslag som lades fram av flera kolleger, vilka innebär att ytterligare krav på offentliggörande kan tillåtas om de är välgrundade, men vi placerade dessa i skälen – inte i själva artiklarna. Det är mycket viktigt att det i skälen finns en rekommendation till medlemsstaterna att utnyttja denna flexibilitet, men vi uppmanar dem inte att göra detta. Om medlemsstaten anser att landets företag verkligen måste offentliggöra dessa uppgifter i den nationella officiella tidningen – och vissa medlemsstater vill faktiskt det – kan de göra detta, men vi har inte någon uppmaning till detta i artiklarna.

Den andra frågan är att jag personligen försökte införa en övergångsperiod, och jag menar fortfarande att det skulle vara en mycket bra väg framåt. Under övergångsperioden skulle dessa krav på offentliggörande finnas, men när väl övergångsperioden var över skulle vi bara ha den elektroniska databasen. Jag anser att denna typ av förslag om en övergångsperiod också skulle vara i linje med frågan om Internetspridning. Vissa medlemsstater har en bättre Internetspridning än andra. Efter övergångsperioden skulle vi då kanske kunna se till att det finns en tillräcklig spridning av information i alla medlemsstater. På så sätt skulle vi kunna ta hänsyn till att Internetspridningen inom alla medlemsstater inte är på samma nivå.

Charlie McCreevy, ledamot av kommissionen. – (EN) Herr talman! Jag vill tacka föredraganden för hennes arbete med detta ärende, som har visat sig vara mer komplicerat än väntat. Vi tar vårt åtagande att minska företagens regleringsbörda på stort allvar och är tacksamma för parlamentets fortsatta uppmuntran i detta avseende.

Men det är svårt att inte vara besviken på vissa av de föreslagna ändringsförslagen till det första bolagsrättsdirektivet. Låt mig påminna om att Europaparlamentet i sin resolution av den 12 december 2007 om kommissionens lagstiftnings- och arbetsprogram för 2008 välkomnade kommissionens strävan att senast 2012 uppnå en 25-procentig minskning av företagens administrativa bördor på EU-nivå och nationell nivå. Parlamentet uppgav att det skulle se detta som en viktig prioritering under de kommande månaderna,

särskilt när det gällde små och medelstora företag, och som ett viktigt steg för att nå Lissabonmålen. Parlamentet underströk därför att det skulle granska lagstiftningsförslag mot denna bakgrund.

I sin resolution av den 21 maj 2008 om ett förenklat företagsklimat, stödde parlamentet också detta specifika förslag om ändringar av det första bolagsrättsdirektivet och instämde i att det borde vara enklare för företag att offentliggöra lagstadgad information. Särskilt gav parlamentet starkt stöd för användning av ny teknik.

Men i och med det betänkande från utskottet för rättsliga frågor som nu behandlas undergrävs fullständigt syftet med kommissionens förslag. Vid kommissionens konsekvensbedömning uppskattades att det är möjligt att uppnå en minskning på omkring 600 miljoner euro per år. Enligt förslaget till betänkande skulle medlemsstaterna inte bara fortsatt ha kvar de nuvarande administrativa bördorna för företag utan också införa nya. Så, medan kommissionens förslag grundas på tanken att det nya publiceringsverktyget, en elektronisk plattform, bör ersätta de nuvarande omständliga metoderna för offentliggörande, skulle man genom förslaget till betänkande i stället för att minska de administrativa bördorna lägga till nya.

Målet med kommissionens förslag har fått stöd från en överväldigande majoritet intressenter. Det stöddes också av en mycket stor majoritet av medlemsstaterna vid de diskussioner i rådet som hittills har ägt rum. Men om man antar direktivet i den form som för närvarande föreslås av utskottet för rättsliga frågor skulle trovärdigheten för hela processen med minskning av de administrativa bördorna sättas på spel.

I den utsträckning som ändringsförslagen från utskottet för rättsliga frågor syftar till att säkra finansieringen av dagstidningar, som för närvarande är beroende av företags offentliggöranden, delar kommissionen i princip detta mål. Men man måste hitta andra alternativ för denna finansiering. Företag kan inte tvingas stå för denna finansiering genom att tvingas följa krav på offentliggörande som inte ger något betydande mervärde med dagens tekniska förutsättningar.

Margaritis Schinas, föredragande för yttrandet från utskottet för ekonomi och valutafrågor. – (EL) Herr talman! För utskottet för ekonomi och valutafrågor, vill jag meddela er våra synpunkter. Vi stöder i stor utsträckning den grundläggande tanken med detta kommissionsförslag, som är välstrukturerat och naturligtvis utformat för att minimera de administrativa bördorna.

Vid sidan av översättning är förenklingen av förfaranden och erkännandet av översättningar från andra auktoriserade översättare från andra medlemsstater helt berättigat och vi stöder helt denna strategi.

Nu kommer jag till frågan om offentliggörande. Vårt utskott anser – liksom även utskottet för rättsliga frågor anser, med rätta menar jag – att det utöver företag även finns medborgare som också har rätt till information. Herr kommissionsledamot! Tyvärr har medborgarna inte samma tillgång till de elektroniska medier som ert ursprungliga förslag hänvisade dem till.

Vi lever i ett Europa som präglas av mångfald och som har olika modeller och olika värderingar. Som kommissionsledamot från Irland vet ni att resultatet av folkomröstningen i ert land, många av era landsmäns uppfattning om en modell för hela Europa, har stått oss dyrt. Vi vill därför inte införa denna modell i Europa, eftersom vi mycket väl vet att tillgången till Internet är begränsad i mitt land och i min region. Varför skulle vi då beröva dessa människor, dessa EU-medborgare, rätten att få information om saker som rör dem genom andra traditionella kanaler?

Därför anser jag, herr kommissionsledamot, liksom även ekonomiutskottet och utskottet för rättsliga frågor, att den elektroniska plattformen måste vara obligatorisk och det med rätta. Däremot får det inte vara den enda plattformen. Vi måste möjliggöra för alla EU-medborgare att få tillgång till information. Vi vill inte ha en situation där någon i en region av Europa måste ta reda på vad som kommer att ske i hans region på en Blackberry-telefon, eftersom många där jag bor inte har någon Blackberry-telefon.

Därför anser jag att ni, som kommissionens företrädare, och jag anser att vi bör ge samma budskap till rådet, måste ta allvarlig hänsyn till den ståndpunkt som vi uttryckte enhälligt i utskottet för rättsliga frågor och med en stor majoritet i ekonomiutskottet. Om ni funderar på att bortse från detta, skulle jag råda er att tänka om. Det är bara genom en produktiv demokratisk dialog som vi kan hitta ömsesidigt godtagbara lösningar till förmån för det stora flertalet, och inte bara några få.

Georgios Papastamkos, för PPE-DE-gruppen. – (EL) Herr talman! Vid Europeiska rådets möte i mars 2008 krävdes att nya, snabba lagstiftningsinitiativ skulle vidtas för att förbättra villkoren för företag inom unionen genom att minska de administrativa skyldigheterna och kostnaderna. Kommissionens förslag till direktiv som vi nu debatterar bidrar enligt min åsikt föga till det mål som satts upp.

Det centrala problemet för företag, särskilt små och medelstora företag, är att objektiva villkor krävs för att förbättra de byråkratiska, rättsliga och skattemässiga villkoren i allmänhet och vi förväntar oss att kommissionen bidrar ännu mer till denna strävan.

Just in detta fall är det huvudsakliga syftet med att offentliggöra företags årsredovisning och annan redovisning att tillämpa principen om öppenhet och offentlighet i kommersiell verksamhet. Den låga graden av Internetspridning i ett betydande antal EU-medlemsstater utgör dock inte en tillräcklig garanti.

Att ha obligatoriska handlingar i enbart elektroniskt format skulle dessutom innebära en förlust av tusentals specialistjobb inom de traditionella tryckta medierna. Pressen är en viktig faktor för principen om öppenhet och det demokratiska livet i unionen, och dess bidrag till EU:s flerspråkighet och mångfald är en självklarhet.

Jag anser att säkerhetsventilen att anta en enhetsavgift och behålla den parallella möjligheten att publicera i tryckta medier, i kombination med införandet av ett elektroniskt register, såsom formulerats genom det samförstånd som nåtts och som röstats igenom av alla – jag upprepar alla – politiska delar av utskottet för rättsliga frågor, är den balanserade och rationella lösning som krävs.

Vad som krävs av Europaparlamentet och vad det har skyldighet att tillhandahålla är slutligen ett produktivt samtycke till gemenskapens lagstiftning samtidigt som dess vilja som lagstiftare förblir fullständigt oberoende. Det är den uttryckliga viljan inom utskottet för rättsliga frågor att plenarsammanträdet ska anta Piia-Noora Kauppi's betänkande, och jag gratulerar henne till hennes arbete.

Jag har en avslutande kommentar till er, herr kommissionsledamot. Jag vet inte om samförståndsförslaget från utskottet för rättsliga frågor kommer som en besvikelse för er, men jag vill säga till er att samarbetskulturen mellan kommissionen och Europaparlamentet kommer – och måste – förändras så snart som Lissabonfördraget träder i kraft och jag hoppas uppriktigt på detta. Det är vad vi väntar på nu. Det är vad det demokratiskt valda Europaparlamentet väntar på.

Ieke van den Burg, för PSE-gruppen. – (EN) Herr talman! För det första ska jag säga något om förfarandet. Det är synd att vi inte diskuterade detta på morgonen, herr kommissionsledamot, när vi satt tillsammans. Jag var lite förvånad över att ni är så hård nu i ert anförande till parlamentet. När det gäller förfarandet, är jag särskilt hård mot det sätt på vilket det franska ordförandeskapet har hanterat våra förslag. Det har inte hörtsammnat några krav på att förhandla eller på att försöka föra en dialog om en eventuell kompromiss.

Samma sak gäller kommissionen. I denna typ av frågor är det normalt att försöka sätta samman och hitta en lösning som möter de olika parternas synpunkter. Jag beklagar att det har blivit som det har blivit, och jag hoppas att det under tiden mellan plenarsammanträdet och omröstningen i utskottet kommer att finnas möjlighet att göra det.

När det gäller innehållet skiljer vi oss inte så mycket åt. Jag har också ett stort engagemang för befrielse från administrativa bördor. Jag förespråkar alltid rapporteringsstandarden XBRL inom redovisning och denna typ av elektronisk plattform. Jag tror att vi alla är eniga om att det är nödvändigt, just eftersom det elektroniska samhället ännu inte är helt på plats i vissa medlemsstater. Det är nödvändigt att ha denna tillfälliga övergångslösning så att medlemsstaterna fortfarande har möjlighet att använda denna typ av pappersregistrering.

Det är i själva verket ett tillfälligt problem och det skulle kunna finnas en pragmatisk lösning på det. Jag hörde nu i veckan att det bara är 20 år sedan e-post började användas och sedan den första Internetanslutningen, så om 10 till 20 år kommer det att vara helt normalt att allt behandlas elektroniskt. Det är bara ett högst tillfälligt problem som vi står inför och vi bör inte göra så stort väsen av det. Vi bör försöka hitta en förnuftig och pragmatisk lösning i denna anda som ni alltid säger att ni också eftersträvar.

Jean-Paul Gauzès (PPE-DE). – (FR) Herr talman, herr kommissionsledamot, mina damer och herrar! Jag vill först tacka vår kollega Piia-Noora Kauppi för hennes utmärkta betänkande och det hon gjort för att möjliggöra en förnuftig lösning på de olika frågorna, särskilt när det gäller plattformen.

Förslaget till direktiv är en del av de mer allmänna åtgärderna för att minska företagens administrativa börda, för att minska restriktionerna för företag och för att öka deras konkurrenskraft. Vi stöder naturligtvis aktivt detta mål, som kommer att gynna små och medelstora företag. Vi stöder inrättandet av en elektronisk plattform med all information samt principen med en enhetsavgift som omfattar alla kostnader i samband med de offentliggöranden som krävs.

Man bör dock tillhandahålla bästa möjliga information och tillåta ett upprätthållande av de vanliga metoderna för offentliggörande, som fortfarande behövs, särskilt i tryckta medier. Den text som efter förhandlingarna föreslagits av föredraganden, och som enhälligt antagits av utskottet för rättsliga frågor, kommer att möjliggöra för medlemsstaterna att behålla de vanliga metoderna för offentliggörande, eftersom kostnaderna för dessa inkluderas i enhetsavgiften för offentliggörande.

Vi har därför anpassat oss till förslaget and genom att göra plattformen till ett krav och genom att upprätthålla principen om en enhetsavgift. Men vi har samtidigt tagit hänsyn till situationen i de länder som saknar den IT-infrastruktur som vissa andra länder har, och som har informationsvanor som inte bör försummas.

Herr kommissionsledamot! Ni vet att medborgarnas åsikter måste beaktas och att EU inte ska framstå som en källa till nya restriktioner eller svårigheter. Därför strävar vi efter flexibiliteten att kunna ta hänsyn till situationen i de olika medlemsstaterna, samtidigt som vi behåller ett ekonomiskt utformat system.

Ni hävdade bestämt, herr kommissionsledamot, att förslaget från utskottet för rättsliga frågor undergräver kommissionens möjligheter. Jag anser inte att det stämmer, och det stämmer inte heller att säga att förslaget från utskottet för rättsliga frågor medför nya formaliteter. Tvärtom är man ense om att dessa är befintliga formaliteter som kommer att behållas och vi kommer självklart att avvisa införandet av nya formaliteter.

Vad som krävs är att EU visar att det kan minska byråkratin och de administrativa bördorna samtidigt som de nationella identiteterna respekteras.

Manuel Medina Ortega (PSE). – (ES) Herr talman! Jag vill tacka kommissionen för att de har lagt fram detta förslag. Jag anser att det är positivt och att det kommer att hjälpa oss att minska de onödiga administrativa bördorna.

Såsom tidigare talare har sagt har Europaparlamentet en skyldighet att lägga kommissionens mycket generösa och mycket oegennyttiga förslag på en mer praktisk nivå. Verkligheten är att vi har 27 länder med olika rättsliga system och mycket olika språk vilket innebär att vi i varje land måste anpassa oss till situationen i detta land, även i fråga om språk.

Som Jean-Paul Gauzès sa precis nu och som tidigare talare också har hävdad, är det avgörande att erkännandet av dessa nationella särdrag inte leder till ökade kostnader, att avgifterna är enhetliga och att regeringarna vid behov tar sig an dessa extra kostnader.

Men det finns också en annan fråga: frågan om översättningar. I EU har vi inte något gemensamt språk. Olika språk talas i alla de 27 länderna, och även inom några av dessa länder, vilket är fallet i kommissionsledamotens land. Vi måste leva med det.

Också rättsligt sett har vi en situation där rättsliga dokument skiljer sig åt. Utskottet för rättsliga frågor har till exempel föreslagit ändringsförslag om certifiering av dokument, tillsammans med certifiering av översättningar. Just nu förbereder utskottet för rättsliga frågor ett betänkande om erkännandet av certifierade dokument i olika EU-länder, som bör komplettera detta betänkande.

Slutligen anser jag att kommissionen gjorde rätt när de lade fram detta förslag. Föredraganden har gjort ett utmärkt jobb och vi har alla försökt utveckla ett förslag till rättslig text som kan erkännas inom hela unionen och på så sätt garantera rättigheter och som grundas på det faktum att EU fortfarande är under konstruktion, att det finns olika nationella rättsliga system och att olika länder har olika grad av tillgång till elektroniska kommunikationsmedel.

Françoise Grossetête (PPE-DE). – (FR) Herr talman! För det första vill jag gratulera föredraganden, Piia-Noora Kauppi, till hennes utmärkta arbete. Tack vare henne har utskottet för rättsliga frågor nått en kompromiss som antogs enhälligt, herr kommissionsledamot. Detta är ju ett tydligt tecken. Det kommer att förena företags behov, särskilt små och medelstora företag, av administrativ enkelhet och medborgarnas rätt till information, samtidigt som man ger medlemsstaterna möjlighet att behålla krav på offentliggörande om de så önskar.

Jag är övertygad om att Europaparlamentet kommer att följa i samma fotspår som utskottet för rättsliga frågor. De 27 medlemsstaterna har sina traditioner. Vissa förespråkar enbart Internet. Andra använder fortfarande mer traditionella pappersbaserade kommunikationsmetoder. Dessa traditioner måste respekteras. Låt oss inte glömma att 50 procent av EU-medborgarna saknar tillgång till Internet. Om informationen bara finns tillgänglig på en enda elektronisk plattform, skulle de som inte har tillgång till Internet eller som föredrar att använda papper inte kunna få information om företag i den egna regionen.

Jag tror att Europaparlamentet mycket väl förstår att det skulle ha katastrofala konsekvenser att helt enkelt avskaffa offentliggörandet av rättsliga och juridiska meddelanden i till exempel regionala dagstidningar. Till följd av detta måste medlemsstaterna kunna ordna med spridning av information via kompletterande kanaler, enligt vissa särskilda villkor.

Herr kommissionsledamot! Detta är inte en ideologisk debatt. Tycker ni inte att ni under de rådande omständigheterna har annat att göra än att hindra något som fungerar bra i medlemsstaterna?

Om man alltid försöker förenkla, finns det ibland en risk att man gör saker mer komplicerade. Ska kostnaderna minskas? Ja, men till vilket pris? Ska restriktionerna minskas för att öka konkurrenskraften? Ja, men vad händer med konkurrenskraften när förenklingen riskerar att allvarligt skada ekonomin inom en hel sektor? Vi hoppas att kommissionen kan notera att vi stöder lösningar som möjliggör för den tryckta pressen att övervinna sina nuvarande svårigheter.

Herr kommissionsledamot! Ni bör vara känslig för medlemsstaternas traditioner. Genom att agera på detta sätt riskerar ni att ett visst antal journalister blir arbetslösa och att en stor del av befolkningen får otillräcklig information.

Vi söker efter ett balanserat direktiv där man införlivar den elektroniska plattformen och enhetsavgiften. Vi är övertygade om att vi har uppnått denna lösning och ni måste respektera Europaparlamentets omröstning.

Lidia Joanna Geringer de Oedenberg (PSE). – (PL) Herr talman! Europaparlamentet har länge tagit upp frågan om de onödiga och oproportionerligt höga administrationskostnader som europeiska företag tvingas betala. Dessa kostnader gör det inte bara svårare att driva företag. De utgör också ett hinder för att möta utmaningarna i dagens högt konkurrensutsatta världsekonomi.

Det är därför bra att kommissionen slutligen har uppmärksammat denna fråga, och att den avser att tillämpa ett påskyndat förfarande för ändring av det första och det elfte bolagsrättsdirektivet, vilket kommer att bidra till en snabbare förbättring av de europeiska företagens affärsvillkor. När det gäller det första direktivet verkar borttagandet från nationell lagstiftning av alla ytterligare krav på offentlighet som ökar företagens kostnader vara mycket skäligt. Den föreslagna elektroniska plattformen med fullständig information om företagen kommer att innebära en ekonomisk och lättillgänglig lösning, liksom även den enhetsavgift som omfattar alla kostnader, vare sig de är administrativa eller knutna till krav på offentlighet.

Förslaget om det elfte bolagsrättsdirektivet gäller översättning och certifiering av dokument som ska tas med i handelsregistret för företags filialer som är etablerade i andra medlemsstater. Det ömsesidiga erkännande av översättningar som föreslagits av kommissionen som ett sätt att minska den administrativa bördan kommer utan tvekan att bidra till att minska kostnaderna för företag, samtidigt som översättningarnas tillförlitlighet också säkras. Låt mig slutligen gratulera föredraganden, Piia-Noora Kauppi, till det utmärkta betänkandet.

Costas Botopoulos (PSE). - (EL) Herr talman, herr kommissionsledamot! Jag har förmånen att vara den siste talaren och vill utnyttja detta tillfälle till att göra en politisk kommentar och två tekniska kommentarer om det direktiv som vi nu debatterar.

Min politiska kommentar är att vi i dag bevittnar något sällsynt i Europaparlamentet: fullständig enighet i alla delar av parlamentet, från högerpartierna till vänsterpartierna, om hur parlamentet ska gå vidare med ett specifikt lagstiftningsinitiativ. Många ledamöter har sagt detta och även jag vill betona att detta är något sällsynt och det måste med nödvändighet beaktas i kommissionens slutliga beslut.

Vi undergräver inte kommissionens förslag. Vi försöker modernisera det och göra det mer mänskligt, mer logiskt och mer praktiskt. Det är min politiska kommentar.

Jag har två korta tekniska kommentarer. När det gäller frågan om offentliggörande har ledamöterna sagt, och jag instämmer i detta, att det är fullständigt rättvist och helt rätt att de medlemsstater där tillgången till Internet är kraftigt begränsat ges möjlighet att, vid sidan om elektroniskt offentliggörande enligt den allmänna regeln, publicera i pressen av uppenbara sociala och finansiella skäl.

Jag vill kort kommentera frågan om översättning, där det inte finns några problem alls. Alternativet att det bara skulle finnas en erkänd översättning ger oss en praktisk lösning. Den fråga om översättning som vi har tagit upp är inte en fråga om språk, det är inte en fråga om öppenhet, det är inte en fråga om stil. Det är en praktisk fråga som mycket enkelt kan lösas genom att man erkänner översättningen.

Det finns därför en distinktion mellan de politiska frågorna och de tekniska frågorna. Vi undergräver inte förslaget. Vi förbättrar det.

Charlie McCreevy, *ledamot av kommissionen*. – (EN) Herr talman! Låt mig inleda med att säga att om leke van den Burg hade tagit upp frågan i morse, skulle jag gärna ha behandlat den. Jag hade frågat er om det fanns några andra frågor som ni ville ta upp och i så fall skulle jag ha talat med er om detta. Vilken fråga ni än hade tagit upp – inklusive vädret i Irland – skulle jag ha diskuterat den med er. Det är inget problem för mig.

Jag har inget problem alls när det gäller vad Europaparlamentet beslutar. Det är ert jobb och det är vad ni måste göra. Men man måste beakta bakgrunden till just detta förslag. Jag förstår er ståndpunkt och därför vill jag be er att förstå min.

Just detta förslag lades fram för att minska de administrativa bördorna för småföretag. Det var en del av förenklingen av företagens villkor. Det har gjorts bedömningar av effekterna av detta förslag: en minskning av de årliga kostnaderna med 600 miljoner euro. Detta förslag lades alltså fram för att minska de administrativa kostnaderna för småföretag. Som jag påpekade i mina tidigare kommentarer har hela projektet med minskning av kostnaderna välkomnats av Europaparlamentet i olika resolutioner.

Så det är det sammanhang där det lades fram. Med syfte att sänka de administrativa kostnaderna och förenkla för mindre företag kom vi med just detta förslag.

Då kan ni knappast förvänta er att jag ska acceptera ändringsförslag från Europaparlamentet som går i helt motsatt riktning och som i stället för att minska de administrativa kostnaderna i stället ökar dessa. Om Europaparlamentet anser att de sammanlagda fördelarna med att ha det som det vill väger tyngre i just detta fall, må så vara. Detta är en helt legitim synpunkt. Men detta kan inte förenas med det ursprungliga mål som ni lade fram, vilket var att minska kostnaderna. Om parlamentet och andra anser att det inte bör göras någon förändring, av alla skäl som ni har beskrivit, kan ni knappast vänta er att jag ska hålla med er om att det kommer att minska de administrativa kostnaderna när det kommer att göra det motsatta. Faktum är att det kommer att öka kostnaderna i stället för att minska dem.

De ändringsförslag som lagts fram av de båda utskotten i Europaparlamentet innebär att den enda förändring som medlemsstaterna behöver göra efter antagandet av detta direktiv är att göra användningen av en elektronisk plattform obligatorisk. Ingen minskning i den aktuella administrativa bördan skulle uppnås genom de besparingar som vi väntade från vårt ursprungliga förslag. I konsekvensbedömningen uppskattades dessa som sagt till omkring 600 miljoner euro per år. Så att anta ett direktiv som inte leder till någon minskning utan bara till kosmetiska förändringar skulle definitivt ge en dålig signal när det gäller den allmänna minskning av den administrativa bördan som vi har talat om.

Jag vill alltså be Europaparlamentets ledamöter att också respektera min ståndpunkt. Om parlamentet verkar ha en åsikt i linje med detta – och det kommer att göras en omröstning om det i morgon – så är det er åsikt och ni har er fulla rätt att ha denna åsikt. Det är inget problem för mig. Men ni måste respektera min ståndpunkt såtillvida att jag knappast kan acceptera ändringsförslag som motverkar det ursprungliga syftet att först och främst göra framsteg med detta. Det är inget att gräla om, men jag kommer inte att kunna vända upp och ner på det hela och säga att Europaparlamentet gör rätt, eftersom det ökar de administrativa kostnaderna i stället för att minska dem.

Jag kan lyssna till de skäl som ni lägger fram för att behålla det som det är – och kanske det ligger något i dessa – men det är inte vad vi ursprungligen försökte göra, det är inte skälet till varför vi kom med just detta förslag. Sönt är livet!

Piia-Noora Kauppi, *föredragande*. – (EN) Herr talman! Jag vill kommentera förfarandet. Leke van den Burg har redan sagt att det franska ordförandeskapet inte har hanterat detta ärende särskilt bra. Vi har försökt föreslå flera möjligheter till trepartsmöten för att diskutera eventuella kompromisser. Tyvärr är det franska ordförandeskapet ovilligt att komma till dessa möten. Det är ovilligt att anordna möten inom rådets arbetsgrupp för att diskutera vägen framåt. De är inte heller närvarande här i dag för att diskutera denna viktiga fråga.

Synpunkten inom utskottet för rättsliga frågor ger medlemsstaterna stor flexibilitet. Det ger mycket mer flexibilitet än vad jag personligen förespråkar. Synpunkten inom utskottet för rättsliga frågor går emellertid så långt som vi över huvud taget kan gå. Detta är det enda förslag som för närvarande är framlagt i parlamentet. Min åsikt är att om rådet inte kan acceptera parlamentets ståndpunkt, det vill säga ståndpunkten inom

utskottet för rättsliga frågor – som man ska rösta om i morgon – vilket vi har bett dem göra, måste vi gå vidare till en andra behandling.

Vi kan inte låta rådet bestämma över oss. Om detta inte accepteras i den form som parlamentet röstar om i morgon, kommer det utan tvekan att bli ett dröjsmål i processen. Kanske vi inte kommer att ha detta projekt redo före valet och det finns en risk att kommissionen kan dra tillbaka förslaget. Jag anser att det skulle vara mycket nedslående om rådet inte har en kvalificerad majoritet bakom sig och inte kommer med några förslag om hur man ska nå en kompromiss.

Vi skulle vara villiga att diskutera kompromisser. Jag skulle personligen vara glad om rådet kunde föreslå något vid trepartsmötena som vi sedan skulle kunna basera kompromissen på, men rådet gömmer sig, det kommer inte till sammanträden och det anordnar inga trepartsmöten. Det försätter oss i en mycket besvärlig situation.

Därför är jag upprörd över diskussionerna om förfarandet. Jag hoppas att kommissionen inte drar tillbaka förslaget. Jag hoppas att det fortfarande kommer att finnas en möjlighet att nå en kompromiss som passar alla medlemsstater och även Europaparlamentet.

Talmannen. – Debatten är härmed avslutad.

Omröstningen kommer att äga rum i morgon.

14. Europeisk statistik (debatt)

Talmannen. – Nästa punkt är ett betänkande av Andreas Schwab, för utskottet för ekonomi och valutafrågor, om förslaget till Europaparlamentets och rådets förordning om europeisk statistik (KOM(2007)0625 – C6-0346/2007 – 2007/0220(COD)) (A6-0349/2008).

Andreas Schwab, föredragande. – (DE) Herr talman, herr kommissionsledamot! För det första beklagar jag att kommissionsledamot Charlie McCreevy lämnar kammaren. Med detta ärende kunde han ha upplevt slutförandet av ett mycket framgångsrikt och relativt utdraget förfarande med Europaparlamentet. I stället får ni uppleva detta, kommissionsledamot Joaquín Almunia. Jag är nöjd över att vi i dag kan slutföra en framgångsrik, utdragen process vid första behandlingen, med en hög grad av samförstånd. Inledningsvis skulle jag också – i kontrast till det tidigare ärendet – vilja tacka rådets slovenska och finska ordförandeskap för de utdragna och ibland svåra förhandlingar som ni förde för att nå en kompromiss.

Detta ärende handlar också om att minska den administrativa bördan när det gäller statistik inom EU, samt för företag på lokal nivå. Därför anser jag att detta betänkande passar in i ett sammanhang som handlar om att minska byråkratin. I Tyskland är till exempel kostnadsandelen för officiell statistik, enligt beräkningar från Deutsches Institut für Wirtschaftsforschung (tyska institutet för ekonomisk forskning), mindre än 10 procent av de totala byråkratiska kostnaderna när man analyserar hela ekonomin. Detta är omkring 230 miljoner euro. Om vi i EU verkligen lyckas hantera denna situation, kommer vi att ta ett viktigt steg framåt mot mindre byråkrati genom att minska skyldigheterna i samband med statistik. Tack, kommissionsledamot Joaquín Almunia, för ert förslag.

Nu vill jag specifikt ta upp den nya förordningen om europeisk statistik. Förordningen om europeisk statistik utgör den rättsliga strukturen för framställning av statistik på EU-nivå och innebär en revidering av den befintliga rättsliga ramen för att framställa statistik på EU-nivå. Trots att skuggföredragandena från de andra grupperna inte är närvarande i kväll, skulle jag ändå vilja ta tillfället i akt och tacka er för det konstruktiva samarbetet. Diskussionerna var inte lätta men i slutändan var de framgångsrika.

Förslaget är en del av en lång rad förordningar som kommissionen har antagit under den innevarande mandatperioden i samband med framställning och distribution av statistik och som har diskuterats i utskottet för ekonomi och valutafrågor. Vi kommer att göra följande ändringar av innehållet i detta förslag till förordning. Vi omdefinierar det europeiska statistiska systemet och fastställer dess verksamhet inom gemenskapsrätten. Vi kommer att ange vilken roll de nationella statistikkontoren har inom det europeiska statistiska systemet, medan vi samtidigt ser till att subsidiaritetsprincipen fortsätter att tillämpas fullt ut i medlemsstaterna, såsom det föreskrivs, och vi kommer att sträva efter att uppförandekoden för europeisk statistik ska utgöra en referenspunkt och förankras i gemenskapsrätten. I detta avseende ges en lösning på den svåra situationen i fråga om statistiken efter införandet av euron i vissa EU-medlemsstater. Slutligen inrättas genom förslaget två olika organ – en ESS-partnerskapsgrupp och en ESS-kommitté – vilka tillsammans ersätter den tidigare kommittén för det statistiska programmet.

Den entydiga utskottsomröstningen och en framgångsrik trepartsdialog visar att en sammanhängande lagstiftning har uppnåtts. Under de återstående minuterna skulle jag än en gång vilja presentera detta lagstiftningsprojekt, i samband med två viktiga frågor. Vi har kunnat se till att denna förordning i framtiden kommer att möjliggöra för Eurostat att få snabbare och obegränsad tillgång till alla statistiska uppgifter som krävs för att sammanställa viktiga ekonomiska kriterier. På detta sätt kommer vi att tillhandahålla lite mer öppenhet för statistiken på EU-nivå och därmed göra euroområdet lite mer konkurrenskraftigt. Det är goda nyheter, särskilt mot bakgrund av den ekonomiska krisen och de svåra diskussionerna om det statistiska systemet.

För det andra anser jag att det är mycket viktigt att detta betänkande bidrar till att göra statistiken ännu mer vetenskapligt oberoende. Det är en positiv signal för de personer som arbetar inom sektorn. Slutligen är jag tacksam för att en kompromiss har nåtts med alla medlemsstater. Jag vet – även om rådets bänkar står tomma i kväll – att det för många inte var lätt. Jag tror ändå att vi med detta förslag till förordning kan tillfredsställa alla inblandade och att vi kan vara nöjda med förordningen. Jag vill tacka er för att ni har lyssnat och för det produktiva samarbetet.

Joaquín Almunia, ledamot av kommissionen. – (ES) Herr talman, mina damer och herrar! Officiell statistik spelar utan tvekan en grundläggande roll i dagens samhälle. Institutioner, politiska beslutsfattare, ekonomiska aktörer, marknader och individer förlitar sig i hög grad på statistik för att så korrekt som möjligt kunna beskriva bland annat den ekonomiska, sociala, miljömässiga och kulturella utvecklingen.

Statistisk information främjar politiska besluts överskådlighet och öppenhet och officiell statistik utgör därför en offentlig tillgång som ger en grund så att demokratin kan fungera på ett smidigt sätt. På EU-nivå är europeisk statistik allt viktigare för att utveckla, genomföra, övervaka och utvärdera den politik som föreslås av kommissionen och beslutats i parlamentet och i rådet.

Målet med det kommissionsförslag som debatteras i dag är att se över den grundläggande rättsliga ram som styr framställningen av statistik på EU-nivå. Jag välkomnar det omsorgsfulla arbete som parlamentet har utfört i en konstruktiv anda, särskilt Andreas Schwab som föredragande och Elisa Ferreira – som inte är här i dag, men som företräds av Ieke van den Burg – och Margarita Starkevičiūtė, som samarbetade med Eurostat och kommissionen för att lägga grunden till denna debatt.

Denna översyn föranleds av samhällsförändringar och behovet av att tydligare definiera vilken roll det europeiska statistiska systemet (ESS) ska ha. Den tidigare förordningen om detta är från 1997 och sedan dess har mycket förändrats och därför är denna översyn nödvändig. Översynen kommer att ge nya impulser till det pågående samarbetet mellan de nationella statistiska instituten i våra 27 medlemsstater och Eurostat och kommer otvivelaktigt att vara en grund för hanteringen av framtidens statistiska utmaningar.

Denna översyn är också kulmen av ett antal åtgärder som vidtagits av kommissionen sedan 2005, med stöd av parlamentet och rådet, för att modernisera förvaltningen av det europeiska statistiska systemet. I denna process har det rådgivande organet för styrning av den europeiska statistiken och en europeisk rådgivande kommitté för gemenskapens politik inom statistisk information inrättats och de kommer snart att inleda sin verksamhet.

Enligt den nya förordningen måste de statistiska myndigheterna, för att förbättra tillförlitligheten hos den europeiska statistiken, vara yrkesmässigt oberoende och se till att framställningen av europeisk statistik sker opartiskt och håller hög kvalitet, i enlighet med principerna i uppförandekoden för europeisk statistik, vilka stöds av kommissionen i dess rekommendation om oberoende, integritet och redovisningsskyldighet för statistiska myndigheter på nationell nivå och EU-nivå.

Bland de principer som har väglett kommissionens förslag och som har framställts i Andreas Schwabs betänkande bör jag också nämna målet att de föreslagna förbättrade regleringsvillkoren för europeisk statistik ska svara på behovet att minimera arbetsbelastningen för företag och bidra till det mer allmänna målet att minska administrativa bördor som uppkommer på EU-nivå.

Jag måste avsluta genom att än en gång tacka föredraganden, Andreas Schwab, och hela utskottet för ekonomi och valutafrågor för deras utmärkta arbete som syftar till att ge unionen en stadigare och mer tillförlitlig statistisk struktur. Denna struktur kommer att bidra till total säkerhet och vara utomordentligt användbar i dessa kristider då framställningen av statistik, särskilt statistik över offentliga räkenskaper, spelar en ännu mer avgörande roll.

Ieke van den Burg, för PSE-gruppen. – (EN) Herr talman! Det finns tillfällen när politiker kan vilja påverka statistiken, särskilt just nu. När den ekonomiska statistiken är så dålig kan man önska sig att den försvann och drömma att det var annorlunda och att det inte påverkar konsumenters inställning etc.

Jag instämmer helt i vad alla andra säger om det här betänkandet: att ordentlig, sann och rättvisande statistik är ett viktigt politiskt instrument och att det är ett viktigt skäl till att ha oberoende statistiska organ som presenterar denna statistik.

Jag vill också gratulera föredraganden och kommissionen till förslagen om denna förordning. Vi hade ett bra samarbete med rådet i syfte att nå kompromisser om innehållet i detta dokument. Dessa oberoende organ är viktiga för att ha en tydlig kontaktpunkt för kommissionen i medlemsstaterna och för att det europeiska statistiska systemet ska medföra att uppförandekoden för europeisk statistik, som har utarbetats av experter, införs i EU-lagstiftningen. Jag anser att detta är en landvinning och jag hoppas att det verkligen kommer att fungera och hjälpa oss att övervinna problemet med dålig statistik och hjälpa oss att möta den kommande lågkonjunkturen och ha tydligare åtgärder för att motverka denna.

Margarita Starkevičiūtė, för ALDE-gruppen. – (LT) Vi överväger ett mycket viktigt dokument, som bör bidra till att reformera det europeiska statistiska systemet. I likhet med mina kolleger vill jag påpeka att Europaparlamentets föredragande, arbetsgruppen för statistisk översyn och experterna från rådet, ordförandeskapet och kommissionen var mycket grundliga när de utarbetade detta dokument. Det var ett lysande exempel på vårt gemensamma arbete. Under de senaste dagarna har vi varit tyngda av olika problem och vi kanske ibland har skyllt på varandra, men om vi alla samarbetar kan vi uppnå riktigt bra resultat. ALDE-gruppen stöder det framlagda förslaget och hoppas att det kommer att lägga fram vår reglering inom statistikområdet.

Framför allt måste statistiken vara tillförlitlig och skyddad från olika intressegruppers påverkan. I dag finns fortfarande ibland tvivel, särskilt när det gäller kvaliteten på staternas ekonomiska statistik. När man talar om statistik över finansmarknaden, finns det problem med konfidentialitet och här måste vi också samarbeta med Europeiska centralbanken.

De statistiska uppgifternas kvalitet beror inte bara på kvaliteten i de specialiserade institutionernas arbete, utan också på vilka metoder som används. Vi skulle vilja att akademiska institutioner spelar en mer aktiv roll i utarbetandet av dessa.

Insamlingen av statistiska uppgifter måste organiseras mer effektivt med hjälp av uppgifter från befintliga statliga register och med generaliserade metoder så att man minskar den administrativa börda som statistiska rapporter utgör för företag. Det finns helt visst många outnyttjade reserver inom detta område.

Dagens ekonomiska och sociala utveckling är dynamisk och därför bör statistiska uppgifter läggas fram på ett effektivare sätt, så att beslut kan fattas snabbare. Låt oss hoppas att statistiska reformer också kommer att bidra till att lösa detta problem.

Det europeiska statistiska programmet finansieras genom EU-budgeten. Jag hoppas att de förslag som lagts fram kommer att hjälpa dessa program att bli bättre samordnade, vilket kommer att möjliggöra en effektivare användning av gemenskapens kapital.

Joaquín Almunia, ledamot av kommissionen. – (ES) Herr talman! Jag vill än en gång tacka föredraganden och de ledamöter som just har talat för deras utmärkt arbete. Som Margarita Starkevičiūtė sa, samarbete ger sådana här resultat som är positiva för alla. Jag hoppas, liksom vi alla gör, att vi genom denna utmärkt statistik snart ska kunna ge våra medborgare goda nyheter om den ekonomiska situationen.

Andreas Schwab, föredragande. – (DE) Herr talman, herr kommissionsledamot, mina damer och herrar! Stort tack för de konstruktiva kommentarerna avslutningsvis, och framför allt för det konstruktiva samarbetet. Jag vill inte upprepa något som redan har sagts. Därför vill jag ta upp två punkter som bör övervägas som en uppföljning till diskussionen om detta betänkande. För det första är det artikel 285 i EU-fördraget som gäller i detta sammanhang. I denna artikel diskuteras de statistiska myndigheternas vetenskapliga oberoende. I betänkandet har vi också lagt stark tonvikt på yrkesmässigt oberoende eftersom vi har upptäckt att det tidigare har funnits problem i detta avseende. Detta kan också behöva inkluderas på ett lämpligt sätt i primärrätten vid något tillfälle, för att uppnå en tydlighet på längre sikt. I fråga om tysk lagstiftning vill jag dock uttryckligen tillägga att detta inte innebär att det kan finnas ett oberoende med avseende på föreskrifter om professionell tillsyn.

För det andra ges i detta betänkande en framträdande plats åt prioriteringar för att framställa statistiska uppgifter och lagra dessa. Margarita Starkevičiūtė har också påpekat detta. Kommissionsledamot Joaquín Almunia! Jag hoppas att vi genom dessa prioriteringar också kan lyckas minska den statistiska bördan för medelstora företag på medellång sikt, eftersom vi kommer att kunna söka efter de uppgifter som vi behöver för statistiken på ett ännu mer målinriktat sätt. Mot bakgrund av detta tackar jag er. Jag hoppas att omröstningen kan slutföras snabbt i morgon.

Talmannen. – Debatten är härmed avslutad.

Omröstningen kommer att äga rum i morgon.

15. System för ekonomiskt stöd till medlemsstaters betalningsbalans – Ekonomiskt stöd till medlemsstaterna (debatt)

Talmannen. – Nästa punkt är den gemensamma debatten om

– ett betänkande av Pervenche Berès, för utskottet för ekonomi och valutafrågor, om förslaget till rådets förordning om ändring av rådets förordning (EG) nr 332/2002 om upprättandet av ett system för medelfristigt ekonomiskt stöd till medlemsstaters betalningsbalans (KOM(2008)0717 – C6-0389/2008 – 2008/0208(CNS)) (A6-0450/2008),

– kommissionens uttalande om ekonomiskt stöd till medlemsstaterna.

Pervenche Berès, föredragande. – (FR) Herr talman! Bakom den svårbegripliga titeln ägnar sig alla åt att bedöma betydelsen av kvällens diskussion, som förs mot bakgrund av Ungerns begäran om finansiering, som först riktades mot Internationella valutafonden (IMF). EU har undersökt saken för att kontrollera villkoren för ett eventuellt EU-stöd till en av medlemsstaterna.

Det är sant att det fördes en diskussion bland ledamöterna i utskottet för ekonomi och valutafrågor om varför Ungern först kontaktade IMF. Detta är en fråga för Ungern som land och som EU-medlemsstat sedan några år och även för EU-institutionerna. Vi har tydligen inte kunnat utveckla förtroendeklimatet, solidaritetsandan och samarbetsandan tillräckligt för att ett land som Ungern, i sin aktuella svåra situation, skulle anse att dess viktigaste krets för solidaritet och samarbete skulle vara EU.

Slutligen anser jag att den plan som genomförts för ett stödsystem i fråga om betalningsbalansen, som grundar sig på artikel 119 och som togs fram på initiativ av kommissionen och Joaquín Almunia, som jag tackar, kommer att göra det möjligt att tillsammans med IMF hitta en lämplig lösning.

Det är tydligt att vi alla menar att Ungerns situation dessvärre inte är ett isolerat fall. Vi måste på något sätt konsolidera den buffert som kommer att möjliggöra för EU att tillmötesgå denna typ av begäran.

I den resolution som vi antog i utskottet för ekonomi och valutafrågor och som jag hoppas kommer att stödjas vid plenarsammanträdet i morgon, ber vi kommissionen att undersöka om bankerna i vissa EU-medlemsstater har bidragit till att förvärra situationen, och i så fall på vilket sätt. Jag anser att detta är viktig information för Europaparlamentet i den kommande debatten. Utan tvekan kommer den också därefter att undersökas av Jacques de Larosières grupp.

Vi har också sagt att vi i grunden har fått intrycket att rådets förslag var att höja nivån i systemen till en viss nivå. Vi har accepterat detta men tror att det kanske inte kommer att vara vår sista diskussion med kommissionen. I detta skede förstår vi att detta är grunden för en överenskommelse i förhandlingarna med rådet och därför accepterar vi situationen.

I framtiden hoppas vi att Europeiska kommissionen, rådet och parlamentet alla regelbundet kommer att godkänna dessa belopp. År 2002, när Europaparlamentet röstade om den förordning som vi nu ändrar, bad vi om en regelbunden uppdatering. Uppenbarligen, och olyckligtvis, måste jag konstatera att vi hade rätt. Därför ber vi er om detta igen, herr kommissionsledamot, och jag tror att det är rimligt att begära att det sker på detta sätt.

I utskottet för ekonomi och valutafrågor bad jag slutligen om de verktyg och de processer som behandlas i fördragets artikel 100, för att vi skulle kunna agera för att stödja några medlemsstater på ett mer omfattande sätt, inte bara när det gäller problem med betalningsbalansen. Tyvärr fick jag inte stöd från utskottet för

ekonomi och valutafrågor i denna fråga, men jag använder min ställning som föredragande för att uppmana kommissionen att undersöka denna mekanism i fördraget som vi hittills inte har lyckats utnyttja till fullo.

Joaquín Almunia, ledamot av kommissionen. – (ES) Herr talman, fru Berès, mina damer och herrar! När EU:s grundare utarbetade Romfördraget var de framsynta nog att i en artikel inkludera en mekanism för att hjälpa medlemsstater vars betalningsbalans var i allvarlig fara.

Denna framsynta tanke i artikeln i Romfördraget har förts vidare genom efterföljande fördragsreformer och finns nu i artikel 119 i det nuvarande fördraget. Efter att inte ha använts under många år har denna rättsliga grund nu använts av kommissionen för att stödja en medlemsstat som behövde brådskande hjälp, nämligen Ungern.

Denna artikel i fördraget utvecklades vidare i en förordning från 2002 som vi har använt när det gäller Ungern och där vi nu har för avsikt att ändra det maximala taket för de belopp som kan ställas till förfogande för att hjälpa medlemsstater med denna typ av problem.

I går diskuterade vi här i parlamentet de tio åren med den ekonomiska och monetära unionen. Under eftermiddagen i dag diskuterade vi den ekonomiska situationen. Under gårdagen och i dag har vi diskuterat de problem som orsakats av denna situation. Tyvärr finns det några EU-medlemsstater som står utanför euroområdet och vars makroekonomiska och finansiella obalanser gör dem särskilt utsatta när det gäller påtryckningar från marknaden.

När det gäller Ungern och mot bakgrund av dessa svårigheter, kontaktade ungerska myndigheter vid något tillfälle Internationella valutafonden (IMF). Omedelbart efter att de hade kontaktat IMF kontaktade de också Europeiska kommissionen.

Som jag har sagt till de ungerska myndigheterna var detta inte rätt förfarande för en medlemsstat. Det logiska förfarandet är att först kontakta de europeiska myndigheterna för att därefter om det är nödvändigt – och i fråga om Ungern var det otvivelaktigt nödvändigt – tillsammans kontakta IMF.

Jag måste säga till er alla att IMF och dess verkställande direktör Dominique Strauss-Kahn har visat sig vara fullständigt öppna för detta samarbete mellan IMF och Europeiska kommissionen, de europeiska myndigheterna och de EU-medlemsstater som ingår i euroområdet och som behöver få tillgång till resurser från IMF.

Vi har samarbetat i fråga om Ungern. Även om förfarandet inte inleddes korrekt, har slutresultatet blivit korrekt genom att vi har samarbetat. EU ger Ungern 6 500 miljoner euro inom ramen för ett stödpaket med ett totalt värde på 20 000 miljoner euro. Samma strategi, men i detta fall med det rätta förfarandet att först kontakta de europeiska myndigheterna och sedan tillsammans kontakta IMF, används nu när det gäller ett annat land.

Situationen visar sig tyvärr vara så svår att detta kanske inte blir det sista fallet. Åtminstone bör vi vara beredda på att det kan komma andra fall, andra medlemsstater som behöver denna typ av hjälp. Samtidigt som vi gav rådet förslaget att hjälpa Ungern, genom att använda artikel 119 i fördraget och förordningen från 2002, lade vi därför också fram ett förslag om att öka det maximala taket för systemet, som i förordningen från 2002 fastställdes till 25 000 miljoner euro.

Förhoppningsvis kommer vi inte att behöva använda dessa medel, men vi kan inte utesluta det alternativet. Om vi måste använda dessa medel, måste vi ge prov på solidaritet, såsom gemenskapens grundare gjorde i Romfördraget 1957, och vi måste också planera för en eventuell höjning av taket till över 25 000 miljoner euro om detta visar sig vara nödvändigt. Därför vill jag be parlamentet att vid framtida diskussioner om denna fråga visa samma villighet som jag är glad över att se här i dag, om detta blir nödvändigt. Jag vill be parlamentet att snabbt och flexibelt uttrycka sin ståndpunkt om hjälp som, på grund av dess själva karaktär och egenskaper, kommer att vara brådskande.

Det finns delar av parlamentets förslag till betänkande, samt debatten om förslaget om att höja taket för systemet för betalningsbalans, som jag håller med om. Dessa inbegriper frågor om vissa medlemsstaters utsatthet och om behovet av att avgöra hur vi kan skydda oss själva och skydda de medlemsstater som är utsatta på detta sätt, såsom Ungern, vilket också kan drabba andra länder.

Vi måste se till att försvaret av medlemsstaternas ekonomier och finansiella situation är förenligt med fri rörlighet för kapital och med de principer som ligger till grund för den inre marknaden. Men vi måste komma

ihåg att vi måste reagera vid onödiga risker och i situationer där vissa privata intressen kan hota EU-medborgarnas högre intressen och medlemsstaternas ekonomiska och allmänna trygghet.

Jag har beaktat förslagen i detta förslag till resolution. Vi kommer att bedöma dessa i kommissionen och rapportera resultatet till utskottet för ekonomi och valutafrågor. Såsom Pervenche Berès uppgav kommer dessa också att delges Jacques De Larosière så att hans grupp kan lägga fram sina resultat inom den angivna perioden för dess arbete, med andra ord senast i mars.

Zsolt László Becsey, för PPE-DE-gruppen. – (HU) Tack för ordet, herr talman! Vi står inför en besvärlig situation eftersom vi behöver diskutera en begäran om omedelbart stöd. Jag skulle ändå säga att jag kan tala i positiva ordalag eftersom EU efter mycket sökande slutligen har upptäckt artikel 119 och den rättsliga grunden för denna typ av stöd, vilket inte alls var lätt. Enligt nyhetsrapporter från Ungern kunde de under lång tid inte hitta någon rättslig grund för detta.

Innan vi går vidare, låt oss undersöka varför. Ett skäl är konvergensen – som vi debatterade i går – eller snarare bristen på konvergens. Under de senaste åren har det inte gjorts några återinvesteringar i kapitalrörelser från öst till väst inom EU, och följaktligen blir det en enorm förlust av kapital från medlemsstater i öst till medlemsstater i väst. Detta betyder att vi har en ständig betalningsobalans som dessutom kommer att vara ett hinder för verklig konvergens.

Det andra problemet är att övervakningssystemet är uppenbart ofullständigt, eftersom de länder som inte använder euro lätt kan samla på sig skulder i utländsk valuta. Om jag har förstått rätt har EU hittills inte haft någon verklig förmåga – även om jag menar att EU har en röst – att säga till dessa länder "var försiktiga, låt inte befolkningen och företagen samla på sig gränslösa och orimliga skulder i utländsk valuta, eftersom det kan bli problem i en krissituation", och så har problemet också uppstått.

Övervakningen måste alltså utvidgas så att den omfattar detta och det borde ha gjorts för länge sedan. Kommissionen har en stark röst i Central- och Östeuropa och den kan yttra sig.

Krisen har nu uppstått. Vi vet att Ungerns regering först vände sig till Internationella valutafonden (IMF) på grund av rädsla, men de sa att de naturligtvis också försökte kontakta EU och att EU senare systematiskt försökte hitta en rättslig grund. Regeringen säger också att de saknar tillräcklig kapacitet för att analysera krisen. Jag menar att vi bör skapa denna kapacitet. Det bör inte vara så att alla måste förlita sig på IMF närhelst de behöver en krisanalys. Vad skulle omvärlden tro om oss om vi försöker använda IMF-medel för att rädda medlemsstater med 1–1,5 miljoner invånare från betalningsobalanser?

En krismekanism kommer inte att fungera när ett system i kristider måste stoppa en kapitalförlust från ett land som inte ingår i euroområdet, till exempel på det monetära området, för det är då förlusten verkligen börjar få effekt. Inte heller Europeiska centralbanken kan göra särskilt mycket. Trots täckning i forint vill den egentligen inte hjälpa till med likviditetsproblemet, trots att allt Ungern behövde var likviditet i utländsk valuta, eftersom bankerna inte var särskilt högt skuldsatta.

När det gäller den ungerska rapporten inleddes dess analys för 2006 med en situation under förbättring. Det påminner mig lite om Tjernobyl 1986. Första dagen rapporterade de att det inte var något problem och därefter att situationen stadigt förbättrades. I slutändan oroade vi oss för att det skulle bli negativ strålning. Även i detta fall glömmer alla. Vi började med vad som hände fram till 2006 och sedan dess har det funnits allvarliga brister i övervakningen av valutaflöden.

Detta tak på 25 miljarder euro, vill jag påpeka, verkar mycket lågt. Det förutsätter från början att vi vill samarbeta med IMF, men det är svårt att föreställa sig en mer skrämmande situation än att förlita sig på IMF.

Det är naturligtvis mycket viktigt att Europaparlamentet är inblandat och samtidigt att man agerar snabbt. Enligt min åsikt sker dessa två saker nu samtidigt och jag är tacksam mot parlamentet och kommissionen för detta. Jag skulle dock vilja upprepa att vi bör inrätta en mekanism som förhindrar en upprepning av de olika olyckor som skedde i samband med Ungerns kris och som inte alls har förbättrat EU:s anseende i Central- och Östeuropa. Tack för ordet, herr talman!

Szabolcs Fazakas, för PSE-gruppen. – (HU) Tack för ordet, herr talman! Herr kommissionsledamot, mina damer och herrar! Eftersom jag inte är medlem i utskottet för ekonomi och valutafrågor, vill jag gärna närma mig den fråga som vi diskuterar från ett annat perspektiv. Fjölårets finanskris i USA nådde i år Europa och våra finansmarknader, som vi trodde var stabila, skakades i sina grundvalar.

I stället för att komma med en enhetlig EU-lösning, kunde vi först efter lång tvekan hantera krisen genom ett individualiserat och harmoniserat svar som kostar flera miljarder euro per land. Dessa individuella nationella lösningar kan inte vara rätt sätt att hantera kriser i de nya EU-medlemsstaterna, vilka inte på egen hand kan sätta flera miljarder euro i rörelse. Ursprungligen förlitade sig dessa länder på att den internationella kreditkrisen kanske inte skulle påverka dem, eftersom deras banker inte var inbegripna i tvivelaktiga, spekulativa utländska transaktioner.

Likviditetsbristen och den förtroendekris som åtföljde den internationella finanskrisen har emellertid allvarligt skakat om finanserna i de stater som förlitar sig på utländska krediter och de spekulativa angreppen på nationella valutor bidrog ytterligare till denna turbulens. I denna situation var det viktigt för de nya medlemsstaterna att inte bara få moraliskt stöd utan också konkret och påtagligt ekonomiskt stöd från EU, och att EU utvidgade sitt skydd till de länder som ännu inte hade gått med i euroområdet.

Detta är inte bara solidaritet, i enlighet med grundläggande europeiska värderingar, utan ett gemensamt europeiskt intresse av att undvika en dominoeffekt genom att man hindrar att någon bank – för att inte nämna ett helt land – blir insolvent.

Med tanke på detta undersöker vi nu möjligheten att öka systemet från 1,2 miljarder euro till 25 miljarder euro. I detta sammanhang gav Europeiska centralbanken Ungern, som drabbades hårdast av krisen på finansmarknaderna, ett räddningspaket på 6,5 miljarder euro. Detta var en rättvis och värdig lösning, eftersom Ungern inte bara har gått i spetsen för reform och europeiskt enande under årtionden, utan också sedan förra året har halverat sitt budgetunderskott på omkring 10 procent, i enlighet med det konvergensprogram som antogs 2006. Programmet har genomförts systematiskt sedan dess och underskottet minskas i år till 3 procent.

För att den konsolideringsprocess som EU kräver ska fortsätta krävs stöd från internationella finansiella organ. Till följd av finans- och kreditkrisen befinner sig nu hela världsekonomin i svårigheter och ändå försöker enskilda EU-medlemsstater hantera dessa med sina egna instrument och i enlighet med sina egna mycket specifika mål. För att de nya medlemsstaterna, som inte har sådana instrument till sitt förfogande, inte ska misslyckas i detta sammanhang, krävs det – för att Europa ska klara sig ur krisen tillsammans – inte bara en harmonisering av aktuella åtgärder utan också att man antar en gemensam europeisk strategi för att hantera den ekonomiska krisen.

Jag hoppas att detta finansiella räddningspaket utgör första pinnen på denna stege. När det väl har antagits kommer vi att kunna koncentrera alla våra insatser på att tillsammans lösa krisen inom realekonomin. Tack för ordet.

Zbigniew Krzysztof Kuźmiuk, för UEN-gruppen. – (PL) Herr talman! Jag talar på UEN-gruppens vägnar om rådets förordning om upprättandet av ett system för medelfristigt ekonomiskt stöd till EU-medlemsstaterna, och jag vill uppmärksamma följande frågor: För det första har situationen på världens finansmarknader en alltmer negativ inverkan på realekonomin, med resultatet att BNP under 2009 väntas sjunka i USA och i många av EU:s mest utvecklade stater.

För det andra, eftersom dessa länder utgör den huvudsakliga marknaden för de nya EU-medlemsstaterna, hotar detta deras ekonomiska tillväxt och kommer därför att ha en negativ inverkan på deras betalningsbalans. För det tredje, om så är fallet, måste vi definitivt stödja en höjning av taket för gemenskapens finansiella stöd till 25 miljarder euro för varje medlemsstat som inte ingår i euroområdet, eftersom bara ett tak på denna nivå kan garantera att eventuellt stöd som beviljas från gemenskapen blir effektivt.

För det fjärde, om en medlemsstat utanför euroområdet behöver omedelbart finansiellt stöd, bör rådet, kommissionen och parlamentet agera tillräckligt snabbt för att hindra ett minskat förtroende för deras effektivitet.

För det femte, slutligen, välkomnar vi Europeiska kommissionens snabba reaktion på Ungerns finansiella behov, som beviljades trots att Ungern först hade kontaktat Internationella valutafonden och inte Europeiska kommissionen.

Nils Lundgren, för IND/DEM-gruppen. – Herr talman, ärade kolleger, bäste kommissionsledamot! När jag läste in mig på det som vi här nu debatterar, betalningsbalansproblem, så kände jag mig som Marcel Proust med madeleinekakan, "À la recherche du temps perdu". Det är en doft av 50- och 60-tal över problemställningen.

Betalningsbalansproblem? Detta är någonting som vi ska avsätta 25 miljarder euro för. Varför i herrans namn? Håller vi på med sådant i dag? Detta är till för de länder, de stackars länder, förstår jag, som är med i EU men inte i valutaunionen och som då kanske måste räddas från ett öde värre än döden, betalningsbalansproblem. Detta är ju i så fall skapat av själva Europeiska unionen. Det vi talar om här finns egentligen inte längre.

Mitt eget land Sverige är ett land som är med i EU, som ställer upp lojalt och genomför allt som bestäms där mycket bättre än de flesta andra länder, men vi är inte med i valutaunionen. Förståndigt nog, säger jag. Men om det nu skulle bli problem i Sverige, får vi då betalningsbalansproblem? Svaret är ju självklart nej. Naturligtvis skulle man kunna tänka sig att Sverige börjar vanvärda sin ekonomi, får mycket högre inflationstakt och lönestegringstakt än andra länder. Vad händer då, får vi betalningsbalansproblem? Nej, då sjunker den svenska kronan för att kompensera för detta. Ingenting händer i övrigt överhuvudtaget. Det gäller också andra länder i samma situation, t.ex. Storbritannien.

Vad är då problemet? Ja, problemet är om dessa länder som är med i Europeiska unionen – vilket man bör vara – men inte är med i valutaunionen – vilket man inte bör vara – då ska tvingas, som ni har tänkt, att hålla fast växelkurs mot euron. Den sämsta av världar: att tvingas hålla fast växelkurs mot sina viktigaste handelspartner. Det är klart att om man då missköter sin ekonomi, får högre inflationstakt eller drabbas av strukturella bakslag för sin viktigaste exportindustri, så kommer man att få minskad export och ökad import. Frågan blir plötsligt: Hur ska detta finansieras?

Men detta är ju en helt konstlad situation. Det är totalt omodernt att länder som inte är med i en valutaunion skulle välja att hålla fast växelkurs och sedan behöva räddas av Internationella valutafonden eller av EU eller av någon annan. Varför i herrans namn ska man göra detta? Det är en helt föråldrad uppläggning av den ekonomiska politiken. Antingen går man med i en valutaunion – det kan vara rätt ibland, det håller jag med om – eller också så står man utanför, står på egna fötter, har en egen självständig penningpolitik och sköter sig. Sköter man sig så händer det inget särskilt, missköter man sig så sjunker valutan för att kompensera för detta. Det är inte särskilt farligt, detta heller.

Jag vill därför påpeka att när vi nu diskuterar här om vi ska avsätta 25 miljarder euro för detta ändamål så är det ett ändamål som egentligen inte alls behövs. Det är en problemställning som vi själva skapar eller snarare *ni* själva skapar. Sluta med detta. De länder som är med i EU men inte i valutaunionen ska hålla en regim med flytande växelkurs. Då försvinner problemet.

Sergej Kozlík (NI). – (SK) Gränsen för det ömsesidiga stödet till en EU-medlemsstat som inte är med i euroområdet och som har svårigheter med betalningsbalansen eller som riskerar att drabbas av allvarliga problem till följd av en allmän störning i betalningsbalansen är för närvarande 12 miljarder euro. Exempelen med Danmark och Ungern visar att följderna av finanskriser i vissa stater kan vara så omfattande att denna gräns skulle vara för låg om en sådan kris inträffade i en större stat.

Jag vill därför betona att det främsta skälet för att öka denna gräns inte är vare sig EU:s utvidgning eller det större antalet stater utanför euroområdet, såsom det uppges i motiveringen. Vi måste vara medvetna om att de finansiella problemen i vissa medlemsstater främst är ett resultat av inkonsekvent ekonomisk och social politik. Dessa problem förvärras och blir mer djupgående genom finanskrisen, vilket skapar ett tryck på att höja stödnivåerna. Ungern är bara ett typexempel.

Jag stöder en ökning av gränsen för stödet på medellång sikt till 25 miljarder euro. Jag stöder dock också Europaparlamentets åsikt att det inte finns något behov av en särskild process som låter kommissionen se över denna gräns utom ramen för de vanliga beslutsförfarandena. Jag tror att en sådan strategi kommer att bevara en hög grad av uthållighet i stödsystemet samtidigt som man också sörjer för ett tillräckligt handlingsutrymme.

Jag nämner detta eftersom Ungern är ett skolexempel, eftersom dess politiska ledarskap under lång tid inte har kunnat besluta om reform- och återhämtningsåtgärder. Slutligen skulle antagandet och genomförandet av sådana åtgärder också kunna mildra finanskrisens effekter i detta land och minska behovet av finansiellt stöd från EU.

Å andra sidan måste jag dock försvara Ungern utifrån det faktum att de nya reglerna för finansmarknaderna inte ska tillåta överdrivna likviditetsflöden från dotterbanker till moderbanker och att det måste finnas en tillräcklig tillsyn av nationella centralbanker.

Det är sant att den som agerar förhastat kan få betala två gånger om, men det är också sant att den som tar i hast inte alltid kommer att betala tillbaka i tid eller betala tillbaka hela beloppet. Därför är det mycket viktigt

att systemet innebär tydliga regler för stöd, med grunden i ett system av återhämtningsåtgärder som omfattar tidsplaner och praktiska frågor.

Dariusz Rosati (PSE). – (PL) Herr talman, herr kommissionsledamot! Låt mig börja med att kort svara på två uttalanden från de andra ledamöterna. För det första skulle jag vilja påpeka att länder som inte ingår i euroområdet inte behöver ha en fast växelkurs gentemot euron. Polen är ett exempel på ett land med flytande växelkurs. För det andra vill jag säga att också ett land som har en perfekt inrikespolitik och som inte gör några misstag kan påverkas av krisen genom smittoeffekten. Den ungerska situationen hade naturligtvis i stor utsträckning sitt ursprung i en inkorrekt regeringspolitik, men Ungern hade också påverkats av kapitalflykt, vilket inte var ett resultat av situationen i Ungern utan hade yttre orsaker.

Herr kommissionsledamot! Jag vill stödja kommissionens förslag. Det verkar ta hänsyn till att vi alla deltar i en gemensam marknad och att situationen i enskilda länder är viktig för de andra länderna. Vi bör därför vara medvetna om de band som binder oss och känna ett gemensamt ansvar för våra partner. Förslaget är också ett uttryck för europeisk solidaritet, som bör vara en av de grundläggande värderingarna för våra åtgärder.

Beloppet 25 miljarder euro som föreslagits av kommissionen verkar rimligt, även om det kan uppstå situationer som kräver mer pengar. Därför stöder jag också förslaget om att ge kommissionen rätt att besluta om att se över taket när det finns ett brådskande behov av att göra det. Det skulle vara opraktiskt att under dessa omständigheter använda sig av hela förfarandet, inklusive parlamentets samtycke eller ett parlamentariskt samråd. Låt oss anta att en kris uppstår under sommaren, när parlamentet inte har sammanträde. Det är svårt att tänka sig att vi skulle vänta sex veckor på att parlamentet samlas innan staten i fråga får hjälp. Därför stöder jag kommissionens förslag som ger den rätt att höja taket på mycket kort tid.

Jag noterar att förslaget saknar referenser till en eventuell åtgärd från Europeiska centralbankens sida. Banken beviljade ett lån till Ungern. Denna åtgärd bör samordnas och det är min åsikt att en sådan referens bör finnas med. Slutligen anser jag att man i förslaget inte bör hänvisa till artikel 100 i fördraget. I artikel 100 behandlas helt annorlunda situationer och den bör därför behandlas separat.

ORDFÖRANDESKAP: McMILLAN-SCOTT

Vice talman

Edit Herczog (PSE). – (HU) Tack, herr talman! Herr kommissionsledamot, fru Berès! Det är just solidaritetsprincipen som gör EU till mer än en ekonomisk sammanslutning och som gör det möjligt att visa att EU är en stark politisk gemenskap. När krisen började verkade det ett ögonblick som om EU skulle delas i två delar, ekonomiskt och socialt, men tack vare snabba och effektiva åtgärder från kommissionens sida kunde vi förhindra detta.

Ungern vände sig först till EU för att be om stöd. De 20 miljarder euro som vi behöver i stöd, eller som finansiering, skulle dock inte ha kunnat komma enbart från denna källa.

Mina damer och herrar! Jag vill tacka kommissionsledamoten och Europaparlamentet för deras snabba svar och för solidariteten från våra kolleger, vilket visar värdet av att vara europé. Tack för er uppmärksamhet.

Harald Ettl (PSE). – (DE) Herr talman! Förslaget om att ändra förordningen om stöd till medlemsstater som inte ingår i euroområdet och som drabbas av stora betalningssvårigheter, med en ökning av taket från 12 miljarder euro till 25 miljarder euro, har kommit i sista stund.

Den främsta förutsättningen för att dessa tillfälliga åtgärder ska fungera är att EU inte gör samma misstag som Internationella valutafonden (IMF) när det gäller motkrav. Vid IMF är Dominique Strauss-Kahn ensam inte en garanti för en förnuftig politik. Vi känner alltför väl de chockterapierna som används för hårt krisdrabbade länder i den gamla nyliberala stilen.

Vi vet också alltför väl vilka som tidigare har gynnats av detta. Jag hoppas att en bättre och mer hållbar stabilitet kommer att uppnås med hjälp av EU:s verktyg, med utgångspunkt i exemplet med Ungern. Ungern visar oss särskilt att EU måste inse att det var den konservativa oppositionen som hindrade Ungerns premiärminister i frågan om stabilitet och reformåtgärder. Ungern kommer definitivt inte att uppnå stabilitet enbart genom att kontrollera sociala utgifter. Dessa sociala utgifter är i alla fall inte alltför höga. Detta kommer bara att hjälpa de populistiska EU-motståndarna på högerflygeln. Ja, Ungern har fått utstå påtryckningar, särskilt på grund av forintens snabba värdeminskning, där hedgefonder har haft en del av ansvaret.

När det gäller Island har IMF visat att man fortfarande tillämpar chockterapi, till exempel genom att genomdriva höga basräntor till nackdel för den nationella ekonomin, i detta fall Islands nationella ekonomi. Herr kommissionsledamot! Notera att jag inte vill att mitt grannland Ungern ska drabbas av sociala konflikter på grund av korrigerande åtgärder såsom denna, som baseras på motkrav. Ungern behöver förtroendebyggande stödåtgärder från EU som, när allt kommer omkring, inte bara kommer att hjälpa Ungern utan oss alla.

Paul Rübzig (PPE-DE). – (DE) Herr talman! Denna debatt hålls vid just rätt tillfälle.

Jag vill påminna er om att Ungern är det land som har använt budgetunderskottet i störst omfattning: minus 5 procent. Det visar att stabiliteten i detta land också har en politisk bakgrund. Det är orimligt att vi i framtiden utsätter staten – och detta gäller alla skattebetalare – för de risker som är involverade i en del företag. I detta fall håller jag helt med Harald Ettl. Vi kan inte låta skattebetalarna bära riskerna med hedgefonder och derivat. Det skulle leda till begränsad köpkraft.

Det är precis det vi behöver i Ungern: större köpkraft. Det är viktigt att man investerar i landet och i företagen igen och därför behöver vi skattereduktioner så att investeringar blir möjliga igen, inte bara för företag utan framför allt för anställda. Jag tror att jag drar rätt slutsatser. Avgörande faktorer är att anslagen garanteras, till exempel till åtgärder för energieffektivitet, att investeringsbonusar utdelas och att en lämplig progressiv värdeminskning genomförs.

Jag vill be kommissionsledamot László Kovács, som kommer från Ungern, att inrätta lämpliga initiativ på EU-nivå.

Mairead McGuinness (PPE-DE). – (EN) Herr talman! Jag såg debatten på mitt kontor och kom mer till kammaren bara för att göra ett allmänt påpekande.

I Irland har vi ett bankgarantisystem, på grund av finanskrisen, och vi har större enighet nu i EU om hur vi ska hantera detta. Men vi inser nu att våra banker kommer att behöva rekapitaliseras och kanske är detta en mer brådskande fråga än vad vi först trodde. Jag vill uttrycka en förhoppning om att detta kommer att ske, eftersom vi som föregående talare påpekade har ett verkligt problem. Det är viktigt att folk spenderar och investerar och det finns helt enkelt inga krediter tillgängliga. Det viktigaste är att något sker snabbt för att återupprätta kapitalet och förtroendet för banksystemet.

Marian Złotea (PPE-DE). – (RO) Herr talman, herr kommissionsledamot, mina damer och herrar! Jag är glad över att vi i kväll har möjlighet att diskutera en sådan viktig fråga som den ekonomiska krisen, som inte bara påverkar medlemsstaterna utan hela världen.

Därför behöver vi hitta lösningar på detta problem. Ett steg i denna riktning bör vara ett ömsesidigt stöd till medlemsstaterna. Eftersom vi vill att EU-medlemsstaterna använder fonden för ekonomiskt stöd som utväg när det är nödvändigt, måste vi välkomna det beslut som fattades av de europeiska politiska ledarna vid förra veckans toppmöte.

Jag anser att denna europeiska fond för ekonomiskt stöd till medlemsstaterna behöver ökas till åtminstone 25 miljarder euro. Skälet är att vi behöver rädda marknadsekonomin. Innan jag slutar vill jag uttrycka min tillförsikt över att vi kommer att vidta de åtgärder som krävs för att övervinna krisen, både på EU-nivå och global nivå. Vi behöver brådskande hitta de resurser som krävs för att avvärja de problem som våra medborgare kommer att möta, såsom arbetslöshet. Vi önskar alla det allra bästa för EU.

Margarita Starkevičiūtė (ALDE). – (LT) Jag vill tacka kommissionsledamoten som i dag med rätta påpekade att detta problem är kopplat till frågan om hur fri rörlighet för kapital kan förenas med makroekonomiska nationers stabilitet. Jag tycker egentligen inte om att de andra ledamöterna säger att detta är ett problem för EU:s fattigare länder. Mina damer och herrar! Om ekonomierna i Tyskland och Frankrike skulle växa med 2 och 3 procent, skulle detta inte innebära något problem för dem av oss som har integrerat oss på den gemensamma marknaden. Om någon form av paket också behövs som en stimulans för nationella ekonomier, borde det därför genomföras av de länder som nämnts och då skulle vi inte tala om stabiliseringsfonder. Faktum är att vi inte behöver de pengarna, utan i stället garantier för att EU:s gemensamma marknad kommer att fungera väl och växa. Om det ges sådana garantier, och detta måste uppnås genom våra gemensamma insatser, kommer alla problem att bli lösta.

Joaquín Almunia, ledamot av kommissionen. – (ES) Herr talman! Jag vill tacka ledamöterna för det stöd som i de flesta anföranden getts till kommissionens beslut och förslag i denna fråga.

Jag vill göra tre mycket snabba kommentarer om tre av de frågor som tagits upp i era anföranden. För det första delar jag Zsolt László Becseys farhågor om de risker som uppstår för familjer och företag som får skulder i utländsk valuta, i länder som har en flytande växelkurs och som är utsatta för riskerna med alltför volatila växelkurser, såsom var fallet med Ungern. Zsolt László Becsey känner till min oro eftersom kommissionens budgetövervakning och den ekonomiska övervakningen ibland inte hörsammas tillräckligt eller inte har de önskade effekterna när man kommenterar denna typ av risk.

Jag tror vi har störst effektivitet när det gäller budgetövervakningen. Fallet med Ungern är mycket positivt i detta avseende, med tanke på den viktiga budgetjustering som har skett i Ungern från 2006 och fram till nu. Men å andra sidan har vi inte lyckats när det gäller riskerna med skuldsättning i utländsk valuta. Jag hoppas att denna typ av kommentarer och rekommendationer nu och i fortsättningen kommer att hörsammas mer, mot bakgrund av omständigheterna inte bara i Ungern utan också i andra EU-länder i samband med krisen och den överdrivna volatiliteten inom många finansiella indikatorer, särskilt växelkurser.

Nils Lundgren är inte längre här men kom med kommentarer som var helt felaktiga. Han kritiserade Ungern och kommissionen för att de rekommenderade Ungern att ha en fast växelkurs, medan situationen är precis den motsatta. Med andra ord har Ungern en flytande växelkurs och den överdrivna volatiliteten i denna växelkurs förvärrade problemen och var en orsak till att krisen föranledde denna begäran om denna hjälp. När man kommer med kritik bör man se till att den grundas på korrekt information och inte på helt felaktig information. Om Nils Lundgren hade stannat till slutet av denna debatt, skulle han ha varit medveten om att hans information var helt felaktig. Eftersom han inte är här hoppas jag att någon av er kommer att meddela honom detta.

När det slutligen gäller Paul Rübig's kommentarer om underskottet, stämmer det inte att Ungern har ett 5-procentigt underskott eftersom detta har minskats avsevärt. Under 2008 kommer underskottet att vara klart lägre än så. Faktum är att det kommer att vara under 3 procent, och i Ungerns åtagande som var ett villkor för denna hjälp är målet att underskottet nästa år ska vara 2,6 procent. Om detta mål uppnås – och jag hoppas på det – kommer Ungern att ställas inför en annan typ av problem. Otvivelsaktigt kommer Ungern att ställas inför detta problem, tyvärr även i fortsättningen, men nästa år kommer landet åtminstone inte att ha ett alltför stort underskott.

Pervenche Berès, föredragande. – (FR) Herr talman, herr kommissionsledamot, mina damer och herrar! Jag har fyra kommentarer.

Den första är att kommissionsledamoten ber oss att i fortsättningen ge ett snabbt och flexibelt svar på denna typ av begäran. Jag tror att Europaparlamentet har visat att det kan åstadkomma detta. I dag godkänner vi nivån på 25 miljarder euro för ändringen av 2002 års ansvarsförordning, med tanke på villkoren för att förhandla med rådet. Men självklart visar vi oss öppna och tillgängliga för att, tyvärr, tänka oss andra alternativ.

För det andra vill jag påminna er om att en av våra lärdomar i detta skede av den europeiska integrationen är att EU bör utgöra den främsta kretsen för solidaritet och diskussion för alla medlemsstater, vare sig de tillhör euroområdet eller inte. Jag hoppas att detta nu är tydligt för oss alla, för institutionerna och för medlemsstaterna.

För det tredje noterar jag med tillfredsställelse kommissionens åtagande att offentliggöra, eller att först studera och sedan offentliggöra, både i parlamentets utskott för ekonomi och valutafrågor och i Jacques de Larosières grupp, lärdomarna från den situation som har uppstått i Ungern.

Slutligen vill jag att vi noterar att alla i denna kris trodde att det skulle finnas två kanaler för spridning av krisen, de komplexa finansmarknaderna å ena sidan och realekonomin å andra sidan.

I själva verket ser vi nu att det finns en tredje kanal för spridning, nämligen kapitalrörelser som också kan påverka enklare och mindre svårbegripliga finansmarknader. Därför är sammanflätningen av realekonomin och finansmarknaderna, vars omfattning vi nog ännu inte har helt bedömt, är så betydelsefull. Tyvärr får vi mer information för var dag och vi står inför en fråga där vi behöver ge prov på flexibilitet och kollektiv intelligens för att hitta lämpliga lösningar.

Jag menar att parlamentet än en gång har visat sin förmåga och sin önskan att bidra till att hitta passande lösningar för varje ny aspekt av denna kris. Samtidigt finns en förhoppning om att vi slutligen också kommer att hitta vad vi behöver för att vår ekonomi ska kunna möta utmaningarna i dessa mycket svåra tider.

Talmannen. – Debatten är härmed avslutad.

Omröstningen kommer att äga rum torsdagen den 20 november 2008.

16. Inkomna dokument: se protokollet

17. Föredragningslista för nästa sammanträde: se protokollet

18. Avslutande av sammanträdet

(Sammanträdet avslutades kl. 22.50.)